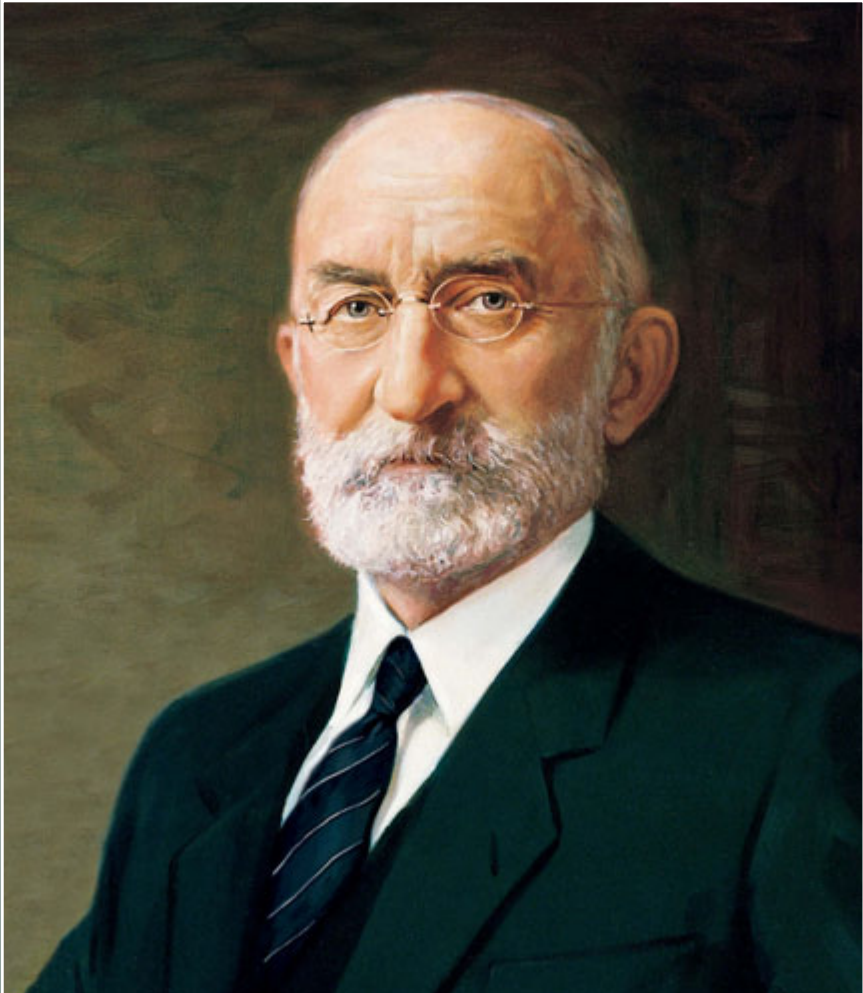

KIRKON PRESIDENTTIENTEN OPETUKSIA

PRESIDENTTI HEBER J. GRANT

KIRKON PRESIDENTTIEN OPETUKSIA
HEBER J. GRANT

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
SUOMI

Tätä oppikirjaa koskevat mielipiteet ja ehdotukset ovat tervetulleita. Ne pyydetään lähettämään osoitteella Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Floor 24, Salt Lake City, UT 84150-3200, USA.

Sähköposti: cur-development@ldschurch.org

Mainitse nimesi ja osoitteesi, seurakuntasi ja vaarnasi tai lähetyskenttäsi. Muista mainita oppikirjan nimi. Kerro sitten, mitä hyviä ja huonoja puolia julkaisussa mielestäsi on.

© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Kaikki oikeudet pidätetään

Printed in Germany

Hyväksytty englanniksi: 1/00

Hyväksytty käännettäväksi: 1/00

Alkuperäisjulkaisun nimi:

Teachings of the Presidents of the Church: Heber J. Grant

ISBN 951-850-369-9

35970 130

Finnish

Sisällysluettelo

Otsikko	Sivu
Johdanto	V
Historiallinen yhteenveto	VIII
Heber J. Grantin elämä ja palvelutyö	XI
1 Evankeliumin oppiminen ja opettaminen	1
2 Profeetta Joseph Smithin tehtävä	11
3 Vaeltaminen iankaikkiseen elämään johtavalla polulla	23
4 Sinnikkyys	34
5 Lohtu kuoleman hetkellä	45
6 Perheen yhdistäminen temppele- ja sukututkimustyön avulla	53
7 Omakohtainen, kestävä todistus	65
8 Niiden seuraaminen, jotka Jumala on valinnut johtamaan	74
9 Lähetystyön ilo	87
10 Esimerkin voima	96
11 Pappuus, ”elävän Jumalan voima”	105
12 Työ ja omavaraisuus	115
13 Taloudellisen turvallisuuden periaatteet	125
14 ”Pelvotta käykää”	137
15 Tehkää työtä toisten onneksi	145
16 Anteeksiantaminen muille	153
17 Olkaa lainkuuliaisia kansalaisia	165
18 Sydämen laulu	173
19 Harras, rehellinen, vilpitön rukous	181
20 Ilmoituksen hiljainen, vieno ääni	189
21 Viisauden sanan mukaan eläminen	197
22 Lasten opettaminen evankeliumin suoman kasvatuksen ja ojennuksen turvin	207
23 Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon eteneminen ja kohtalo	219
24 Jeesus Kristus, elävän Jumalan Poika	229
Taideteokset	240
Hakemisto	241

Wm. L. Grant

Johdanto

Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koomi ovat ottaneet käyttöön sarjan *Kirkon presidenttien opetuksia* auttaakseen kirkon jäseniä ymmärtämään syvällisemmin evankeliumin oppeja ja pääsemään lähemmäksi Jeesusta Kristusta tämän taloudenhoitokauden profeettojen opetusten avulla. Tämä kirja esittelee presidentti Heber J. Grantin opetuksia. Hän palveli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidenttinä marraskuusta 1918 toukokuuhun 1945.

Myöhempien aikojen pyhiä siunataan, kun he soveltavat presidentti Grantin opetuksia elämäänsä. Presidentti Grant tähden si: ”Mikään määrä tietoa, innoitusta tai todistusta Jumalan työn jumalallisuudesta ei hyödytä meitä, ellemm me pane tuota tietoa todella käytäntöön arkielämässä. Olipa ihmisellä miten paljon tietoa tahansa, se ei hyödytä häntä eikä hänen kanssaihmissiään, ellei hän sovela tuota tietoa käytäntöön.”¹

Tämän kirjan käyttö

Tämän kirjan jokaisessa luvussa on neljä osaa: 1) avauslainaus, joka esittelee lyhyesti luvun keskeisen sanoman, 2) ”Heber J. Grantin elämänvaiheita”, jossa valaistaan lukuun sisältyvää sanomaa yhden tai useamman presidentti Grantin elämän tapahtuman avulla, 3) ”Heber J. Grantin opetuksia”, jossa esitetään oppeja hänen saarnoistaan ja kirjoituksistaan sekä ensimmäisen presidenttikunnan sanomista hänen toimiessaan kirkon presidenttinä, sekä 4) ”Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia”, joka kannustaa kysymysten avulla kertaamaan ja tutkimaan luvun opetuksia henkilökohtaisesti, auttaa soveltamaan evankeliumin periaatteita elämäämme ja herättää keskustelua kotona ja kirkossa. Kysymysten läpi käyminen ennen presidentti Grantin sanojen tutkimista voi antaa enemmän näkökulmaa hänen opetuksiinsa.

Tätä kirjaa tulee käyttää seuraavissa yhteyksissä:

Henkilökohtainen tai perheen keskeinen tutkiminen. Jäsenet voivat saada henkilökohtaisen todistuksen presidentti Grantin opettamista totuuksista tutkimalla niitä rukoillen ja pohtien. Tämä kirja laajentaa myös jokaisen jäsenen evankeliumiaiheisten kirjojen kokoelmaa ja on tärkeä lähdeos perheen opettamisessa sekä kodissa tapahtuvassa tutkimisessa.

Keskustelu sunnuntaikokouksissa. Tämä kirja on ylipappien ryhmien, vanhinten koorumeiden ja Apuyhdistyksen sunnuntai-kokousten oppikirja yleensä kunkin kuukauden toisena ja kolmantena sunnuntaina. Näiden sunnuntaikokousten tulee olla keskusteluja, joissa keskitytään evankeliumin oppeihin ja periaatteisiin. Opettajien tulee tähdentää kirjan sisältöä ja auttaa jäseniä soveltamaan näitä opetuksia omaan elämäänsä. Opettajat voivat käyttää kunkin luvun lopussa olevia kysymyksiä keskustelun herättämiseksi luokassa. Jäsenten tulee sopivan tilaisuuden tullen todistaa ja kertoa oppiaiheisiin liittyviä henkilökohtaisia esimerkkejä. Jos opettajat oppituntia valmistaessaan ja pitäessään etsivät nöyrästi Henkeä, niin kaikki osallistujat vahvistuvat tiedossaan totuudesta.

Johtajien ja opettajien tulee kehottaa jäseniä lukemaan luvut ennen niiden käsittelyä sunnuntaikokouksissa ja ottamaan kirja mukaansa kirkkoon. Johtajien ja opettajien tulee vuorostaan kunnioittaa tällaista valmistautumista opettamalla presidentti Grantin sanoja. Lukemalla luvun etukäteen luokan jäsenet ovat valmiita opettamaan ja rakentamaan toinen toistaan.

Jäsenten ei tarvitse eikä heitä pyydetä ostamaan oppikirjassa olevan aineiston tueksi muita lähdeoksia. Jäseniä kehoitetaan kääntymään pyhien kirjoitusten puoleen, kun he haluavat tutkia oppia syvällisemmin.

Koska tämä oppikirja on tarkoitettu henkilökohtaista tutkimista varten ja evankeliumin lähdeaineistoksi, monet luvut sisältävät enemmän aineistoa kuin mitä voidaan käsitellä sunnuntai-kokouksissa. Sen vuoksi kotona tapahtuva opiskelu on välttämätöntä, jotta presidentti Grantin opetuksista saisi täydemmän hyödyn.

Tässä kirjassa lainatut lähteet

Tässä kirjassa olevat presidentti Grantin opetukset ovat suoria lainauksia monista eri lähteistä. Lainauksissa on noudatettu alkuperäisten lähteiden oikeinkirjoitusta, elleivät toimitukselliset tai typografiset muutokset ole olleet välttämättömiä luettavuuden parantamiseksi. Tästä syystä lukijat saattavat huomata tekstissä vähäisiä epäjohdonmukaisuuksia.

Viitteet

1. "Concerning Inactive Knowledge",
Improvement Era, maaliskuu 1943,
s. 141.

Historiallinen yhteenveto

Tämä kirja ei ole historiikki vaan pikemminkin kokoomateos presidentti Heber J. Grantin opettamista evankeliumin periaatteista. Seuraava yhteenveto joistakin hänen elämänsä virstanpylväistä auttaa ymmärtämään hänen opetuksiaan niiden historiallisessa asiayhteydessä. Tästä yhteenvedosta puuttuu monia maailmanhistorian tapahtumia kuten sodat ja maailmanlaajuiset talouskriisit. Siitä puuttuu myös monia presidentti Grantin elämän tärkeitä tapahtumia, muun muassa hänen avioliittonsa ja lastensa syntymät ja kuolemat.

22. marraskuuta 1856 Heber Jeddy Grant syntyy Salt Lake Cityssä Utahissa Rachel Ridgeway Ivins Grantin ja Jedediah Morgan Grantin lapsena. Heberin isä, joka palveli presidentti Brigham Youngin toisena neuvonantajana, kuolee yhdeksän päivää myöhemmin.
10. kesäkuuta 1875 Ottaa vastaan kutsun palvella Salt Lake Cityn 13. seurakunnan Nuorten Miesten Valistuskerhon johtokunnassa.
6. huhtikuuta 1880 Ryhtyy palvelemaan Nuorten Miesten Valistuskerhon ylimmän johtokunnan sihteerinä.
30. lokakuuta 1880 Aloittaa palvelemisen vaarnanjohtajana Tooelessa Utahissa.
16. lokakuuta 1882 Ensimmäisen presidenttikunnan jäsen George Q. Cannon asettaa hänet apostoliksi.
- 1883–1884 Vierailee Amerikan alkuperäiskansojen yhteisöissä ja yhdessä muiden kirkon

- johtajien kanssa kutsuu ja erottaa pappeusjohtajia työskentelemään heidän keskuudessaan.
- 1897 Palvelee Nuorten Miesten Valistuskorhon ylimmän johtokunnan jäsenenä ja *Improvement Era* -nimisen kirkon lehden liiketoiminnan johtajana.
12. elokuuta 1901–8. syyskuuta 1903 Järjestää ensimmäisen lähetyskentän Japaniin ja johtaa sitä.
1. tammikuuta 1904–5. joulukuuta 1906 Johtaa Brittein saarten ja Euroopan lähetyskenttiä.
23. marraskuuta 1916 Hyväksytään kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.
23. marraskuuta 1918 Hyväksytään Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi.
27. marraskuuta 1919 Vihkii Laien temppelin Havaijissa.
- 1920 Johtaa ensimmäisen näyn 100-vuotispäivän juhlallisuuksia.
26. elokuuta 1923 Vihkii Albertan temppelin Cardstonissa Kanadassa.
- 3.–5. lokakuuta 1924 Johtaa ensimmäistä radion kautta välitettyä yleiskonferenssia.
- 1926 Kirkko käynnistää ensimmäisen presidenttikunnan johdolla uskontoinstituutiohjelman.
23. lokakuuta 1927 Vihkii Mesan temppelin Arizonassa.
6. huhtikuuta 1930 Johtaa kirkon perustamisen 100-vuotisjuhlallisuuksia.
- 1936 Ensimmäinen presidenttikunta aloittaa kirkon turvallisuusohjelman, jota kutsutaan nykyisin kirkon huoltotyöohjelmaksi.

- helmikuu 1940 Saa sydänkohtauksen.
6. huhtikuuta 1942 Pitää viimeisen puheensa yleiskonferenssissa. Seuraavien kolmen vuoden aikana muut lukevat kaikki hänen puheensa konferensseissa.
14. toukokuuta 1945 Kuolee Salt Lake Cityssä Utahissa.

Heber J. Grantin elämä ja palvelutyö

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lokakuun 1899 yleiskonferenssissa vanhin Heber J. Grant, silloinen kahdentoista apostolin koorumin jäsen, sanoi: ”Mikään este ei ole ylitsepääsemätön, kun Jumala käskää ja me tottelemme.”¹ Tämä yksinkertainen lause toistui johtoajatuksena Heber J. Grantin elämässä ja palvelutyössä. Hän ei säästynyt vastoinkäymisiltä, mutta hän kohtasi jokaisen esteen uskolla, kuuliaisuudella, ahkeruudella ja innostuksella.

Muutoksen ja edistyksen aikakausi

Presidentti Heber J. Grant eli epätavallisen muutoksen aikakaudella. Hän syntyi vuonna 1856 härkävankkureiden ja hevosvaljakoiden maailmaan, jossa monia matkoja mitattiin kuukausissa. Kuollessaan vuonna 1945 hän jätti autojen ja lentokoneiden maailman, jossa matkoja mitattiin tunneissa. Hänen nuoruutensa hevosvetoiset postivaunut antoivat tietä muille viestintäkeinoille: puhelimelle, radiolle ja lentopostille.

Heber J. Grant syntyi 26 vuoden kuluttua kirkon järjestämisestä ja 9 vuoden kuluttua pioneerien saapumisesta Suolajärven laaksoon, ja hän näki suuren edistymisen ajan Jumalan maanpäällisessä valtakunnassa. Hän oli koko elämänsä ajan läheisessä yhteistyössä kirkon presidenttien kanssa, ja hän valmisti myös osaltaan miehiä, jotka hoitaisivat tuota tehtävää hänen jälkeensä. Nuoruudessaan hän kävi usein presidentti Brigham Youngin kotona. Kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä hän palveli seuraavien presidenttien kanssa: John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow ja Joseph F. Smith. Hän palveli kahdentoista koorumissa kolmen muun tulevan kirkon presidentin kanssa: George Albert Smithin, David O. McKayn ja Joseph Fielding

Smithin. Palvellessaan kirkon presidenttinä Heber J. Grant asetti apostoleiksi vanhimmat Harold B. Leen, Spencer W. Kimballin ja Ezra Taft Bensonin. Ja vuonna 1935 hän ja hänen neuvonantajansa ensimmäisessä presidenttikunnassa palkkasivat nuoren lähetystyössä palvelleen miehen nimeltä Gordon B. Hinckley kirkon radio-, suhdetoiminta- ja lähetystyökirjallisuuskomitean sihteeriksi.

Äidin ja lapsen hellä suhde

Heber Jeddy Grant syntyi 22. marraskuuta 1856 Salt Lake Cityssä Utahissa Rachel Ridgeway Ivins Grantin ja Jedediah Morgan Grantin ainoana lapsena. Jedediah Grant toimi tuolloin presidentti Brigham Youngin toisena neuvonantajana. Yhdeksän päivää Heberin syntymän jälkeen hänen isänsä kuoli lavantaudin ja keuhkokuumeen seurauksiin.

Suurimman osan Heberin lapsuutta hän ja hänen leskiäitinsä olivat rahavaikeuksissa. He kestivät ”myrskyöitä ilman takkatulta, kuukausia ilman kenkiä, omistaen yhden ainoan kotitekoisen vaateparren kerrallaan ja riittävää leipäannosta lukuun ottamatta niukat ruokavarat, joihin kuului vain muutama kilo voita ja sokeria koko vuodeksi”.²

Rachel oli päättänyt elättää itsensä ja pienen poikansa. Hän työskenteli ompelijana ja piti täysihoitolaisia. Hänen veljensä tarjoutuivat helpottamaan hänen elämäänsä, jos hän jättäisi kirkon, mutta hän pysyi uskossaan lujana. Tämä omistautuminen ja uhri tekivät kestävän vaikutuksen Heberiin, joka muisteli myöhemmin:

”Enoni, jotka olivat menestyneet taloudellisesti, tarjosivat äidilleni vuosittaisen elinkoron koko hänen elämänsä ajaksi, jos hän kieltäisi uskonsa. Yksi hänen veljistään sanoi hänelle: ’Rachel, olet häpäissyt Ivinsin nimen. Emme halua enää koskaan nähdä sinua, jos pysyt niiden kamalien mormonien luona’ – tämä tapahtui silloin, kun hän oli lähdössä Utahiin – ’mutta’, veli jatkoi, ’tule takaisin vuoden päästä, tule takaisin viiden vuoden päästä, tule takaisin kymmenen tai kahdenkymmenen vuoden

päästä, ja tulitpa takaisin milloin tahansa, salvat aukeavat, ja yltäkyläisyys ja mukavuus ovat osanasi.'

Myöhemmin kun köyhydestä tuli äitini osa, niin ellei hän olisi todella tiennyt, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja että evankeliumi oli totta, hänen ei olisi tarvinnut muuta kuin palata itään ja antaa veljiensä huolehtia hänestä. Mutta hän ei palannut varakkaiden sukulaistensa luo itään, jossa hänellä olisi ollut mukavat oltavat eikä hänen olisi tarvinnut taistella itsensä ja lapsensa puolesta, vaan hän halusi elää niiden parissa, joihin hän oli kiintynyt lujemmin kuin sukulaisiinsa, jotka eivät tunnustaneet hänen uskoaan."³

Rachel Grant ja hänen poikansa olivat taloudellisesti köyhiä, mutta he olivat rikkaita rakkaudessaan toinen toistaan kohtaan ja omistautumisessaan Jeesuksen Kristuksen palautetulle evankeliumille. Presidentti Grant sanoi: "Olen tietenkin kaiken velkaa äidilleni, koska isäni kuoli, kun olin vasta yhdeksän päivän ikäinen; ja äitini ihanat opetukset, usko ja nuhteettomuus ovat olleet minulle innoituksena."⁴

Äitinsä innoittamana Heber J. Grant juurrutti itseensä luonteenpiirteen, josta hänet tunnettaisiin kaikkialla kirkossa: sinnikkyiden. Hänen utteruutensa ja halukkuutensa tehdä työtä auttoi häntä voittamaan luonnollisia heikkouksia. Muut pojat esimerkiksi tekivät pilaa hänen taitamattomuudestaan baseballkentällä. Hän vastasi heidän pilkkaansa hankkimalla rahaa niin, että sai ostettua baseball-pallon ja heitti sitä tuntikausia ladon seinään. Sinnikkyytensä ansiosta hän pelasi myöhemmin mestaruusjoukkueessa. Koulussa muutamat hänen luokkatovereistaan kiusasivat häntä hänen huonosta käsiälästäan. Myöhemmin hän muisteli: "Vaikka näiden huomautusten tarkoituksena ei ollut loukata tunteitani, vaan ne olivat hyväntahtoista leikinlaskua, ne kuitenkin haavoittivat minua ja herättivät minussa päättäväisyyttä. Päätin elää niin, että voisin näyttää kaikille yliopistossa opiskeleville esimerkkiä kaunokirjoituksessa ja opettaa siellä kaunokirjoitusta ja kirjanpitoa. – Aloin käyttää vapaa-aikaani kaunokirjoituksen harjoitteluun ja jatkoin sitä vuodesta toiseen, kunnes minua sanottiin lopulta 'suurimmaksi

raapustelijaksi, mitä maa päällään kantaa’.” Muutamia vuosia myöhemmin hän sai territorion messuilla parhaan kaunokirjoittajan kunniakirjan ja toimi Deseretin yliopistossa [nykyisessä Utahin yliopistossa] kaunokirjoituksen ja kirjanpidon opettajana.⁵

”Talous- ja teollisuusjohtaja”

Heber J. Grant astui työelämään nuorena voidakseen auttaa äitiään taloudellisesti. Viisitoistavuotiaana hänet palkattiin kirjanpitäjäksi ja kirjuriksi vakuutusyhtiöön. Hän työskenteli myös pankkialalla ja hankki lisäansioita iltaisin kirjoittamalla kortteja ja kutsuja ja piirtämällä puhtaaksi karttoja.

Hänen odotellessaan tulevia tilaisuuksia hänellä ”oli valtaisa halu päästä opiskelemaan yliopistoon ja valmistua hyvästä koulusta”. Hänestä tuntui, että hänellä oli ”hyvin vähän toivoa siitä, koska rahaa ei ollut ja hoidettavanani oli leskiäiti”, mutta sitten hänelle tarjottiin mahdollisuutta opiskella Yhdysvaltain merisotakoulussa. Hän muisteli:

”Ensimmäistä kertaa elämässäni en nukkunut hyvin; makasin valveilla melkein koko yön iloiten siitä, että elämäni haave oli täyttymässä. Nukahdin vähän ennen aamun sarastusta; äidin oli herätettävä minut.

Sanoin: ’Äiti, eikö olekin hienoa, että saan yhtä hyvän koulutuksen kuin kuka tahansa nuorukainen koko Utahissa? Saatoin tuskin nukkua; olin tänä aamuna hereillä melkein päivänkoittoon asti.’

Katsoin häntä; näin, että hän oli itkenyt.

Olen kuullut ihmisistä, jotka näkevät hukkuessaan koko elämänsä kulkevan muutamassa sekunnissa silmiensä ohi. Näin ajatuksissani itseni amiraalina. Näin, kuinka matkustin laivalla ympäri maailmaa kaukana leskiäidistäni. Nauraen kiedoin käteni hänen ympärilleen ja annoin hänelle suukon sanoen:

’Äiti, en minä halua laivaston koulutusta. Aion olla liikemies ja otan heti työpaikan ja pidän sinusta huolen, niin ettei sinun tarvitse enää ottaa täysihoitolaisia.’

Äitini murtui ja sanoi itkien, ettei hän ollut ummistanut silmiään vaan oli rukoillut koko yön, että luopuisin elämäni haaveesta, niin ettei hän jäisi yksin.”⁶

Edetessään liike-elämässä Heber saavutti menestystä jo nuorena etenkin pankki- ja vakuutusmaailmassa. Hän sai mainetta rehellisenä, ahkerana liikemiehenä. Heber M. Wells, Utahin osavaltion ensimmäinen kuvernööri, huomautti: ”Hän voi kävellä Amerikan suurimpien rahalaitosten ja teollisuusyritysten johtajien toimistoihin ja saada lämpimän ja suotuisan vastaanoton miehiltä, jotka ovat ylpeitä siitä, että hän on sekä ystävä että talous- ja teollisuusjohtaja.”⁷ Eräässä talousjulkaisussa vuodelta 1921 on seuraava maininta presidentti Grantista: ”Herra Grantilla on todellisen johtajan ominaisuudet – päämäärähakuisuutta, jaloutta ja nöyrä luonne, intoa kaikkeen mihin hän ryhtyy sekä väsymätöntä uutteruutta. Hän on hyvin tunnettu ja arvostettu Yhdysvaltain läntisen kolmanneksen liikemiesten joukossa heidän uskonnollisista yhteyksistään riippumatta.”⁸

Heber J. Grant ei menestynyt aina liikeasioissaan. Esimerkiksi vuonna 1893 taluskriisit pyyhkäisivät yli suurimman osan Yhdysvaltoja, niin että sadat pankit, rautatieyhtiöt, kaivosyritykset ja muut liikeyritykset joutuivat vararikon partaalle. Tämä kriisi, jota kutsuttiin vuoden 1893 paniikiksi, yllätti vanhin Grantin, joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen. Hän joutui niin suuriin velkoihin, että häneltä vei vuosia maksaa ne takaisin. Noina vaikeina aikoina koko Grantin perhe yhdisti voimansa auttaakseen perhettä selviytymään rahavaikeuksista. ”Heti kun olimme riittävän vanhoja”, muistelee yksi tyttäristä, ”me menimme töihin – –, ja suurimpia tyytyväisyyden aiheuttajia nuorena elämässämme oli saada tunne siitä, että autoimme isää huolehtimalla itsestämme.”⁹

Lopulta presidentti Heber J. Grant menestyi taloudellisesti, ja hän käytti varojaan auttamalla yksityisiä ihmisiä, perheitä, kirkkoa ja yhteiskuntaa. Hän sanoi: ”Vaikka olenkin tehnyt lujasti töitä *raban* eteen, te tiedätte kuten kaikki ystäväni, jotka tuntevat oikein hyvin sydämeni sisimmät tunteet, ettei *raba* ole ollut jumalani ja ettei sydämeni ole koskaan kiintynyt siihen, vaan olen

halunnut tehdä hyvää sillä, mikä mahdollisesti tulee haltuuni. Toivon vilpittömimmin, että tuntisin aina tällä tavoin.”¹⁰

Presidentti Grant sai paljon iloa kirjojen antamisesta. Hän antoi muille tuhansia kirjoja, joista useimpiin hän kirjoitti omistuskirjoituksen. Hän sanoi, että hän osti näitä kirjoja ”tupakkarahoiillaan” järkeillen, että se summa, jolla hän rahoitti tapaansa antaa lahjoja, oli suurin piirtein yhtä suuri kuin se, mitä tupakoitsija käyttäisi tupakanhimoonsa.¹¹ Koska hän antoi niin paljon lahjoja, hän ei aina muistanut, mitä oli antanut. ”Annoin kerran eräälle miehelle kirjan”, hän kertoi, ”ja mies kiitti minua siitä hyvin ystävällisesti ja sanoi: ’Veli Grant, arvostan kovasti tätä kirjaa. Tämä on kolmas kappale, jonka olet minulle antanut.’” Tämän kokemuksen jälkeen presidentti Grant alkoi pitää luetteloa kirjoista, joita oli antanut.¹²

Presidentti Grantista sanottiin, että ”hän antaa, koska hän pitää siitä – se johtuu vain siitä, että hänellä on niin suuri ja antelias sydän”.¹³ Hänen tyttärensä Lucy Grant Cannon puhui hänestä ”maailman anteliaimpana miehenä” ja kertoi, miten hän huolehti erityisesti leskistä ja isättömistä, sillä hän ”makseli heidän kotiensa kiinnelainoja, hankki heidän lapsilleen työpaikkoja ja huolehti siitä, että sairaat saivat asianmukaista hoitoa”. Jopa ”noina laihoina vuosina, jotka seurasivat vuoden 1893 paniikkia”, hän kertoi, ”kun viisisenttisestä luopuminen oli vaikeampaa kuin oli ollut antaa viisi tai kymmenen dollaria, isä auttoi yhä häntään joutuneita”.¹⁴

”Harvinaisen perhekeskeinen mies”

Presidentti Grantin tytär Frances Grant Bennett sanoi: ”Vaikka [isäni] luonteen voima tunnetaan hyvin, niin harvat ymmärtävät, miten harvinaisen perhekeskeinen mies hän oli.”¹⁵ Velvollisuuksiensa vuoksi kirkossa hänen täytyi matkustaa usein, mutta hän pysytteli lähellä perheensä jäseniä kirjoittamalla heille tuhansia kirjeitä ja viestejä. Hänen tyttärenpoikansa Truman G. Madsen muisteli: ”Hänen keinonsa voittaa jatkuvan matkustamisen aiheuttama ero perheestä oli kirjoittaa – –. Juhlissa, odotushuoneissa, hotelleissa ja odottaessaan korokkeella kokousten

alkamista hän kirjoitti viestejä, joissa hän kertoi kokemuksistaan ja vaikutelmistaan ja vastasi perheensä viesteihin.”¹⁶

Hänen tyttärensä Lucy muisteli ihania hetkiä, joita hänellä ja hänen veljillään ja sisarillaan oli isän kanssa, kun tämä palasi kotiin hoitamasta pyhien asioita:

”Miten riemukasta meillä olikaan, kun hän tuli kotiin! Me koonnuimme kaikki hänen ympärilleen kuuntelemaan hänen kokemuksiaan. Näen vieläkin hänen kävelevän ympäri taloa lapsi kummassakin jalassa roikkuen tai hyppyttävän lapsia polvelaan. – –

Muisto vie minut takaisin ajeluille, joita teimme hevosellamme, vanhalla Johnilla. Vaikka vaunumme olivat vain kaksipaikkaiset, meidän kaikkien piti mahtua mukaan. Isä ajoi lempireititämme pitkin West Temple [Streetiä] ja sitten Liberty Parkiin. West Templeä reunustivat virginianpoppelit. Jos oli alkukevät ja mahla oli nousemassa puihin, isä pysäytti vaunut ja leikkasi puusta hennon oksan ja teki meille pillin. Meistä oli kiinnostavaa seurata, kuinka hän liu’utti taitavasti kuoren pois ja teki puuhun loven. Sitten hän pani kuoren taas paikoilleen, ja pillimme oli valmis. Ja miltä ne pillit kuulostivatkaan, kun ajoimme hitaasti kotiin! Tuntui kuin jokainen olisi viritetty vähän eri tavoin.”¹⁷

Presidentti Grant pystyi säilyttämään kotona kurin turvautumatta fyysiseen rangaistukseen. Hänen tyttärensä Lucy sanoi: ”Pelkään, ettei isämme koskaan ottanut vakavasti käskyä ’joka vit-saa säästää, se vihaa lastaan’. – – Luulen, että meihin sattui paljon enemmän tietoa siitä, että olimme tuottaneet pettymyksen vanhemmillemme, kuin jos olisimme tunteneet vitsan kirvelyn.”¹⁸

Presidentti Grant kehotti vanhempia ”järjestämään elämänsä niin, että heidän esimerkinsä on innoituksena heidän lapsilleen”,¹⁹ ja hän eli itse tämän opetuksen mukaan. Hänen tyttärensä Frances kertoi tilanteesta, jolloin hän oppi isänsä esimerkistä:

”Eräs tapahtuma teki minuun niin syvän vaikutuksen, että olen muistanut sen koko ikäni. Käytin kieltä, jota isäni ei hyväksynyt, ja hän sanoi minulle, että hänen pitäisi pestä sellaiset sanat suustani. Hän saippuoi suuni perusteellisesti ja sanoi: ’Nyt

Presidentti Heber J. Grant, äärimmäisenä oikealla, esitti ensimmäisen radiosanomansa maailmalle 6. toukokuuta 1922.

suusi on puhdas. En halua sinun enää koskaan likaavan sitä tuollaisilla sanoilla.’

Muutama päivä myöhemmin aamiaispöydässä isä kertoi jutun, ja lainatessaan jonkun toisen sanoja hän käytti erästä kiro sanaa. Minä huomasin sen tietysti heti.

’Isä’, minä sanoin, ’sinä pesit minun suuni, kun käytin tuollaisia sanoja.’

’Niinpä teinkin’, isä vastasi. ’Eikä minun olisi pitänyt sanoa niitä yhtään enempää kuin sinunkaan. Haluaisitko pestä minun suuni?’

Tietenkin halusin. Hain pyykkisaippuan ja tein perusteellista työtä.

Isä olisi voinut perääntyä. Hän olisi voinut sanoa, ettei hän kiroillut oikeasti, mikä oli tietenkin totta; mutta se ei ollut hänen tapansa toimia. Pieni lapsi ei osannut nähdä, mitä eroa on toisen sanojen lainaamisella ja kiroilemisella, ja hän tajusi sen. Tuosta hetkestä lähtien tiesin, että isäni olisi ehdottoman reilu kaikissa toimissaan kanssani, enkä koskaan huomannut, että hän olisi ollut muuta. Sen jälkeen en koskaan kuullut hänen toistavan kiro sanoja. Hän kertoi mielellään hyviä juttuja ja sanoi: ’John sanoi *korostaen* sitä ja sitä’, mutta hän ei koskaan toistanut itse sanoja. Hän uskoi vahvasti esimerkin avulla opettamiseen eikä pyytänyt meitä koskaan tekemään mitään, mitä hän ei tehnyt itse.”²⁰

Lucy muisteli isänsä hellää rakkautta äitiään kohtaan, joka kuoli 34-vuotiaana: ”Äitini sairastaessa vuosien ajan isäni huomaavaisuus oli niin alituista ja hienotunteista, etteivät sitä kiihtelleet vain hänen perheensä ja lähimmät ystävänsä vaan myös vieraat, jotka tiesivät näistä kiintymyksen osoituksista. Olin puoli vuotta äitini kanssa, kun häntä hoidettiin kalifornialaisessa sairaalassa, ja isä oli meidän kanssamme niin usein kuin mahdollista. Kukkia tuli säännöllisesti; hedelmiä, herkkuja, uusia vaatteita – kaikkea, mitä hän vain saattoi lähettää, hän lähetti äidille. Melkein joka päivä äiti sai kirjeen, ja jos se jostain syystä oli myöhässä, jopa hoitajat huomauttivat siitä. Muistan, kuinka

abbedissa [olimme katolisessa sairaalassa] sanoi äidilleni, että kaikkien sairaanhoitajavuosiensa aikana hän ei ollut koskaan nähnyt kenenkään miehen kohtelevan vaimoaan yhtä huomaa- vaisesti kuin äitiä kohdeltiin.”²¹

Lucy kertoi myös siitä, miten hänen isänsä huolehti jatkuvasti omasta äidistään. ”En ole koskaan tavannut huomaa- vaisempaa tai hellempää poikaa. Hän halusi äitinsä olevan onnellinen van- hoilla päivillään. Hän halusi jakaa äitinsä kanssa kaiken, mitä hä- nellä oli, ja hänellä oli miltei intohimoinen tarve huolehtia kai- kin tavoin äitinsä hyvinvoinnista. Joka päivä, kun meillä oli perherukous ja oli hänen vuoronsa rukoilla, hän polvistui isoäi- din viereen ja rukoili niin, että isoäiti kuuli sen, vaikka olikin melkein kuuro. Hän puhui äidilleen niin, että tämä kuuli hänen äänensä, vaikkei enää kyennyt kuulemaan joidenkuiden muiden ääntä. – – Isoäiti asui minun kodissani elämänsä viimeiset seitse- män vuotta, enkä muista kuluneen päivääkään, kun isä oli koto- na, etteikö hän olisi käynyt tai soittanut tai kysellyt isoäidistä. Hän oli hyvin ylpeä äitinsä kauniista tavoista, suurenmoisesta hengellisyydestä ja hänen hienoista ja säteilevistä kasvoistaan – kasvoista, joilta näkyi hänen tuntemansa tyytyväisyys ja rauha.”²²

Kirkossa palvelemiselle omistettu elämä

Vaarnanjohtaja

Juuri ennen 24-vuotispäiväänsä Heber J. Grant kutsuttiin jät- tämään kotinsa Salt Lake Cityssä ja muuttamaan Tooeleen Utahiin, jossa hän palvelisi vaarnanjohtajana. Tätä aikaa elämänsä- sään hän muisteli seuraavasti: ”Minulla ei ollut kokemusta, ja tunsin raskaana heikkouteni.”²³ Hän omistautui kuitenkin täysin uudelle tehtävälleen. Myöhemmin hän sanoi: ”Mieleeni ei ollut koskaan edes juolahtanut muuta kuin että jäisin [Tooeleen] ko- ko loppuelämäkseni. En koskaan ajatellut mitään muuta.”²⁴

Lokakuun 30. päivänä 1880 Tooeleen vaarnan jäsenet Utahissa yllättyivät, kun 23-vuotias Heber J. Grant, jota juuri kukaan ei tun- tenut, esitettiin hyväksyttäväksi uudeksi vaarnanjohtajaksi. Hän esitteli itsensä seurakunnalle pitämällä lyhyen puheen. Vaikka

puhe oli lyhyempi kuin hän olisi halunnut, ihmiset saivat pilkkausten miehestä, joka palvelisi heidän pappesusjohtajanaan. Vuosia myöhemmin hän kertoi puheen keskeisen sanoman:

”Ilmoitin puheessa, joka kesti seitsemän ja puoli minuuttia, etten koskaan pyytäisi yhtäkään ihmistä Tooelessa olemaan rehellisempi kymmenysten maksaja kuin minä olisin; etten pyytäisi yhtäkään ihmistä antamaan enemmän varojaan suhteessa siihen, mitä hänellä oli, kuin itse antaisin; etten pyytäisi yhtäkään ihmistä elämään viisauden sanan mukaan paremmin kuin itse eläisin, ja että antaisin parhaimpani tuon Siionin vaarnan ihmisten hyväksi.”²⁵

Presidentti Grant palveli uskollisesti vaarnanjohtajana kaksi vuotta, ennen kuin hänet kutsuttiin pyhään apostolinvirkaan.

Apostoli

Lokakuun 16. päivänä 1882 presidentti George Q. Cannon, presidentti John Taylorin ensimmäinen neuvonantaja, asetti vanhin Heber J. Grantin apostoliksi. Niiden 36 vuoden aikana, jotka vanhin Grant palveli kahdentoista koorumissa, hän toimi kirkossa johtajana, opettajana, liikemiehenä ja lähetyssaarnaajana. Hän palveli kirkon nuorten miesten järjestön ylimmän johtokunnan jäsenenä ja oli yksi kirkon julkaiseman *Improvement Era* -lehden alkuperäisistä perustajista. Hän palveli myös *Improvement Era* -lehden liiketoiminnan johtajana.

Apostolina ollessaan vanhin Grant palveli viisi vuotta koko-aikaisessa lähetystyössä. Hän vastasi ensimmäisen presidenttikunnan kutsuun ja järjesti ensimmäisen lähetyskentän Japaniin toimien sen johtajana, ja myöhemmin hän johti Brittein saarten ja Euroopan lähetyskenttiä. Neuvoissaan lähetyssaarnaajille, jotka palvelivat hänen kanssaan, hän käytti usein kahta aihetta. Ensinnäkin hän kehotti heitä noudattamaan lähetyskentän sääntöjä ja pitämään käskyt. Toiseksi hän kehotti heitä tekemään lujasti töitä. Brittein saarten lähetyskentällä hän määräsi tahdin tekemällä pidempää päivää kuin koskaan aikaisemmin. Koko lähetyskentän alueella työ tuotti tulosta yhä paremmin, vaikka lähetyssaarnaajien määrää vähennettiin jonkin verran joka vuosi.²⁶

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentti

Presidentti Joseph F. Smith kuoli 19. marraskuuta 1918 tietäen, että Heber J. Grantista tulisi kirkon presidentti hänen jälkeensä. Presidentti Smithin viimeiset sanat presidentti Grantille olivat: ”Herra siunatkoon sinua, poikani, Herra siunatkoon sinua. Olet saanut suuren tehtävän. Muista aina, että tämä on Herran työtä, ei ihmisen. Herra on suurempi kuin ainoakaan ihminen. Hän tietää, kenen Hän haluaa johtavan kirkkoaan, eikä Hän koskaan erehdy. Herra siunatkoon sinua.”²⁷

Kun ensimmäinen presidenttikunta hajosi, kahdentoista apostolin koorumi ryhtyi johtamaan kirkkoa presidentti Heber J. Grantin toimiessa tuon koorumin presidenttinä. Marraskuun 23. päivänä 1918 presidentti Grant hyväksyttiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi. Hän halusi neuvonantajikseen samat miehet, jotka olivat palvelleet presidentti Smithin kanssa: presidentti Anthon H. Lundin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ja presidentti Charles W. Penrosen toiseksi neuvonantajaksi.

Presidentti Grantin ensimmäinen yleiskonferenssi kirkon presidenttinä oli kesäkuussa 1919. Se lykkääntyi kaksi kuukautta maailmanlaajuisen influenssaepidemian vuoksi, joka vaikutti elämään Suolajärven laaksossa. Hänen ensimmäisessä konferenssi-puheessaan kirkon presidenttinä toistui hänen ensimmäisen Tooelen vaarnanjohtajana pitämänsä puheen ajatus:

”Tunnen niin suurta nöyryyttä, etten pysty ilmaisemaan sitä millään kielellä, jonka Jumala on minulle antanut, seistessäni teidän edessä tänä aamuna tehtävässä, johon olette juuri ilmaisseet antavanne tukenne. Muistan seisoneeni yleisön edessä Toolessa heti sen jälkeen kun minut oli hyväksytty tuon vaarnan johtajaksi, kun olin 23-vuotias nuori mies, ja luvanneeni antaa tuolle yleisölle parhaimpani. Seison täällä tänään kaikessa nöyryydessä tunnistaen oman heikkouteni, oman viisauden ja tiedon puutteeni ja kykenemättömyyteni pitää hallussani sitä korkeaa asemaa, jossa olette äänestäneet tukevanne minua. Mutta sanon tänään kuten sanoin poikana Toolessa: että Herran kanssa ja

avulla teen parhaimpani täyttääkseni jokaisen velvoitteen, joka minulle lankeaa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidenttinä kaiken kyyni mukaan.

En pyydä yhtäkään ihmistä olemaan anteliaampi ja antamaan omista varoistaan samassa määrin kuin minä omistani Jumalan valtakunnan edistämiseksi. En pyydä yhtäkään ihmistä noudattamaan viisauden sanaa yhtään sen tarkemmin kuin minä noudatan sitä. En pyydä yhtäkään ihmistä olemaan tunnollisempi ja tarkempi kymmenystensä ja uhriensa maksamisessa kuin minä olen. En pyydä yhtäkään ihmistä olemaan valmiimpi ja halukkaampi tulemaan aikaisin ja lähtemään myöhään ja ahertamaan koko mielestään ja voimastaan kuin minä aherran kaikessa nöyryydessä. Toivon ja rukouilen Herran siunauksia tunnustaen avoimesti ja vilpittömästi, että ilman Herran siunauksia minun olisi mahdotonta menestyä siinä korkeassa kutsumuksessa, johon minut on kutsuttu. Mutta muinaisen Nefin tavoin minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään vaatimuksia valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käskää heidän tehdä [ks. 1. Nefi 3:7]. Tämä tieto sydämessäni otan vastaan suuren vastuun seurauksia pelkäämättä, koska tiedän, että Jumala tukee minua kuten Hän on tukenut kaikkia edeltäjiäni, jotka ovat olleet tässä asemassa, sillä edellytyksellä, että minä aina aherran nöyränä ja uutterana tavoitellen aina Hänen Pyhän Henkensä opastusta, ja niin minä tahdon tehdä.”²⁸

Presidentti Grant palveli kirkon presidenttinä melkein 27 vuotta – kauemmin kuin kukaan muu kirkon presidentti Brigham Youngia lukuun ottamatta. Tuona aikana kirkon jäsenet yhdessä miljoonien muiden kanssa ympäri maailmaa kärsivät ensimmäisen maailmansodan jälkimainingeista, suuren lamakauden taloudellisesta hävityksestä ja toisen maailmansodan koettelemuksista ja kauhuista. Vaikka se oli vastoinkäymisten aikaa, se oli myös riemun aikaa. Myöhempien aikojen pyhät viettivät ensimmäisen näyn ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon satavuotisjuhlia. He riemuitsivat temppelien vihkimisestä Laissa Havaijissa, Cardstonissa Kanadan Albertassa ja Mesassa Arizonassa. Ja lokakuusta 1924 lähtien ne, jotka eivät kyenneet osallistumaan yleiskonferenssiin Suolajärven tabernaakkelissa tai

sitä ympäröivissä rakennuksissa, saattoivat kuunnella myöhempien aikojen profeettojen sanoja radion kautta.

Sanomissaan pyhille presidentti Grant tähdensi toistuvasti käskyjen pitämisen tärkeyttä. Hän julisti: ”Lupaan teille elävän Jumalan palvelijana, että jokainen mies ja nainen, joka noudattaa Jumalan käskyjä, menestyy, että jokainen Jumalan antama lupaus täyttyy hänen päänsä päälle ja että hän kasvaa ja karttuu viisaudessa, valossa, tiedossa, älyssä ja ennen kaikkea todistuksessa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.”²⁹ Puhuessaan käskyjen pitämisen tärkeydestä hän kiinnitti usein erityistä huomiota viisauden sanaan ja kymmenysten lakiin. Eräässä konferenssipuheessa hän opetti:

”Paholainen on valmis sokaisemaan silmämme tämän maailman asioilla, ja hän ryöstäisi ilomielin meiltä iankaikkisen elämän, suurimman kaikista lahjoista. Mutta siihen paholainen ei pysty, eikä hän saa koskaan mitään valtaa kukistaa yhtäkään myöhempien aikojen pyhää, joka pitää Jumalan käskyt. Ihmissielujen viholliselle ei anneta mitään valtaa tuhota meitä, jos me teemme velvollisuutemme. Jos me emme ole ehdottoman rehellisiä Jumalalle, niin silloin jätämme salvat auki, silloin olemme tuhonneet osan linnoituksesta, jolla meitä suojataan, ja paholainen voi tulla sisään. Mutta yksikään sellainen ihminen ei ole koskaan menettänyt todistustaan evankeliumista, yksikään sellainen ihminen ei ole koskaan kääntynyt oikealle eikä vasemmalle, jolla on tieto totuudesta, joka hoitaa velvollisuutensa, joka noudattaa viisauden sanaa, joka maksaa kymmenyksensä ja joka vastaa tehtävänsä ja virkansa kutsuun ja hoitaa velvollisuutensa kirkossa.

On joitakuita, jotka haluavat yhä uudelleen tietää, mitä Herra haluaa heistä, ja jotka näyttävät olevan tuossa suhteessa epävarmoja. Olen täysin vakuuttunut siitä, että se, mitä Herra haluaa teiltä ja minulta tai keneltäkään mieheltä tai naiselta kirkossa, on, että me hoidamme kaikki velvollisuutemme ja pidämme Jumalan käskyt.”³⁰

Suuren 1930-luvun lamakauden aikana, kun ihmiset kaikkialla maailmassa kamppailivat työttömyyden ja köyhyyden kurimuksessa, presidentti Grant ja hänen neuvonantajansa presidentit

J. Reuben Clark jr ja David O. McKay, olivat huolissaan myöhempien aikojen pyhien hyvinvoinnista. Huhtikuun 20. päivänä 1935 he kutsuivat toimistoonsa Harold B. Leen, nuoren vaarnanjohtajan, jonka vaarnassa oli onnistuttu pitämään huolta köyhistä ja puutteenalaisista. Presidentti Lee muisteli:

”Presidentti Grant – – sanoi, ettei kirkolla ollut mitään tärkeämpää tehtävää kuin pitää huolta puutteenalaisista jäsenistä ja että mitä häneen tuli, kaikki muu täytyi uhrata [niin että] jäsenillemme [voitiin] antaa sopivaa helpotusta. Sain hämmästykseni tietää, että heillä oli ollut vuosia pohdintansa ja suunnittelunsa ja Kaikkivaltiaan Jumalan innoituksen tuloksena syntynyt nerokas suunnitelma odottamassa ja valmisteltuna aikaan, jolloin he arvelivat myöhempien aikojen pyhien uskon olevan sellainen, että he olisivat halukkaat noudattamaan tätä kirkkoa johtavien miesten neuvoa.”³¹

Huhtikuussa 1936 neuvoteltuaan presidentti Leen ja johtavien auktoriteettien, liikemiesten ja muiden kanssa ensimmäinen presidenttikunta esitteli kirkon turvallisuusohjelman, joka tunnetaan nykyään kirkon huoltotyöohjelmanä. Lokakuun 1936 yleiskonferenssissa presidentti Grant selitti tämän ohjelman tavoitteen: ”Päätarkoituksenamme oli mahdollisuuksien mukaisesti panna alulle järjestelmä, jolla laiskuuden kirous hävitettäisiin, avustusten tuottama paha poistettaisiin ja riippumattomuus, ahkeruus, säästäväisyys ja itsekunnioitus saatettaisiin jälleen voimaan kirkon jäsenten keskuudessa. Kirkon pyrkimyksenä on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Työ on jälleen saatettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämää hallitsevana periaatteena.”³²

Presidentti J. Reuben Clark jr todisti: ”Huoltotyöohjelma perustuu ilmoitukseen. – – Ohjelman alkuunpano on tulosta presidentti Grantin Pyhän Hengen kautta saamasta ilmoituksesta.”³³ Vanhin Albert E. Bowen, jonka presidentti Grant asetti apostoliksi, selitti ohjelmaan liittyvää näkemystä: ”Huoltotyöohjelman todellinen pitkän tähtäyksen tavoite on kirkon jäsenten, antajien ja saajien, luonteen kasvattaminen, kaiken sellaisen esiin saaminen, mikä on parasta syvällä heidän sisimmässään, ja hengen kätettyjen rikkauksien kukkaan saaminen.”³⁴

Helmikuussa 1940 presidentti Grant sai sydänkohtauksen, jonka seurauksena hänen puhumisensa vaikeutui ja hänen kehonsa vasen puoli halvaantui joksikin aikaa. Se ei kuitenkaan estänyt häntä tekemästä edelleen Herran työtä. Hän teki töitä muutaman tunnin joka päivä ja piti edelleenkin lyhyitä puheita yleiskonferenssissa seuraavien kahden vuoden aikana. Huhtikuun 6. päivänä 1942 hän puhui viimeisen kerran yleiskonferenssissa. Sen jälkeen muut lukivat hänen puheensa. Hänen viimeinen yleiskonferenssipuheensa, jonka Joseph Anderson luki 6. huhtikuuta 1945, päättyi näihin todistuksen sanoihin:

”Suurenmoisinta, mitä maailmanhistoriassa on koskaan tapahtunut sen jälkeen kun Vapahtaja itse eli maan päällä, on se, että Jumala itse näki hyväksi tulla maan päälle rakkaan ainosynnytyisen Poikansa, Lunastajamme ja Vapahtajamme, kanssa ja ilmestyä Joseph-pojalle. Tuhansilla ja sadoilla tuhansilla on täydellinen ja yksilöllinen todistus ja tieto tästä iankaikkisesta totuudesta. Evankeliumi on palautettu maan päälle kaikessa puhtaudessaan, ja haluan tähdentää, että meillä kansana on yksi erittäin tärkeä tehtävä hoidettavanamme, ja se on kutsua maailmaa tekemään parannus synnistä ja tottelemaan Jumalan käskyjä. Ja meidän velvollisuutemme ennen kaikkea muuta on lähteä kotimaahan ja ulkomaille siten kuin aika ja olosuhteet sallivat ja julistaa Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Meidän velvollisuutemme on myös muistaa ne Isämme lapset, jotka ovat kuolleet ennen meitä vailla tietoa evankeliumista, ja avata pelastuksen ovet heille temppeleissämme, joissa meillä myös on velvoitteita suoritettavana.

Todistan teille tietäväni, että Jumala elää, että Hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin, että Jeesus on Kristus, maailman Lunastaja; että Joseph Smith oli ja on totisen ja elävän Jumalan profeetta ja että Brigham Young ja ne, jotka ovat palvelleet hänen jälkeensä, olivat ja ovat samalla tavoin Jumalan profeettoja.

Minulla ei ole käytössäni kieltä, jolla ilmaisisin kiitollisuuden Jumalalle tästä tiedosta, joka minulla on. Yhä uudelleen sydämeni on herkistynyt ja silmäni ovat kostuneet kiitollisuuden kyynelein tiedosta, että Hän elää ja että tämä mormonismiksi kutsuttu

evankeliumi on totisesti elämän ja pelastuksen suunnitelma, että se on totisesti Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Rukoilen jatkuvasti ja vilpittömästi, että Jumala auttaisi teitä ja minua ja jokaista elämään sen mukaan ja että Hän auttaisi niitä, jotka eivät tunne totuutta, että he saisivat tämän todistuksen. Pyydän tätä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.”³⁵

Presidentti Grantin terveys heikkeni heikkenemistään, ja hän kuoli 14. toukokuuta 1945. Hautajaiset pidettiin neljä päivää myöhemmin. Presidentti Joseph Fielding Smith muisteli: ”Hautajaisaattueen kulkiessa ohi tuhannet seisoivat monen korttelin matkalla katujen varsilla pää painuksissa. Muiden kirkkojen edustajat osoittivat hänelle kunnioitustaan, ja katolisen katedraalin kello kumahteli. – – Nimekkäät miehet kaukaa tulivat osoittamaan hänelle kunnioitustaan, monet kaupat kaupungissa sulki ovensa ja vallitsi yleinen suru, koska mahtava mies oli otettu kotiin hänen elettyään pitkän ja tapahtumarikkaan elämän.”³⁶

Hautajaisissa puhuivat presidentit J. Reuben Clark jr ja David O. McKay, jotka olivat palvelleet presidentti Grantin ensimmäisenä ja toisena neuvonantajana. Heidän kunnianosoituksensa heijastivat niiden satojen tuhansien myöhempien aikojen pyhien tunteita, jotka olivat tukeneet presidentti Heber J. Grantia profeettanaan.

Presidentti Clark sanoi, että presidentti Grant ”eli vanhurskaasti ja sai taivaalliselta Isältämme siunauksia, jotka tulevat niiden osaksi, jotka pitävät Hänen käskynsä ja noudattavat niitä”.³⁷

Presidentti McKay julisti: ”Peräänantamaton loppuun asti, vilpittömä, rehellinen, rehti kaikissa toimissaan, myönteinen puheissaan, tarmokas teoissaan, jyrkkä pahuuden vastustamisessa, myötätuntoinen kovaosaisia kohtaan, mitä ylevämielisin ja uskollinen kaikelle luottamukselle, hellä ja huomaavainen rakkaimpiaan kohtaan, uskollinen ystävilleen, totuudelle ja Jumalalle – sellainen oli kunnioitettu ja rakas presidenttimme – huomattava johtaja, kelvollinen esimerkki kirkolle ja koko ihmiskunnalle maailmassa.”³⁸

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1899, s. 18.
2. Ronald W. Walker, ”Jedediah and Heber Grant”, *Ensign*, heinäkuu 1979, s. 49.
3. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 341–342.
4. *Gospel Standards*, s. 151.
5. ”The Nobility of Labor”, *Improvement Era*, joulukuu 1899, s. 83; ks. myös *Valkeus*, elokuu 1979, s. 10.
6. *Gospel Standards*, s. 348–349.
7. ”President Grant—The Business Man: Business Ventures and Church Financing”, *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 689.
8. ”Strength of the ’Mormon’ Church”, *Coast Banker*, maaliskuu 1921, San Francisco ja Los Angeles; lainattu julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1921, s. 205.
9. Lucy Grant Cannon, ”A Father Who Is Loved and Honored”, *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 681.
10. *Gospel Standards*, s. 330.
11. *Gospel Standards*, s. 248.
12. Heber J. Grantin kirje Harrison M. Merrillille 7. lokakuuta 1930, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkisto.
13. Bryant S. Hinckley, ”Greatness in Men: President Heber J. Grant”, *Improvement Era*, lokakuu 1931, s. 703.
14. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 680–681.
15. *Glimpses of a Mormon Family*, 1968, s. 299, 301.
16. Truman G. Madsenin julkaisematon kirjoitus.
17. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 681.
18. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 681.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 9.
20. *Glimpses of a Mormon Family*, s. 15–16.
21. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 682.
22. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 684, kappalejakoja muutettu.
23. *Gospel Standards*, s. 12.
24. *Gospel Standards*, s. 77.
25. *Gospel Standards*, s. 191.
26. Ks. Ronald W. Walker, ”Heber J. Grant’s European Mission, 1903–1906”, julkaisussa *Journal of Mormon History*, 1988, s. 20.
27. Leon R. Hartshorn, ”Heber J. Grant – mies ilman verukkeita”, *Valkeus*, elokuu 1993, s. 32.
28. Julkaisussa Conference Report, kesäkuu 1919, s. 4.
29. *Gospel Standards*, s. 39.
30. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 10.
31. Lainattuna julkaisussa L. Brent Goates, *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, 1985, s. 141–142.
32. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 3, lukijana presidentti Heber J. Grant; ks. myös *Huoltotyö Herran tavalla*, 1991, s. 5–6.
33. ”Pres. Clark Testifies of Divinity of Church Welfare Program”, *Church News*, 8. elokuuta 1951, s. 15.
34. Thomas S. Monsonin lainaamana artikkelissa ”Veljeni vartija”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 44.
35. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 10.
36. *Essentials in Church History*, 20. painos, 1966, s. 653.
37. ”President Heber J. Grant”, *Improvement Era*, kesäkuu 1945, s. 333.
38. ”President Heber J. Grant”, *Improvement Era*, kesäkuu 1945, s. 361.

Evankeliumin oppiminen ja opettaminen

*Evankeliumin opettaminen on hyödyllistä vain silloin,
kun se esitetään ja vastaanotetaan
Pyhän Hengen innoituksesta.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant sanoi kerran: ”En tiedä mitään, mikä toisi suurempaa iloa ihmissydämeen, kuin tehdä työtä kotona ja poissa kotoa ihmissielujen pelastamiseksi. En tiedä mitään, mikä toisi suurempaa rakkautta kaikkea hyvää kohtaan kuin tämän Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettaminen.”¹

Sen lisäksi että presidentti Grant oli innokas evankeliumin opettaja, hän oli innokas oppimaan myös toisten todistuksista. Hän huomautti: ”Olen aina mielissäni, kun minulla on mahdollisuus olla myöhempien aikojen pyhien kanssa missä tahansa heidän kokoontumisessaan. En ole koskaan missään kokouksessamme, en seurakunnissa tai vaarnoissa tai yleiskonferensseissa, ilman että saisin siunauksia, opetusta ja kannustusta uskossa evankeliumiin; ilman että kuulisin jotakin, mikä totisesti ruokkii minua elämän leivällä.”²

Kun Heber J. Grant oli nuori mies, hänellä oli kokemus, joka auttoi häntä näkemään, miten tärkeää on opettaa ja oppia Hengen avulla. Myöhemmin hän muisteli:

”Sain nuoruudessaani monia merkittäviä kokemuksia ihanasta innoituksesta ja voimasta miehiltä, jotka saarnasivat evankeliumia todistuksen ja rukouksen hengessä. Mieleeni muistuu yksi sellainen tapaus, kun olin nuori mies, luultavasti 17- tai 18-vuotias. Kuulin piispa Millen Atwoodin, sittemmin edesmenneen, saarnaavan 13. seurakunnassa. Siihen aikaan opiskelin kielioppia, ja hän teki puhuessaan eräitä kielioppivirheitä.

"En tiedä mitään, mikä toisi suurempaa rakkautta kaikkea hyvää kohtaan, kuin tämän Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettaminen."

Kirjoitin muistiin hänen ensimmäisen lauseensa itsekseni hymyillen ja ajattelin: 'Saan tänä iltana veli Atwoodin puolen tunnin puheesta riittävästi aineistoa koko talveksi iltakoulun kielioppitunteja varten.' Meidän oli joka oppitunnilla esitettävä kaksi ja viikoittain neljä kielioppivirheitä sisältävää lausetta ja korjaukset niihin.

Mietin korjauksiani samalla kun kuuntelin piispa Atwoodin saarnaa. Mutta tuon ensimmäisen lauseen jälkeen en kirjoittanut muistiin enää mitään, en sanaakaan. Ja kun Millen Atwood päätti saarnansa, kyyneleet vierivät poskillani, kiitollisuuden ja kiitoksen kyyneleet täyttivät silmäni, sillä tämä mies oli esittänyt loistavan todistuksen Joseph Smithin, Jumalan profeetan, jumalallisesta tehtävästä ja suurenmoisesta innoituksesta, jota profeetta sai kaikissa toimissaan.

Vaikka siitä, kun kuuntelin tuota saarnaa, on kulunut nyt yli kuusikymmentäviisi vuotta, on se yhtä elävä tänäänkin, ja sen herättämät ajatukset ja tunteet ovat iskostuneet minuun yhä aivan kuin sinä päivänä, kun kuulin sen. Tiedättekö, yhtä vähän olisin voinut ajatella käyttäväni noita lauseita, joissa hän teki kielioppivirheitä, kuin olisin voinut ajatella nousevani luokassa kiroamaan Jumalan nimeä. Tuo todistus teki ensimmäisen syvällisen vaikutuksen, jonka olen koskaan kokenut sydämessäni ja sielussani profeetan jumalallisesta tehtävästä. Olin kuullut monia todistuksia, jotka olivat miellyttäneet minua ja tehneet vaikutuksen, mutta tämä oli ensimmäinen todistus, joka oli herkistänyt minut kyyneliin tuon miehen saamasta Jumalan Hengen innoituksesta.

Kaikkina näinä vuosina, jotka ovat kuluneet siitä hetkestä, evankeliumin saarnaamisessa tehdyt kielioppivirheet tai väärin lausutut sanat eivät ole koskaan järkyttäneet tai ärsyttäneet minua. Olen tajunnut, että ihmisen hengen arvioiminen hänen käyttämänsä kielen perusteella oli samaa kuin arvioisi miestä hänen käyttämiensä vaatteiden perusteella. Siitä päivästä alkaen se, mikä minuun on vaikuttanut ennen kaikkea muuta, on ollut Henki, se elävän Jumalan antama innoitus, joka jollakulla ihmisellä [on] hänen julistaessaan evankeliumia – ei hänen käyttämänsä kieli. – – Olen oppinut ehdottomasti, että Henki on se, joka antaa elämää ja ymmärrystä, ei kirjain.” [Ks. 2. Kor. 3:6.]³

Heber J. Grantin opetuksia

Kun me opetamme evankeliumia, meidän täytyy keskittyä yksinkertaisiin peruseriaatteisiin ja käskyihin.

Siitä ruoasta, jota me katsomme ja pidämme herkullisena, ei ole meille hyötyä, vaan siitä, jonka me syömme ja sulatamme. Eikä suuri juhla-ateria ole se, joka eniten lisää voimiamme tai antaa meille voimaa tai apua suoriutua hyvin elämän taistosta, vaan päinvastoin yksinkertaisin ruoka antaa usein ainoan hyvän ja kestävä hyödyn niille, jotka sitä nauttivat. Siksi ei myöskään juhla-ateria, jonka oppineet ovat valmistaneet, ole aina se, joka lisää voimaamme suoriutua jalosti ja miehekkäästi velvollisuudestamme elämän taistossa, vaan usein nöyrimpien opetukset löytävät vastakaiun sydämessämme ja syvällä sielussamme, niin että meillä on voimaa jatkaa eteenpäin ja tehdä velvollisuutemme pyrkivä päivittäin elämään paremmin.⁴

Kirkon järjestöjen tarkoituksena täytyy olla lujan todistuksen kasvattaminen pyhien mielessä ja sydämessä, etenkin nuorten – todistuksen palautetun evankeliumin totuudesta, tämän Jumalan ja Hänen Poikansa profeetan kautta perustaman kirkon jumalallisesta alkuperästä ja siitä, että tämä on ja tulee aina olemaan Jeesuksen Kristuksen kirkko sanan täydessä merkityksessä – siinä tarkoituksessa, että pyhät voivat saada tällaisen todistuksen ja nauttia siitä, että he eläisivät pitäen Herran käskyt, että he lisääisivät jatkuvasti tietoaan totuudesta ja näin kykenisivät elämään niin, että he voisivat saada pelastuksen, korotuksen ja iankaikkisen onnen selestisessä valtakunnassa, ja viimein, että he vuorostaan voivat johtaa muut maailmassa tietoon ja todistukseen totuudesta sekä opetuksillaan että esimerkillään ja tuoda näin heille nämä samat siunaukset.⁵

Uskon, että opettaja, joka rakastaa Jumalaa ja tuntee Hänet, joka rakastaa Jeesusta Kristusta ja jolla on todistus Hänen jumalallisuudestaan, jolla on todistus profeetta Joseph Smithin jumalallisesta tehtävästä, joka juurruttaa nämä asiat niiden lasten sydämeen ja sisimpään, joita hän opettaa, sellainen opettaja on mukana yhdessä jaloimmista ja suurenmoisimmista ja merkittävimmistä tehtävistä, joissa kukaan voi olla mukana.⁶

Opettakaa evankeliumin ensimmäisiä periaatteita ja eläkää niiden mukaan. Antakaa taivaan salaisuuksien odottaa, kunnes pääsette taivaaseen.⁷

Kuten se, että laulamme laulumme usein – emme voi koskaan toistaa liian usein Herran käskyjä tälle kansalle ja kehottaa pyhiä elämään niiden mukaan.⁸

Ihmiset ovat sanoneet minulle hyvin monta kertaa: ”Olen kylästynyt ja väsynyt kuulemaan samoja asioita yhä uudelleen. Ei niitä tarvitse jatkuvasti toistaa.” Monet löytävät vikaa kuulemistaan saarnoista, koska niissä toistetaan samoja asioita. – – Vaikuttaa siltä kuin Herra tunnistaisi tarpeen toistaa, jotta ihmisten mieliin painuisi mikä tahansa sanoma, joka Hänellä on annettavanaan. Vapahtajamme toisti opetuksissaan yhä uudelleen eri sanoin saman ajatuksen ilmeisesti juurruttaakseen sen peruuttamattomasti kuulijoidensa mieleen ja sydämeen.⁹

**Jotta me olisimme tehokkaita evankeliumin opettajia,
meidän täytyy opettaa Pyhän Hengen voimalla.**

Ensimmäisellä pitkällä matkalla, jolle lähdin sen jälkeen kun minusta oli tullut kahdentoista neuvoston jäsen, edesmenneen vanhin Brigham Young nuoremman kanssa [joka oli myös kahdentoista neuvoston jäsen], muistan päättäneeni, että en enää tuolla matkalla – joka kesti noin neljä kuukautta – puhuisi aiheesta, joka tunnetaan keskuudessamme ”viisauden sanana”. – – Päätin, että seuraavassa kokouksessa, johon osallistuisin, ottaisain varmasti jonkin toisen aiheen. Yritin noin 20 minuuttia puhua jostakin muusta ja epäonnistuin surkeasti. Sitten puhuin toiset 20 minuuttia mitä vaivattomimmin viisauden sanasta, ja jälkepäin sain tietää, että se, mitä ihmiset ennen kaikkea tarvitsivat siinä pienessä kaupungissa, jossa olin käymässä, oli opetus viisauden sanasta. – – Tuon kokemuksen jälkeen tein päätöksen, että aina kun minusta tuntuisi, että minun pitäisi puhua jostakin tietystä aiheesta, ja tuntisin, että minun tulisi tehdä niin, vaikka olisinkin saarnannut tuosta samasta aiheesta viikkoja yhteen menoon, saarnaisin siitä varmasti uudelleen. – –

Palvelutehtävissäni ihmisten keskuudessa olen ollut hyvin mielissäni kyetessäni todistamaan, että kun me olemme nöyriä ja rukouksen hengessä ja halukkaita opettamaan ihmisiä, Herra todella innoittaa meitä.¹⁰

Suuri pelokkuus ja arkuus ovat meidän kaikkien seuranamme, kun me nousemme ihmisten eteen julistamaan heille elämän ja pelastuksen suunnitelmaa. Ehkä on hyväkin, että niin on, koska me oivallamme oman riippuvuutemme, oman heikkoutemme ja oman kyvyttömyytemme opettaa ilman Pyhän Hengen apua niitä, joille puhumme. – – Olen itse kiitollinen siitä, että tämä pelokkuuden henki on aina ollut seurani, kun olen puhunut julkisuudessa myöhempien aikojen pyhille, koska en halua koskaan olla tilanteessa, jossa en tunne halua saada Jumalan valoa ja innoitusta osakseni puhuessani ihmisille. Tiedän, etten saata ymmärtää, mikä on ihmisten parhaaksi, muutoin kuin innoituksen äänen kautta.¹¹

Puhuessani myöhempien aikojen pyhille toiveeni on aina ollut, että mieleni valaistaisiin Pyhän Hengen innoituksella. Oivallan, että ellei puhuja ole ihmisiä opettaessaan taivaallisen Isämme innoittama, hänen on mahdotonta sanoa mitään, mikä olisi hyödyksi tai mistä olisi arvoa pyhille.¹²

Kukaan ei voi opettaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia elävän Jumalan innoituksella ja voimalla korkeudesta, ellei hän elä sen mukaan.¹³

Tämä on velvollisuutemme – asettua asemaan, jossa me noustessamme opettamaan ihmisiä voimme opettaa heitä Jumalan Hengen innoituksella, kun se laskeutuu päällemme; mutta ellemme me noudata Jumalan käskyjä, me emme voi vallalla ja voimalla ja väkevyydellä kehottaa muita ihmisiä noudattamaan käskyjä, joita me emme itse noudata.¹⁴

Jotta me hyötyisimme kirkon kokouksista ja luokista, meidän on oltava vastaanottavaisia ja halukkaita panemaan oppimamme käytäntöön.

Olipa todistus tai siihen sisältyvä innoitus kuinka voimallinen tahansa, niin se ei tee juuri mitään vaikutusta ihmiseen, ellei hän

kuuntele vastaanottavaisella mielellä. On kuin kylväisi hyvän siemenen karuun maaperään.¹⁵

Nälkä saa ruoan maistumaan hyvin herkulliselta. Jeesuksen Kristuksen evankeliumin nälkä saa meidät nauttimaan konfereisseistamme.¹⁶

On ihmisiä, jotka käyvät kokouksissa vuosi toisensa jälkeen ja kuuntelevat, kuinka Herran palvelijat opettavat heitä yksinkertaisesti ja nöyrästi heitä koskevissa velvollisuuksissa, ja sitten he lähtevät noista kokouksista eivätkä koskaan harjoita käytännössä kuulemaansa, mutta silti he kiittelevät itseään siitä, että käyvät aina kokouksissa. Ystäväni, jos menette aina päivällispöytään, istuudutte ja katselette tarkoin ruokaa mutta ette koskaan syö sitä, ei kestä kauan, ennen kuin kuolette nälkään. On myöhempien aikojen pyhiä, jotka käyvät kokouksissa ja kuolevat hengellisesti nälkään, koska he eivät ota vastaan ja sulata sitä hengellistä ruokaa, jota siellä tarjotaan. Me emme saa olla vain sanan kuulijoita vaan myös sen tekijöitä [ks. Jaak. 1:22].¹⁷

Kun me olemme kokouksessa, me saamme osamme tuon kokouksen hengestä. Kun me olemme poissa sieltä ja joku kertoo meille ihanasta hengestä, joka oli läsnä, ja siitä, mitä saatiin aikaan, kun oltiin osallisina siitä, me emme kykene arvostamaan sitä. Siinä käy kuin nälkäiselle miehelle, jolle kerrottiin upeasta ateristiasta. Ei hän arvostanut sellaista ateriaa. Meidän on syötävä itse, meidän on elettävä itse, meidän on oltava velvollisuuksiemme tasalla, jotta voisimme saada osamme Herran Hengestä, jos Herran Henki on läsnä.

– – Francis M. Lymanin [kahdentoista apostolin koorumista] oli tultava Tooelesta kokouksiamme edeltävänä iltana ja vietettävä yksi yö ja kokonainen päivä [Salt Lake Cityssä], jotta hän voisi osallistua ensimmäisen presidenttikunnan ja apostoleiden pari kolme tuntia kestäneisiin kokouksiin, mutta hän ei ollut poissa yhdestäkään.

Sanoin hänelle eräänä päivänä: ”Minusta on esimerkillistä, että olet niin täsmällinen ja aina mukana kokouksissamme.”

Hän sanoi: ”En halua jäädä paitsi pisarastakaan Herran innoitusta; en halua Herran Hengen tulevan minulle toisen käden

tietona. Haluan olla osallisena siitä ja haluan tuntea sen ja oivaltaa sen ja tietää sen itse.”¹⁸

**Sekä opettajat että opetettavat hyötyvät
ja vahvistuvat uskon rukouksen kautta.**

Toivon kuten aina puhuessani pyhille, että saisin uskonne ja rukouksenne avukseni, että hyvä Henki olisi kanssamme ja että me kaikki voisimme hyötyä ja vahvistua mitä pyhimmissä uskossamme siksi, että olemme kokoontuneet yhteen. – – Tiedän joidenkin ihmisten ajattelevan, että puhujilla on melkein vakiofraasina pyytää pyhien uskoa ja rukouksia, mutta haluan sanoa, että mielestäni kuulijat lyövät aivan liian paljon laimin tehtävänsä pyytää Herraa siunaamaan ja innoittamaan puhujia. Tämänkaltaisissa tilanteissa me syyllistymme melkein poikkeuksetta siihen, ettemme keskitä ajatuksiamme ja tunteitamme puhujaan ja halua vilpittömästi ja rukoillen Herran siunaavan heitä. Tunnustan syyllistyneeni toisinaan siihen, että veljeni puhuessa olen unohtanut rukoilla, että Herra siunaisi heitä Pyhällä Hengellään.

Tiedän kokemuksesta, ettei yksikään vanhin nouse puhumaan pyhille, jos hänellä on vilpittömästi halu auttaa heitä, haluamatta vilpittömästi osakseen ihmisten uskoa ja rukouksia. – – Tiedän, että vastauksena kokoontuneiden pyhien rukouksiin Jumala siunaa minua ja muita, jotka seisovat edessäni aika ajoin julistamassa teille niitä velvollisuuksia ja velvoitteita, joita teillä on Luojaanne kohtaan.¹⁹

Kun menemme kokoukseen, meidän tulee mennä sydämessämme rukous, että Herra innoittaa puhujia Hengellään, ja kun he ovat puhuneet meille Hänen Henkensä innoituksella, meidän tulee lähteä kokouksesta sydämessämme päättäväisyyttä, halu ja rukous, että oppisimme opetukset, jotka olemme kuulleet, ja että panisimme ne käytäntöön omassa elämässämme.²⁰

Elämässäni ei ole koskaan ollut mitään iloa tai onnea tai rauhaa, jota voisi verrata siihen iloon, onneen ja rauhaan, jota olen kokenut, kun ihmiset, jotka ovat kuulleet minun saarnaavan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, ovat tulleet luokseni ja sa-

noneet, että he ovat saaneet todistuksen tämän työn jumalallisuudesta; että sanat, jotka olivat virranneet huuliltani, olivat tuoneet heidän sydämeensä tiedon, että elämän ja pelastuksen suunnitelma oli jälleen palautettu maan päälle. Uskon, ettei maailmassa ole mitään, mitä voidaan verrata siihen iloon, jota mies tuntee, kun hän oivaltaa olleensa välineenä elävän Jumalan käsissä ja tavoittaneensa jonkun rehellisen sydämen ja innoittaneensa sitä Jumalan rakkaudella ja halulla palvella Häntä.²¹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi on välttämätöntä opettaa evankeliumin peruseriaatteita ”yhä uudelleen”? Kuinka sinä olet hyötynyt evankeliumin periaatteiden jatkuvasta kertaamisesta?
- Millaisia tilaisuuksia meillä on opettaa evankeliumia? Miksi meidän on opettamaan valmistautuessamme tärkeää tunnustaa heikkoutemme Herran edessä?
- Mitä Pyhän Hengen innoituksella opettaminen tarkoittaa? [Ks. myös 2. Nefi 33:1; OL 50:13–22; 100:5–8.] Miten me voimme saada Hengen opastuksen opetukseemme? [Ks. myös Alma 17:2–3; OL 11:18–21; 42:14.]
- Mitä velvollisuuksia meillä on kuunnelleissamme, kun muut opettavat evankeliumia? Miten vastaanottavaisuutemme vaikuttaa kokemuksiimme kirkon luokissa? Millä tavoin vastaanottavaisuutemme voi vaikuttaa opettajaan ja muihin luokassa oleviin?
- Miten opettajat voivat kannustaa luokan jäseniä osallistumaan oppiaiheisiin?
- Millä tavoin kirkon kokoukset ovat auttaneet sinua kasvamaan hengellisesti? Miksi meidän velvollisuutenamme on rukoilla niiden puolesta, jotka opettavat kirkon kokouksissa?
- Miten me voimme soveltaa tästä luvusta oppimaamme ryhtyessämme opiskelemaan presidentti Grantin opetuksia?

Viihteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1915, s. 82.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1914, s. 24.
3. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 294–296; ks. myös *Valkeus*, lokakuu 1980, s. 109–110.
4. ”Some Paragraphs from Life”, *Improvement Era*, huhtikuu 1944, s. 203.
5. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 6, s. 210–211.
6. ”Spiritual Development Needed in Education”, *Improvement Era*, lokakuu 1923, s. 1092.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1924, s. 8.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1916, s. 38.
9. ”Spirit of the Lord Attends Elders of Church Who Strive to Obtain His Aid While Speaking in Public”, *Deseret Evening News*, 15. maaliskuuta 1919, osa 4, s. VII.
10. *Deseret Evening News*, 15. maaliskuuta 1919, osa 4, s. VII.
11. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 3, s. 190–191.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1898, s. 14.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1938, s. 15.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1898, s. 36.
15. ”Some Paragraphs from Life”, *Improvement Era*, syyskuu 1944, s. 541.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1933, s. 118.
17. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 3, s. 193–194.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1934, s. 122–123.
19. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 3, s. 190–191, kappalejakoja muutettu.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1914, s. 77.
21. *Deseret Evening News*, 15. maaliskuuta 1919, osa 4, s. VII.

Profeetta Joseph Smithin tehtävä

*Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
lepää vankasti profeetta Joseph Smithin saamien
Jumalan ilmoitusten perustalla.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Heber J. Grantin todistus profeetta Joseph Smithistä sai alkunsa varhaisella iällä, kun hänen äitinsä ja tämän ystävä Eliza R. Snow kertoivat hänelle omista kokemuksistaan profeetan kanssa. Hänen todistukseensa profeetasta vaikuttivat myös presidenttien Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow ja Joseph F. Smith todistukset – miesten, jotka olivat tunteet Joseph Smithin henkilökohtaisesti. Presidentti Grant sanoi: ”Äitini ja satojen muiden profeetta Josephin tunteneiden todistuksen nojalla sekä saamani Jumalan Hengen ilmoitusten kautta minä tiedän, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta.”¹

Tehtävässään apostolina ja kirkon presidenttinä Heber J. Grant todisti aina mielellään profeetta Joseph Smithistä ja evankeliumin palautuksesta. Hän julisti: ”Yksikään ihminen ei ole koskaan saanut enempää iloa todistaessaan tiedostaan, että Jumala elää ja että Jeesus on Kristus ja että Joseph Smith on Jumalan profeetta, kuin minä olen saanut. Minä riemuitsen siitä.”²

Kun vanhin Grant palveli kahdentoista apostolin koorumissa, hänen todistuksensa profeetta Josephista vaikutti hänen velipuolensa Fredin kääntymykseen, ”joka oli ollut huoleton, välinpitämätön ja eksyksissä ja joka ei ollut osoittanut minkäänlaista kiinnostusta Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin”.³ Ollessaan eräänä päivänä Suolajärven tabernaakkelissa valmistautumassa puhumaan vanhin Grant näki Fredin tulevan sisään. Hän muisteli:

"Isän ja Pojan ilmestyminen profeetta Joseph Smithille alkukevällä 1820 aloitti kaikkien aikojen suurimman evankeliumin taloudenboitokauden."

”Kun – – näin Fredin ensimmäistä kertaa tabernaakkelissa ja tajusin, että hän etsi Jumalalta valoa ja tietoa tämän työn jumalallisuudesta, painoin pääni ja rukoilin, että jos minua pyydetäisiin puhumaan yleisölle, Herra innoittaisi minua Henkensä ilmoituksella puhumaan sillä tavoin, että veljeni täytyisi tunnustaa minun puhuneen yli luonnollisten kykyjeni, että olin ollut Herran innoittama. Tajusin, että jos hän tunnustaisi sen, niin silloin voisin osoittaa hänelle, että Jumala oli antanut hänelle todistuksen tämän työn jumalallisuudesta.”

Kun tuli vanhin Grantin vuoro puhua, hän käveli korokkeelle ja aukaisi kirjan saadakseen siitä ohjausta puheeseen, jonka hän oli valmistautunut pitämään. Sitten hän sanoi kuulijoille: ”En voi sanoa syytä, mutta koskaan elämässäni en ole toivonut niin paljon Herran innoitusta kuin toivon sitä tänään.” Hän ”pyysi kuulijoilta heidän uskoaan ja rukouksiaan” ja rukoili edelleen hiljaa mielessään innoitusta. Puhuttuaan puoli tuntia hän palasi takaisin paikalleen. Myöhemmin hän muisteli:

”Kun istuuduin puheeni jälkeen, muistin, että kirjani oli yhä avoinna puhujankorokkeella. Presidentti George Q. Cannon [ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa] istui aivan takanani – – ja kuulin hänen sanovan itsekseen: ’Jumalalle kiitos tuon todistuksen voimasta!’ Kun kuulin sen, muistin unohtaneeni saarnan, joka minun oli tarkoitus pitää, ja kyynelvet virtasivat silmistäni kuin sade ja painoin kyynärläppäni polvilleni ja laskin pään käsiini, niin etteivät ihmiset vieressäni näkisi, kuinka itkin kuin lapsi. Kuullessani nuo George Q. Cannonin sanat tiesin, että Jumala oli kuullut rukoukseni ja vastannut siihen. Tiesin, että puheeni oli koskettanut veljeni sydäntä.

Olin omistanut puolituntiseni miltei kokonaan todistukselleni tiedosta, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, ja olin todistanut profeetta Joseph Smithin ihanasta ja suurenmoisesta työstä ja tiedosta, jonka Jumala oli minulle antanut, että Joseph Smith oli todella todellisen ja elävän Jumalan profeetta.

Seuraavana aamuna veljeni tuli toimistooni ja sanoi: ’Heber, olin eilen kokouksessa, ja kuulin sinun saarnaavan.’

Minä sanoin: ’Oliko se ensimmäinen kerta, kun kuult veljesi saarnaavan?’

'Ei suinkaan', hän sanoi. 'Olen kuunnellut sinua monta kertaa. Tulen yleensä myöhään ja menen parvelle. Lähden usein ulos, ennen kuin kokous päättyy. Mutta koskaan et ole puhunut sillä tavoin kuin eilen. Puhuit yli luonnollisten kykyjesi. Olit Herran innoittama.' Nuo olivat täsmälleen samat sanat, jotka olin lausunut edellisenä päivänä rukouksessani Herralle!

Sanoin hänelle: 'Rukoiletko yhä todistusta evankeliumista?'

Hän sanoi: 'Rukoilen, ja se on tehdä minut hulluksi.'

Minä kysyin: 'Mistä minä saarnasin eilen?'

Hän vastasi: 'Tiedät kyllä, mistä saarnasit.'

Minä sanoin: 'Kerro kuitenkin.'

'Sinä saarnasit profeetta Joseph Smithin jumalallisesta tehtävästä.'

Minä vastasin: 'Ja minua innoitettiin yli luonnollisten kykyjeni; et ole kuullut milloinkaan minun puhuvan siten kuin puhuin eilen. Odotatko, että Herra tarttuu nuijaan ja tainnuttaa sinut? Mitä muuta todistusta tarvitset Jeesuksen Kristuksen evankeliumista kuin sen, että mies puhuu yli luonnollisten kykyjensä ja Jumalan innoituksella, kun hän todistaa profeetta Joseph Smithin jumalallisesta tehtävästä?'

Seuraavana sapattina hän pyysi minua kastamaan itsensä."⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Jumala palautti evankeliumin täyteen profetta Joseph Smithin kautta.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon sanoma maailmalle on, että Jumala elää, että Jeesus Kristus on Hänen Poikansa ja että He ilmestyivät nuorelle Joseph Smithille ja lupasivat hänelle, että hän olisi välineenä Herran käsissä tosi evankeliumin palauttamisessa maailmaan.⁵

[Jeesuksen] ristinnaulitsemisen ja Hänen valitsemiensa apostolien marttyyrikuoleman jälkeen niiden käsissä, jotka vastustivat Hänen opettamiaan totuuksia, näytti siltä kuin Hänen tehtävänsä ja palvelutyönsä olisivat menneet hukkaan; mutta kun aika kului ja kristinuskon opit ymmärrettiin paremmin, syvälliset miehet kääntyivät etsimään Hänestä valoa ja voimaa ja säilyttivät siten

uskon Hänen tehtävänsä ja palvelutyöhönsä sillä seurauksella, että kristinusko alkoi vaikuttaa voimakkaasti sivilisaatioon ja maailman kehitykseen.

Ajan mittaan alkukirkossa alkoi olla erimielisyyksiä. Lunastajan perustamaa kirkkoa hallitsevia lakeja rikottiin, toimitukset muutettiin, ja ikuinen liitto tehtiin tyhjäksi [ks. Jes. 24:5]. Ihmiset alkoivat opettaa oppeina omia käskyjään [ks. Matt. 15:9]; kristinuskoksi nimitetty jumalan palvelemisen muoto vakiintui, mutta se oli vailla Jumalan voimaa, joka oli ollut alkukirkossa. Hengellinen pimeys peitti maailman ja synkkyys ihmisten mielet [ks. Jes. 60:2].

Sitten seurasi toinen käänteentekevä aikakausi maailman historiassa. Tuli aika, jonka Herra oli ennalta määrännyt ja josta Hänen profeettansa olivat todistaneet, jolloin uusi evankeliumin taloudenhoitokausi alkaisi, jolloin valtakunnan evankeliumi palautettaisiin ja sitä saarnattaisiin kaikkialla maailmassa todistukseksi kaikille ihmisille, ennen kuin loppu tulee.

Jälleen taivaat riemuitsivat, jälleen taivaalliset olennot välittivät Isän tahdon Hänen lapsilleen täällä maan päällä, ja ihmiset iloitsivat siitä, että aikojen täyttymisen taloudenhoitokausi sai alkunsa.

Joseph Smith oli se, jonka kautta Herra näki hyväksi aloittaa suuren myöhempien aikojen työn. Hänelle Isä ja Poika ilmestyivät taivaallisessa näyssä, hänelle annettiin ikuisen pappeuden avaimet ja valtuus antaa se muille. Hän sai myös lupauksen, ettei pappeutta enää koskaan otettaisi maan päältä, ennen kuin Isän tarkoitukset täyttyvät.⁶

Olen tavannut monissa paikoissa ihmisiä, jotka ovat tutkineet uskoamme. Jotkut heistä sanovat: ”Voisin hyväksyä kaiken, mitä te opettatte, ellei olisi sitä Joseph Smithiä. Kunpa hylkäisitte hänet!”

Sitä päivää ei tule koskaan, että me niin tekisimme. Yhtä hyvin voisimme hylätä Jeesuksen Kristuksen, elävän Jumalan Pojan. Joko Joseph Smith *näki* Jumalan ja *keskusteli* Hänen kanssaan, ja Jumala itse *esitteli* Jeesuksen Kristuksen nuorelle Joseph Smithille ja Jeesus Kristus *kertoi* Joseph Smithille, että tämä olisi väline Jumalan käsissä Jeesuksen Kristuksen tosi evankeliumin palauttamisessa maan päälle – tai sitten niin sanottu mormonismi on myytti. Eikä mormonismi ole myytti! Se on Jumalan voima pelastukseksi. Se on Jeesuksen Kristuksen kirkko, joka on perustet-

tu Hänen ohjauksessaan, eikä kaikki maailman epäusko voi muuttaa niitä perustavaa laatua olevia tosiasioita, jotka liittyvät Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Jokainen myöhempien aikojen pyhä uskoo, että Jumala ilmestyi nuorelle Joseph Smithille, ja jokainen myöhempien aikojen pyhä uskoo, että Jumala itse esitteli Jeesuksen Kristuksen nuorelle Joseph Smithille seuraavasti: ”Minun rakas Poikani. Kuule häntä!” [JS–H 17.]⁷

Koko tämän kirkon perusta lepää vankasti profeetta Joseph Smithin kautta saadun elävän Jumalan innoituksen varassa.⁸

Joseph Smithin ensimmäinen näky merkitsi ”ihmeellisen, hämmästyttävän ihmeteon” alkamista.

Suurenmoisinta, mitä maailmanhistoriassa on koskaan tapahtunut sen jälkeen kun Vapahtaja itse eli maan päällä, on se, että Jumala itse näki hyväksi käydä maan päällä rakkaan ainosyntyisen Poikansa, Lunastajamme ja Vapahtajamme, kanssa ja ilmestyä Joseph-pojalle.⁹

Herran kirkkaus varjosi Joseph Smithin, ja Jumala itse kirkkaudessaan ja majesteettisuudessaan yhdessä ainosyntyisen Poikansa Jehovan kanssa ilmaisi itsensä näyssä ja antoi Joseph Smithille tehtävän toimia välineenä, jonka kautta kaikkien aikojen suurenmoisoin evankeliumin taloudenhoitokausi saisi alkunsa.

Tuossa tilanteessa ei ollut mitään mahtailevaa, prameaa tai dramaattista. Se oli koruton, juhlallinen tilaisuus, niin suurenmoinen ja vaikuttava, ettei sitä voi sanoin kuvata.

Herran ääni, joka oli ollut vaiti vuosisatojen ajan, kuultiin jälleen. Ja Hän antoi tuon jumalallisen sanoman, jota on toistettu niin usein: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!” Isän ja Hänen ainosyntyisen Poikansa henkilöllisyys ilmoitettiin jälleen, niin että ihmiskunta tuntisi heidät sellaisina kuin he ovat.¹⁰

Tuo tapahtuma merkitsee sen ”ihmeellisen, hämmästyttävän ihmeteon” alkua, josta profeetta Jesaja ennusti [ks. Jes. 29:13–14], jonka Daniel vahvisti [ks. Dan. 2:29–44] ja josta myöhemmin myös Johannes Ilmestyksensaja ennusti [ks. Ilm. 14:6–7]. Isän ja Pojan henkilökohtainen käynti ja Josephin valitseminen aikojen täyty-

misen taloudenhoitokauden johtajaksi merkitsi tämän työn alkua, ja sitä seurasi muita enkelien ja muiden pyhien sanansaattajien käyntejä, joiden kautta Joseph sai pappeuden voimat, valtuuden toimia Jumalan nimessä – esitellä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin jumalallisella valtuudella ihmiskunnalle ja järjestää ja perustaa jumalallisella valtuudella Kristuksen tosi kirkon myöhempiä aikoina.¹¹

Nöyrinä ja täysin tietoisina siihen liittyvästä velvollisuudesta me todistamme maailman ihmisille, että Isän ja Pojan ilmestyminen profeetta Joseph Smithille alkukevällä 1820 aloitti kaikkien aikojen suurimman evankeliumin taloudenhoitokauden, valon taloudenhoitokauden, joka lähettää säteensä Jumalan edestä valaisemaan ihmisten mielet, lisäämään älyä ja tietoa, joka on Jumalan kirkkaus.¹²

Pappeuden avaimet palautettiin profeetta Joseph Smithin kautta.

”Me uskomme, että saarnatakseen evankeliumia ja suorittaakseen sen toimituksia miehen täytyy olla Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden kätten päällepanemisella, joilla on toimivalta” [UK 5].

Ja me julistamme koko maailmalle – – että meillä on tämä toimivalta. Me julistamme, että sama mies, joka kastoi maailman Vapahtajan, Johannes Kastajana tunnettu, tuli tähän maailmaan, laski kätensä Joseph Smithin ja Oliver Cowderyn pään päälle ja antoi heille Aaronin pappeuden eli vähäisemmän pappeuden, johon kuuluu valtuus kastaa. Ja annettuaan heille tämän toimituksen hän käski heidän kastaa toinen toisensa, ja hän lupasi heille, että Pietari, Jaakob ja Johannes, Herran Jeesuksen Kristuksen apostolit, jotka toimivat kirkon johdossa ristiinnaulitsemisen jälkeen, tulisivat myöhemmin palauttamaan apostolinviran, Melkisedekin pappeuden eli korkeamman pappeuden.

Me julistamme koko maailmalle, että he tulivat ja että me olemme saaneet tuon valtuuden, eikä koko maailman epäusko voi muuttaa sitä, että nämä kaksi käyntiä tapahtuivat – nämä kaksi pappeutta palautettiin. Jos niin tapahtui, epäusko ei voi muuttaa sitä. Ja me julistamme, että niin tapahtui.¹³

Palautuksen hedelmät todistavat Joseph Smithin tehtävästä.

Suurimpia todisteita ensimmäisen näyn jumalallisuudesta sekä ensimmäistä näkyä seuranneiden enkelien ja muiden sanansaattajien käynneistä Josephin luona ovat näiden sanomien ja saadun valtuuden aiheuttamat käytännön seuraukset. Evankeliumi on palautettu maan päälle kaikessa puhtaudessaan. Tämän pallonpuoliskon muinaisen kansan suurenmoinen aikakirja Mormonin kirja tuotiin esiin kätköpaikastaan Kumoran kukkulasta, ja se sisältää evankeliumin täyteen sellaisena kuin Herra ja Vapahtaja, Jeesus Kristus, opetti sitä tällä Amerikan mantereella. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko perustettiin 6. huhtikuuta 1830 Fayetteen kaupungissa Senecan piirikunnassa New Yorkissa, ja se on kukoistanut – – huolimatta vainosta ja vastuksista, joita se on alituisen kohdannut.¹⁴

Kun me pysähdymme miettimään sitä suurenmoista työtä, jonka profetta Joseph suoritti, mietin toisinaan, kuinka kukaan järkevä ihminen voi tutustua tuon miehen elämään, tietää hänen vangitsemisistaan, ajohahdistaan, vainoamisestaan, tervalla ja höyhenillä tuhrimisestaan, kuolemantuomioista, joita hänelle langetettiin, ja lukea sitten niitä suurenmoisia asioita, joita meillä on Opissa ja liitoissa, ja olla tunnustamatta Herran innoitusta hänen saavutuksissaan.

En voi ymmärtää, kuinka kukaan älykäs ihminen pystyy ajattelemaan, että kukaan kykenisi ilman Herran apua saamaan aikaan Mormonin kirjan, joka on ollut käsissämme nyt yli sata vuotta ja joka on kestänyt tuon ajan testin huolimatta pilkasta, jota siihen on syystä tai toisesta kohdistettu. Tänä päivänä tuo kirja, jonka Joseph Smith käänsi Herran välineenä, nousee kaiken muun yläpuolelle. Tänä se on suurin lähetyssaarnaaja, joka meillä on tämän evankeliumin julistamisessa; ei ole mitään siihen verrattavaa.¹⁵

Tämä kirkko on ihmeellinen, hämmästyttävä ihmeteko. Koko maailmassa ei ole mitään siihen verrattavaa, koska Jeesus Kristus, Jumalan Poika, perusti sen ja on sen pää; koska Jeesus Kristus ilmestyi profetalle ja Oliver Cowderylle ja muille; ja koska Jumala on vastauksena rukoukseen antanut ihmisille kaikkialla

avarassa maailmassa, minne evankeliumi on mennyt, yksilöllisen tiedon ja todistuksen tämän työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana.¹⁶

Herran pyhäkön vuori on perustettu vuorten huipulle, ja ihmisiä kaikista kansoista on virrannut sinne [ks. Jes. 2:2]. Herran siunattua heidän työnsä autiomaa on valloitettu ja saatu kukoistamaan kuin ruusu. Aavikot iloitsevat heidän tähtensä. [Ks. Jes. 35:1.] Kaupunkeja on perustettu, lähteitä on puhjennut antamaan elämää janoiselle maalle, ja lasten ääniä kuullaan kaduilla, joilla autius ja hiljaisuus ovat vallinneet vuosisatojen ajan.

Temppeleitä on pystytetty, niin että lunastuksen työtä on suoritettu lukemattomille elävien ja kuolleiden joukoille. – –

Kun muistelemme kirkon järjestämistä, joka tapahtui mitä vaatimattomimmissa ja maailman silmin epämääräisissä olosuhteissa, ja seuraamme sen historiaa vainon, köyhyyden ja ahdingon halki, voiko kukaan kieltää, etteikö olisi suoritettu suurta ja ihmeellistä työtä, etteivätkö Herran lupaukset olisi täyttyneet, etteikö Hänen voimansa suorittais sitä, mihin Hän laskee kätensä, [olisi] käynyt ilmi?

Olkoon kiitos ja kunnia ikuisesti Isällemme Jumalalle, joka Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta on saanut tämän kaiken aikaan.¹⁷

Tämä Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, jonka olen ottanut vastaan ja jonka te olette ottaneet vastaan, on totisesti elämän ja pelastuksen suunnitelma, joka on jälleen ilmoitettu maailmalle. Se on sama evankeliumi, jota Herramme ja Mestariimme Jeesus Kristus julisti. – –

Minä tiedän, että Jumala elää. Minä tiedän, että Jeesus on Kristus. Minä tiedän, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta. Olen ojentanut käteni. Olen poiminut evankeliumin hedelmiä. Olen syönyt niitä, ja ne ovat makeita, makeampia kuin kaikki, mikä on makeaa. Tiedän, että Jumala valitsi profeettansa Joseph Smithin ja antoi hänelle ohjeita ja valtuuden panna alulle tämän työn, ja että Joseph Smithin voima ja vaikutus tunnetaan nyt siten kuin enkeli [Moroni] lupasi. Hänen nimeänsä tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkialla maailmassa [ks. JS–H 33], mutta pahaa puhuisivat vain ne, jotka parjaisivat häntä. Ne, jotka tun-

tevat hänet, ne, jotka tuntevat hänen opetuksensa, tietävät, että hänen elämänsä oli puhdasta ja että hänen opetuksensa olivat toistisesti Jumalan laki. – –

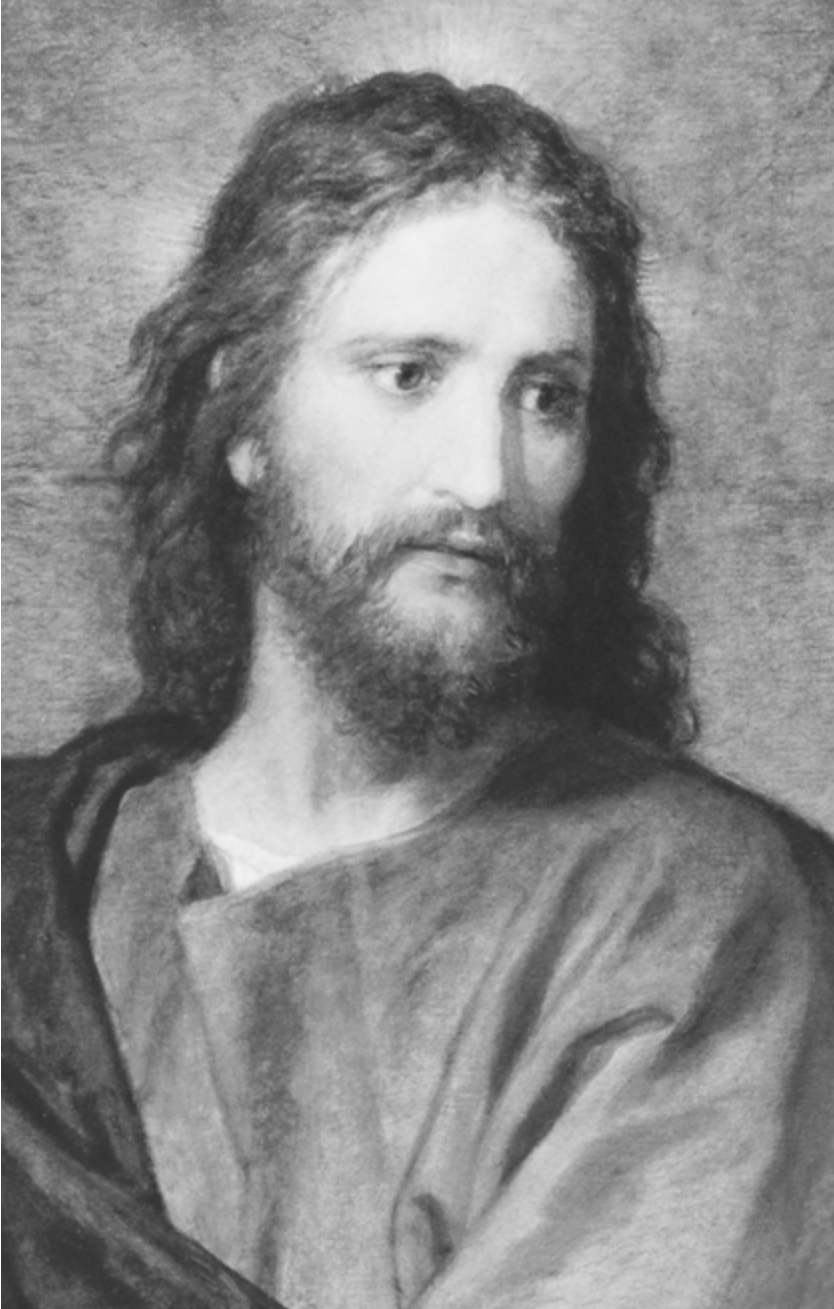
Sanon taas: Tämä on sama evankeliumi, jota Herramme ja Mestariimme Jeesus Kristus julisti, josta todistukseksi Hän antoi henkensä, ja että oma profeettamme ja patriarkkamme [Joseph ja Hyrum Smith] antoivat myös henkensä todistukseksi sen työn jumalallisuudesta, jossa me olemme mukana. Niin kutsuttu mormonismi on todellakin Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Jumala on antanut minulle todistuksen näistä asioista.¹⁸

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi todistus profeetta Joseph Smithistä kuuluu olennaisena osana todistukseen evankeliumista?
- Miten me saamme henkilökohtaisen todistuksen Joseph Smithin tehtävän jumalallisuudesta? Mikä on vahvistanut sinun todistustasi profeetta Joseph Smithistä?
- Mikä vaikutus meidän päivittäiseen elämäämme on sillä, että meillä on todistus profeetta Joseph Smithistä?
- Mitä totuuksia saat tietää taivaallisesta Isästä ja Jeesuksesta Kristuksesta, kun pohdit kertomusta ensimmäisestä näystä? [Ks. JS–H 11–20.] Miten sinua auttaa tieto siitä, että ”Jumala itse näki hyväksi käydä maan päällä rakkaan ainosyntyisen Poikansa kanssa”?
- Millä tavoin myöhemmät ajat ovat ”valon taloudenhoitokausi”? Mitä todisteita valosta näet maailmassa nykyään?
- Miksi pappeuden palauttaminen oli välttämätöntä? Mistä siunauksista saamme nykyisin pappeuden palauttamisen ansios- ta nauttia?
- Miten palautuksen sanoma antaa meille toivoa eläessämme levottomassa maailmassa?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 20.
2. "God's Power Manifested", *Deseret News*, 24. elokuuta 1935, kirkkoa koskeva osa, s. 8.
3. *Gospel Standards*, s. 366.
4. *Gospel Standards*, s. 368–370, kappalejako muutettu.
5. *Gospel Standards*, s. 146.
6. *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 5, s. 246–247.
7. *Gospel Standards*, s. 3.
8. *Gospel Standards*, s. 83.
9. *Gospel Standards*, s. 16.
10. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 8, lukijana presidentti Heber J. Grant.
11. *Gospel Standards*, s. 16.
12. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 4, lukijana presidentti Heber J. Grant.
13. *Gospel Standards*, s. 8.
14. *Gospel Standards*, s. 17–18.
15. *Gospel Standards*, s. 15.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1924, s. 7.
17. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 11–12, lukijana presidentti Heber J. Grant.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1943, s. 7–8.

Vapauttaja sanoi: "Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni." [Job. 14:21.]

Vaeltaminen iankaikkiseen elämään johtavalla polulla

Kun me pyrimme vilpittömästi elämään evankeliumin mukaan ja keskittämme elämämme siihen, mikä on Jumalan, me pysymme turvallisesti iankaikkiseen elämään johtavalla polulla.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Yleiskonferenssipuheissaan presidentti Heber J. Grant kehotti toistuvasti pyhiä pysymään iankaikkiseen elämään johtavalla suoralla ja kapealla polulla. Hän varoitti heitä väärän tärkeysjärjestyksen vaarasta ja houkutuksesta unohtaa se, mikä on kaikkein arvokkainta. ”Me voimme estää itseämme saamasta Herran siunauksia pitämällä liian lujasti kiinni siitä, mikä on tästä maailmasta”, hän sanoi. ”Me voimme uhrata iankaikkiset rikkaudet – saada toisin sanoen kuparisenttejä dollareiden sijaan.”¹

Havainnollistaakseen sitä, miten tärkeää on tunnistaa iankaikkisesti arvokas ja tavoitella sitä, presidentti Grant kertoi usein uskollisesta kirkon sisaresta, jonka mielestä presidentti Grantilla oli ”kauhean näköinen” salkku. Sisar toivoi, että joku antaisi presidentti Grantille ”kunnollisen, arvokkaan näköisen laukun”. Sisar ei kuitenkaan tajunnut, että presidentti Grantin salkku oli hyvin arvokas ja että hän oli saanut sen liikekumppaneiltaan arvonnannon osoituksena. ”Hän ei tiennyt sen arvoa”, presidentti Grant selitti. Toisaalta sellainen salkku, jota sisar piti parempana, oli laadultaan paljon huonompi. Presidentti Grant vertasi tämän hyvän sisaren ”väärää arviota” siihen, miten maailma ei ymmärrä palautetun evankeliumin totuuksia. ”He eivät tunne totuutta”, hän sanoi. ”He eivät ymmärrä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin arvoa.”²

Presidentti Grant opetti: ”Mikä on evankeliumi? Se on elämän ja pelastuksen suunnitelma. Se on jotakin, mikä on arvokkaampaa kuin itse elämä. Ei ihme, että me olemme valmiita ja halukkaita tekemään uhrauksia evankeliumin tähden, kun me sen mukaan eläessämme ymmärrämme, mitä se tarkoittaa.”³ Tämä oli hänen elämänsä johtava periaate. Monista kyvyistään ja mielenkiinnon kohteistaan huolimatta hän ei antanut minkään vähäisemmän asian hämärtää näkemystään siitä, mikä on tärkeintä. Hänen liikemieskykynsä toivat hänelle esimerkiksi lukuisia ammatillisia johtotehtäviä. Hän nautti kilpailemisesta urheilun saralla, erityisesti tenniksen ja golfin peluusta. Hän piti teatterista ja oopperasta. Hän luki mielellään, arvosti luontoa ja nautti seurustelusta ihmisten kanssa. Hän oli poliittisesti aktiivinen. Hän matkusti laajalti kirkon tehtävissään ja työnsä vuoksi, ja hän ja hänen perheensä iloitsivat uusista paikoista ja kokemuksista. Hän sai useita palkintoja uutteruudestaan ja palveluhalukkuudestaan. Mutta mikään toiminta, saavutukset tai menestys eivät saaneet häntä harhautumaan iankaikkiseen elämään johtavalta polulta.

Hänen neuvonsa suoralla ja kapealla polulla vaeltamisesta oli mutkaton. Hän opetti yksinkertaisesti pyhiä hoitamaan velvollisuutensa – pitämään käskyt. Hän julisti: ”Sanon kaikille myöhempien aikojen pyhille: pitäkää Jumalan käskyt. Tämä on elämänohjeeni – vain nämä muutamat sanat: *pitäkää Jumalan käskyt!*”⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Jos me rakastamme Herraa, niin elämämme suuri tavoite on palvella Häntä ja pitää Hänen käskynsä.

Luemme Matteuksen evankeliumin luvusta 22 seuraavaa:

”Kun fariseukset kuuluivat, että Jeesus oli tukkinut saddukeuksilta suun, he kokoontuivat neuvonpitoon.

Sitten yksi heistä, joka oli lainopettaja, kysyi Jeesukselta pannakseen hänet koetukselle:

’Opettaja, mikä on lain suurin käsky?’

Jeesus vastasi: 'Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.” [Matt. 22:34–40.]

Mitä kauemmin elän, mitä enemmän tutkin evankeliumia, mitä enemmän olen tekemisissä ihmisten kanssa, sitä voimakkaammin minuun tekee vaikutuksen näihin juuri teille lukemiini Vapahtajamme sanoihin sisältyvä totuus. Jos me todella rakastaisimme Jumalaamme koko sydämeistämme, sielustamme ja mielestämme, niin ihmisiä ei tarvitsisi kehottaa yhä uudelleen pitämään Herran käskyt. Heistä olisi ilo palvella Jumalaa ja pitää Hänen käskynsä. Meille kerrotaan, että siellä, missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi [Matt. 6:21], ja jos me rakastamme Herraa koko sydämeistämme ja sielustamme ja mielestämme, Hänen palvelemisensa on elämämme suuri tavoite, ja se aarre, jonka pyrkisimme saamaan, olisi Hänen rakkautensa. Jos me seuraisimme tuota toista käskyä rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme, – – saisimme erimielisyydet ratkaistua sovinnollisesti – -. Olisi miltei [tarpeetonta] pyytää ihmisiltä lahjoituksia, kehottaa heitä olemaan runsaskätisiä, olemaan anteliaita, ponnistelemaan kanssaihmistensä hyödyn ja hyvinvoinnin eteen.⁵

**Kun me pidämme käskyt, Herra siunaa
meitä ja auttaa meitä toimissamme.**

Meille sanotaan, että usko ilman tekoja on kuollut; että niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on kuollut [ks. Jaak. 2:17, 26], ja minun on valitettavasti sanottava, että on monia, jotka ovat olevinaan myöhempien aikojen pyhiä mutta ovat hengellisesti kuolleita.

Esitämme monta kertaa itsellemme kysymyksen, miksi tämä mies edistyy elämän ja pelastuksen suunnitelmassa, kun taas hänen lähimmäisensä, joka on yhtä älykäs ja kyvykäs ja jolla näyttää

olevan yhtä vahva todistus ja voima, mahdollisesti jopa suurempi voima, pysyy paikoillaan. Minä kerron teille miksi. Toinen pitää taivaallisen Isämme käskyt, ja toinen ei pidä niitä. Vapahtaja sanoo, että se, joka pitää Hänen käskynsä, on se, joka rakastaa Häntä, ja sitä, joka pitää Jumalan käskyt, sitä Isä rakastaa, ja Vapahtaja sanoo rakastavansa häntä ja ilmaisevansa itsensä hänelle [ks. Joh. 14:21].

Herra sanoo meille myös, että ne, jotka kuulevat Hänen sanansa ja tekevät niiden mukaan, ovat kuin järkevä mies, joka rakensi talonsa kalliolle, ja kun alkoi sataa ja tulvavesi virtasi ja myrskytuuli pieksi taloa, se ei sortunut, sillä se oli rakennettu kallioperustalle. Toisaalta ne, jotka kuulevat Hänen sanansa mutta eivät tee niiden mukaan, ovat kuin tyhmä mies, joka rakensi talonsa hiekalle, ja kun alkoi sataa ja tulvavesi virtasi ja myrskytuuli pieksi taloa, se sortui maan tasalle saakka. [Ks. Matt. 7:24–27.] On monia myöhempien aikojen pyhiä, jotka rakentavat talonsa hiekalle. He eivät noudata taivaallisen Isämme käskyjä, joita me saamme aika ajoin Hänen innoitettujen palvelijoidensa kautta.

Jos meillä on evankeliumi [ja me tiedämme, että meillä on], sanon joka ainoalle myöhempien aikojen pyhälle, joka haluaa kasvaa ja edistyä evankeliumissa, että hänen on pidettävä Jumalan käskyt. Kun me pidämme Jumalan käskyt ja elämme jumalallista elämää, me täytymme laupeudella, pitkämielisyydellä ja rakkaudella lähimmäisiämme kohtaan, ja me kasvamme ja edistymme kaikessa siinä, mikä tekee meistä jaloja ja jumalallisia. Me ansaitsemme myös niiden rakkauden ja luottamuksen, jotka ovat ympärillämme. Osaksemme tulevien yksinkertaisten, helppojen, jokapäiväisten velvollisuuksien kautta me kasvamme Jumalan Hengessä.⁶

Riemuitsen suunnattomasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, joka on ilmoitettu tänä aikana, ja toivon vilpittömästi, että kykenisin yhdessä muiden myöhempien aikojen pyhien kanssa järjestämään elämäni niin, ettei mieleni koskaan pimenisi, etten koskaan erkanisi totuudesta tai rikkoisi yhtäkään liitoista, jotka olen tehnyt Herran kanssa. Haluan vilpittömästi tietää taivaallisen Isäni mielen ja tahdon ja saada kykyä ja luonteenvoimaa toteuttaa

samaa omassa elämässäni. Samaa toivon kaikkien myöhempien aikojen pyhien osaksi. Ymmärrän täysin, että Hän siunaa meitä ja auttaa meitä toimissamme oman ahkeruutemme ja uskollisuutemme mukaan sekä sen mukaan, miten nöyrästi pidämme Jumalan käskyt; ja jokaisen velvollisuutena on etsiä vilpittömästi Herraa tullakseen tuntemaan Hänen tahtonsa.⁷

Herran suopeasta sallimuksesta jokainen, joka elää Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan, saa ennen pitkää luonteensa iankaikkiseen osaan tuon kallisarvoisen asian, joka tunnetaan todistuksena, todistuksena sen työn jumalallisuudesta, jossa me olemme mukana.

Ei ole toista kansaa, joka tekee sellaisia uhrauksia kuin me, mutta meille ne eivät ole uhrauksia vaan etuoikeus – etuoikeus olla kuuliainen, etuoikeus toimia yhteistyössä taivaallisen Isämme kanssa ja ansaita ne oivalliset siunaukset, jotka on luvattu niille, jotka rakastavat Häntä ja pitävät Hänen käskynsä.⁸

Mikään este ei ole ylitsepäsemätön, kun Jumala käsklee ja me tottelemme. – – Nefi [sanoi]: ”Sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään käskyjä valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käsklee heidän tehdä.” [1. Nefi 3:7.] Oivaltakaamme tämä ja se, että kun pidämme Jumalan käskyt, me saamme Hänen Henkensä valoa ja innoitusta. Silloin sydämemme halu on tuntea Herran mieli ja tahto, ja me rukoilemme voimaa ja kykyä toteuttaa se kulkien siten Herramme ja Mestariimme Jeesuksen Kristuksen jalanjäljissä.⁹

Kun me teemme velvollisuutemme ja kasvamme uskossa ja todistuksessa, vastustaja ei voi johtaa meitä harhaan.

Paholainen on valmis sokaisemaan silmämme tämän maailman asioilla, ja hän ryöstäisi ilomielin meiltä iankaikkisen elämän, suurimman kaikista lahjoista. Mutta siihen paholainen ei pysty, eikä hän saa koskaan valtaa kukistaa yhtäkään myöhempien aikojen pyhää, joka pitää Jumalan käskyt. Ihmissielujen viholliselle ei anneta mitään valtaa tuhota meitä, jos me teemme velvollisuutemme. Jos me emme ole ehdottoman rehellisiä Jumalalle, niin silloin jätämme salvat auki, silloin olemme tuhonneet osan

linnoituksesta, jolla meitä suojataan, ja paholainen voi tulla sisään. Mutta yksikään sellainen ihminen ei ole koskaan menettänyt todistustaan evankeliumista, yksikään sellainen ihminen ei ole koskaan kääntynyt oikealle eikä vasemmalle, jolla on tieto totuudesta, joka hoitaa velvollisuutensa, joka noudattaa viisauden sanaa, joka maksaa kymmenyksensä ja joka vastaa tehtävänsä ja virkansa kutsuun ja hoitaa velvollisuutensa kirkossa.

On joitakuita, jotka haluavat yhä uudelleen tietää, mitä Herra haluaa heistä, ja jotka näyttävät olevan tuossa suhteessa epävarmoja. Olen täysin vakuuttunut siitä, että se, mitä Herra haluaa teiltä ja minulta tai keneltä tahansa mieheltä tai naiselta kirkossa, on se, että me hoidamme kaikki velvollisuutemme ja pidämme Jumalan käskyt.”¹⁰

Näyttäkää minulle mies, joka käy kooruminsa kokouksissa, joka hoitaa velvollisuutensa omassa seurakunnassaan, joka maksaa rehellisesti kymmenyksensä, niin minä näytän teille miehen, joka on täynnä Jumalan Henkeä ja kasvaa ja enentyy todistukseensa evankeliumista. Toisaalta näyttäkää minulle mies, joka on nähnyt enkeleitä, joka on saanut suurenmoisia ilmestyksiä, joka on nähnyt pahojen henkien karkottamisia, joka on mennyt maan ääriin saakka ja saarnannut evankeliumia ja joka ei siitä huolimatta pidä Jumalan käskyjä, niin minä näytän teille miehen, joka arvostelee Herran voideltuja ja löytää vikaa siitä, mitä presidentti tekee, missä hän käy, missä kaikessa hän on mukana ja kuinka hän hoitaa kirkon asioita. – –

Huomaatte, että ne, jotka eivät hoida velvollisuuttaan, valittavat aina jostakusta, joka hoitaa, ja keksivät selityksiä omalle toiminnalleen. En ole koskaan tavannut Jumalan käskyt pitävää miestä, joka haluaisi millään tavoin arvostella mitään kirkon asioiden hoitoa. Velvollisuuden laiminlyönti, Jumalan käskyjen rikkominen, synkentää ihmisen mielen, ja Herran Henki vetäytyy pois. Oppiin ja liittoihin on tallennettu seuraavaa: ”Sillä vaikka ihminen saisi monia ilmoituksia ja saisi voiman tehdä monia voimatekoja, jos hän kuitenkin ylpeilee omasta voimastaan ja pitää Jumalan neuvoja tyhjän arvoisina ja noudattaa oman tahtonsa ja lihallisten halujensa vaatimuksia, hän lankeaa pakostakin.” [OL 3:4.]¹¹

Olen niin käytännöllinen luonteeltani, että kun joku myöhempien aikojen pyhä kertoo minulle tietävänsä, että on mukana Jumalan työssä, tietävänsä, että tämä on Herran työtä, tietävänsä, että Joseph Smith oli innoitettu profeetta, tietävänsä, että miehet, jotka johtavat tänä päivänä kirkkoa, ovat Jumalan innoitettuja palvelijoita, niin jos sellainen ihminen ei kiinnitä mitään huomiota niihin tavallisiin, yksinkertaisiin velvollisuuksiin, joita hänelle opetetaan päivästä toiseen, kuukaudesta toiseen, vuodesta toiseen – minulla ei ole suurtakaan uskoa sellaiseen ihmiseen.¹²

Yhdelläkään miehellä tai naisella ei ole mitään vaaraa menettää uskoaan tähän kirkkoon, jos hän on nöyrä ja rukoilee ja tekee velvollisuutensa. En ole koskaan kuullut sellaisen ihmisen menettävän uskoaan. Velvollisuutemme hoitaminen lisää uskoa, kunnes siitä tulee täydellistä tietoa.¹³

Olen nähnyt miesten ja naisten luopuvan kirkosta, ja miltei poikkeuksetta olen nähnyt, että luopumus on tullut heidän kohdalleen vähitellen.

Kun olette linjassa velvollisuutenne kanssa, on kuin seisoisitte tolpparivin edessä, jossa jokainen tolppa on linjassa. Mutta yksikin askel sivuun, niin kaikki tolpat näyttävät siltä kuin ne eivät olisi aivan suorassa linjassa. Mitä kauemmas joudutte suorasta linjasta, sitä kierommilta tolpat näyttävät. Teidät ja minut johtaa takaisin Jumalan luo suora ja kapea velvollisuuden polku.¹⁴

Käskyt auttavat meitä valmistautumaan asumaan taivaallisen Isämme luona.

Herra tiesi, mikä on hyväksi teille ja minulle ja jokaiselle yksilölle, ja siksi Hän on antanut meille lakeja, joita totellessamme meistä tulee enemmän Jumalan kaltaisia, niin että meistä tulee kelpollisia ja me valmistaudumme palaamaan takaisin taivaallisen Isämme eteen asumaan ja saamme kuulla tuon hyväksynnän ilmauksen: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.” [Matt. 25:21.]

Siihen tähdäten me työskentelemme.

Me olemme koulussa, opettelemassa, oppimassa ja valmistautumassa, niin että voimme olla kelpollisia ja kykeneviä palaamaan

taivaallisen Isämme eteen asumaan, eikä se, joka väittää tietävänsä, että evankeliumi on tosi eikä sitten elä sen mukaan, pidä Jumalan käskyjä. Sellainen ihminen ei koskaan saavuta sitä voimaa, sitä valtaa, sitä asemaa ja sitä kyvykkyyttä kirkossa ja Jumalan valtakunnassa, jonka hän saavuttaisi, jos hän noudattaisi Jumalan lakeja.¹⁵

Paras tapa tavoitella sitä on täyttää päivittäin vaaditut velvoitteet sellaisina kuin ne ovat. Tällä tavoin ihmistä palkitaan koko ajan, ja hän vaeltaa pelastukseen johtavalla polulla.¹⁶

Menestys on Luojamme silmissä hyvin monasti, itse asiassa lähes aina, täsmälleen päinvastainen kuin ihmisen arvio siitä, mitä menestys on. Hyvin usein miestä pidetään menestyvänä, jos hän on tehnyt rahaa, mutta ei kiinnitetä lainkaan huomiota siihen, miten hän on ansainnut rahansa tai miten hän käyttää niitä. Hän on saattanut tuhota kaikki jalommat tunteet luonteessaan ja ryöstää itseltään etuoikeuden asua Luojaansa kanssa tulevassa elämässään juostessaan järjettömästi sen perässä, mikä on tästä maailmasta mutta millä ei ole kestäväää arvoa. – –

Tehkäämme kaikki taivaallisen Isämme tahto tänään, niin olemme valmiita huomisen velvollisuuksiin ja ikuisuuksiin, jotka ovat vielä edessä. Älkäämme koskaan unohtako, että tavoittelemme hyvin kallisarvoista helmeä – iankaikkista elämää. Vain se, jonka elämän ponnistelut takaavat sen, on menestynyt ihminen.¹⁷

Jos me tutkimme elämän ja pelastuksen suunnitelmaa, jos me tutkimme käskyjä, jotka meille on annettu Jumalan kirkon jäseninä, me huomaamme, että aivan jokainen noista käskyistä on annettu siinä tarkoituksessa, että ne olisivat hyödyksemme, että me valistuisimme, että meistä tulisi kelvollisia ja valmiita palaamaan taivaallisen Isämme luo ja asumaan Hänen luonaan. Näiden velvollisuuksien ja velvoitteiden tarkoituksena on tehdä meidän luonteestamme Jumalan kaltainen. Niiden tarkoituksena on tehdä meistä jumalia ja valmistaa ja tehdä meidät kelvollisiksi niin, että meistä voi tulla, kuten on luvattu, perillisiä yhdessä Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kanssa ja että voimme asua Hänen kanssaan Jumalan, iankaikkisen Isämme, edessä kautta kaikkien iankaikkisuuksien lukemattomien aikakausten.

Meidät on pantu tänne maan päälle siksi, että me tekisimme työtä korotukseksenne, että me valmistautuisimme palaamaan taivaallisen Isämme luo asumaan; ja Isämme, joka tietää ihmisten viat ja heikkoudet, on antanut meille tiettyjä käskyjä noudatettavaksi, ja jos me tutkimme noita vaatimuksia ja sitä, mikä on langennut tehtäväksemme, niin me huomaamme, että se kaikki on meidän omaksi hyödyksemme ja edistykseksemme. Elämän koulu, jonne meidät on asetettu, ja Isältämme saamamme opetukset tekevät meistä juuri sellaisia kuin Hän haluaa, niin että me voimme olla valmiit pääsemään Hänen luokseen asumaan.¹⁸

Tämä on elämänohje, myöhempien aikojen pyhät. Ymmärtäkäämme, että Jumala on koko maailmaa mahtavampi. Ymmärtäkäämme, että jos me olemme uskollisia Jumalan käskyjen pitämisessä, Hänen lupauksensa täyttyvät viimeiseen kirjaimen. Sillä Hän on sanonut, ettei yksikään kirjain tai piirto jää täyttymättä [ks. Matt. 5:18]. Ongelma on siinä, että ihmissielujen vihollinen sokaisee heidän mielensä. Hän heittää ikään kuin tomua heidän silmiinsä, ja he sokaistuvat siitä, mikä on tästä maailmasta. Ihmiset eivät kerää aarteita taivaaseen, missä koi ja ruoste eivät tee tuhojaan, missä varkaat eivät murtaudu sisään ja varasta [ks. Matt. 6:19–20], vaan he kiinnittävät sydämensä sellaiseen, mikä on tästä maailmasta, ja vastustaja saa vallan heihin.

Sanon teille myöhempien aikojen pyhille, että iankaikkinen elämä on kallisarvoinen helmi. Jumala on sanonut meille, että suurin kaikista lahjoista, joita Hän voi ihmiselle antaa, on iankaikkinen elämä [ks. OL 14:7]. Me teemme työtä tuon suuren lahjan eteen, ja se on meidän, jos me pidämme Jumalan käskyt. Mutta meitä ei hyödytä se, että me vain vakuutamme ja julistamme maan ääriin asti, että tämä on evankeliumi, vaan meitä hyödyttää se, että me teemme Jumalan tahdon.¹⁹

Elintärkeää teille ja minulle on ottaa selville, vaellammeko me suoralla ja kapealla polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään, ja jos emme niin tee, niin missä asioissa olemme sallineet vastustajan sokaista mielemme ja johtaa meidät harhaan siltä polulta, joka johtaa meidät takaisin Jumalan eteen. Jokaisen meistä tulee tutkia omaa sydäntään ja ottaa selville, missä hän on tehnyt väärin, ja sitten hänen tulee uutterasti etsiä taivaallista Isäämme

Hänen Pyhän Henkensä avulla, niin että hän voi tulla takaisin suoralle polulle.²⁰

On sanottu – – ettemme tee kaikkea voitavaamme. En usko, että yksikään ihminen elää ihanteittensa mukaan, mutta jos yritämme, jos teemme työtä, jos pyrimme parhaan kykymme mukaan olemaan päivä päivältä parempia, niin silloin teemme velvollisuutemme. Jos yritämme korjata omat puutteemme, jos elämme niin, että voimme pyytää Jumalalta valoa, tietoa, älyä ja ennen kaikkea Hänen Henkeään voidaksemme voittaa heikkouktemme, niin voin sanoa teille, että silloin me olemme sillä suoralla ja kaidalla tiellä, joka johtaa iankaikkiseen elämään. Silloin meillä ei ole syytä pelätä.²¹

Myöhempien aikojen pyhille on vain yksi turvallinen polku, ja se on velvollisuuden polku. Teitä ja minua ei pelasta vain todistus; ei suurenmoiset ilmestykset; ei tieto siitä, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on tosi, että se on pelastussuunnitelma – ei edes tieto siitä, että Vapahtaja on Lunastaja ja että Joseph Smith oli Hänen profeettansa, vaan meidät pelastaa Jumalan käskyjen pitäminen, se, että elämme myöhempien aikojen pyhän elämää.²²

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Missä mielessä kuuliaisuus ”ei ole uhraus vaan etuoikeus”? Kuinka se, että sydämemme on täynnä Jumalan rakkautta, saa Hänen käskyjensä pitämisen tuntumaan ilolta?
- Millaiset kokemuksesi ovat saaneet sinut uskomaan siihen, että Jumala on sidottu täyttämään lupauksensa, kun me teemme niin kuin Hän käskää? [Ks. myös OL 82:10.]
- Millä tavoin menestyksen arvioiminen väärin perustein voi johtaa meidät pois iankaikkiseen elämään johtavalta polulta?
- Millaiset asiat elämässämme saattavat häiritä keskittymistämme siihen, mikä on Jumalan? Miten me voimme estää näitä asioita häiritsemästä meitä?
- Miksi velvollisuuksien laiminlyöminen tapahtuu usein meissä vähitellen? Miten me voimme pysyä uutterina ja uskollisina velvollisuuksiemme täyttämässä?

- Mitä jokapäiväisiä velvollisuuksia kaikilla kirkon jäsenillä on? Mitä muita velvollisuuksia sinulla on omissa elämäntilanteessasi?
- Miksi velvollisuus on myöhempien aikojen pyhille ainoa ”turvallinen polku”?

Viitteet

1. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 5, s. 60.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1911, s. 24–25.
3. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 24.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 10.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1911, s. 20–21.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1900, s. 21–22, kappalejakoja muutettu.
7. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 4, s. 33.
8. *Gospel Standards*, s. 38–39.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1899, s. 18.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 10.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1900, s. 22, kappalejakoja muutettu.
12. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 5, s. 59–60.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 131.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1935, s. 5.
15. *Gospel Standards*, s. 40.
16. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 2, s. 137.
17. ”Letter from President Heber J. Grant”, *Millennial Star*, 26. helmikuuta 1903, s. 130–131.
18. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 4, s. 355–356, kappalejakoja muutettu.
19. *Gospel Standards*, s. 44–45.
20. *Gospel Standards*, s. 47.
21. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1909, s. 111; ks. myös Larry Tippets, ”Astian puhdistaminen sisältä”, *Valkeus*, toukokuu 1988, s. 26.
22. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 9.

Sinnikkyys

Sinnikkyys vanhurskaiden toiveiden tavoittelemisessa voi auttaa meitä kehittämään lahjoja, saavuttamaan hengellisiä tavoitteita ja palvelemaan muita.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Koko elämänsä Heber J. Grant pyrki uutterasti kehittämään itseään uskoen, että ”jokainen yksilö voi tulla paremmaksi päivältä, vuosi vuodelta, ja saada vuosien mittaan suuremman kyvyn toimia.”¹ Hänet tultiin tuntemaan sinnikkyystään, ja hänestä sanottiin, ettei hän ”koskaan arvostellut muiden ihmisten heikkouksia vaan soti omiaan vastaan”.² Hän kertoi seuraavan tapauksen nuoruudestaan tilanteesta, jolloin hän osoitti sinnikkyyttä:

”Kun liityin baseballseuraan, ikäiseni ja hieman vanhemmat pojat pelasivat ensimmäisessä joukkueessa ja minua nuoremmat toisessa joukkueessa. Vielä nuoremmat pelasivat kolmannessa joukkueessa – ja minä pelasin heidän kanssaan. Yksi syy tähän oli se, etten pystynyt heittämään palloa pesältä toiselle. Toinen syy oli se, ettei minulla ollut riittävästi voimia juosta eikä lyödä kovaa. Kun otin pallon käteeni, pojat huusivat tavallisesti: ’Heitä se tänne, mammanpoika!’ Nuoret toverini pitivät niin paljon hauskaa kustannuksellani, että vannoin pyhästi pystyväni vielä kerran pelaamaan joukkueessa, joka voittaisi Utahin territorion mestaruuden.

Äitini piti siihen aikaan elannoksemme täysihoitolaa, ja minä kiillotin täysihoitolaisten saappaita, kunnes sain säästettyä dollarin, jonka sijoitin palloon. Tuntikaudet heittelin palloa naapurin [Edwin D. Woolley] ladon seinään, mikä antoi hänelle aiheen puhua minusta 13. seurakunnan laiskimpana poikana. Käteni oli

*Heber J. Grant oppi nuorena olemaan sinnikäs. Myöhemmin hän sanoi:
"En tiedä mitään helppoa menestyksen reseptiä. Ole sitkeä, sitkeä, SITKEÄ,
tee työtä, työtä, TYÖTÄ – siitä elämän taistossa on kyse."*

usein niin kipeä, että pystyin tuskin nukkumaan öisin. Mutta jatkoin harjoittelua, ja viimein minun onnistui päästä seuran toiseen joukkueeseen. Myöhemmin liityin parempaan seuraan, ja viimein pelasin joukkueessa, joka voitti territorion mestaruuden. Kun olin siten täyttänyt itselleni antamani lupauksen, vetäydyin pois baseball-areenalta."

Myöhemmin presidentti Grant tunnusti, että hän oli "osittain tuhlannut tunteja ja päiviä ja viikkoja ja kuukausia", jotka hän vietti heittämillä palloa naapurinsa ladon seinään. Hän sanoi: "Mielessäni on ajatus, etten ollut – – parhaimmassa ammatissa, mihin olisin pystynyt. – – Yhden asian sain kuitenkin kokemuksestani baseballin pelaajana, nimittäin sen, että täytin itselleni antamani lupauksen."³

Nuori Heber J. Grant oli sinnikäs myös opetellessaan kirjoittamaan kielipiillisesti oikein ja käyttämään kaunista käsialaa.

Opittuaan nuoruudessaan sinnikkyuden voiman hän sovelsi tätä periaatetta myös vanhempana. Hän päätti esimerkiksi oppia laulamaan. Hän muisteli: ”Siitä asti kun olin 9-vuotias, yritin laulaa. Yritin yrittämistäni mutta vailla sanottavampaa menestystä. Kun olin noin 43-vuotias, minulla oli sihteeri, jolla oli kaunis baritoni. Sanoin hänelle, että antaisin mitä tahansa maailmassa, jos oppisin laulamaan puhtaasti. Hän vastasi nauraen: ’Kuka tahansa, jolla on ääni ja sinnikkyyttä, oppii laulamaan.’ Nimitin hänet välittömästi laulunopettajakseni.

Laulutuntini alkoivat sinä iltana. Kaksituntisen harjoituksen päätteeksi en vieläkään osannut laulaa yhtä ainoata säettä laulusta, jota olimme harjoitelleet. Kun olin harjoitellut tuota yhtä ainoata laulua yli viisituhatta kertaa, yrittäessäni laulaa sitä julkisesti epäonnistuin pahanpäiväisesti. Harjoittelin sitä vielä toiset puoli vuotta. Nyt pystyn oppimaan laulun muutamassa tunnissa.”⁴

Presidentti Grant suhtautui hyväntuulisesti vaikeuksiinsa oppia laulamaan, eikä hän antanut virheidensä tai muiden naurun ja arvostelun pelottaa. Puheessaan kirkon nuorille hän sanoi:

”Kun opettelin laulamaan – – harjoittelin [tiettyä] laulua eräänä päivänä kaksitoista kertaa kerrallaan. Siinä on kolme säkeistöä, joten lauloin 36 säkeistöä, ja jos tarkkaan lasketaan, niin tein viisi virhettä säkeistöä kohden eli 180 virhettä yhdellä harjoituskerralla, enkä edes tiennyt sitä. Kun ryhdyin harjoittelemaan laulamista, kesti kolmesta neljään kuukautta, ennen kuin opin kaksi yksinkertaista kirkon laulua. Muutama viikko sitten opin laulun kolmessa tunnissa – harjoittelemalla puoli tuntia joka ilta kuuden päivän aikana, ja opin sen aivan oikein.”⁵

Presidentti Heber J. Grant lainasi usein seuraavaa lausuntoa, jota on joskus väitetty Ralph Waldo Emersonin ajatukseksi: ”Se, mitä hellittämättä teemme, käy helpommaksi, ei siksi, että se olisi muuttunut, vaan siksi, että voimamme ovat lisääntyneet.”⁶ Presidentti Grant näytti esimerkillään, etenkin palvelemalla Herraa, että se pitää paikkansa. Köyhyyden ja isänsä varhaisen kuoleman kaltaisista vaikeuksista huolimatta hän piti sinnikkäästi käskyt, täytti tehtävänsä kirkossa ja teki kaiken voitavansa Jumalan valtakunnan vahvistamiseksi maan päällä.

Heber J. Grantin opetuksia

Me voimme saavuttaa minkä tahansa arvokkaan tavoitteen, jos olemme sinnikkäitä.

Uskon, että me voimme saavuttaa minkä tahansa tavoitteen, jonka asetamme itsellemme, eikä yhdenkään pojan tai tytön pitäisi tyytyä sanomaan, että koska he eivät ole yhtä taitavia kuin joku toinen, he eivät tee mitään. Jumala on antanut joillekuille ihmisille kymmenen talenttia; toisille hän on antanut yhden; mutta ne, jotka käyttävät hyvin yhtä talenttia, tulevat näkemään päivän, jolloin he ovat paljon paremmassa asemassa kuin ne, joilla on kymmenen talenttia mutta jotka eivät ole käyttäneet niitä hyvin.⁷

Luotettavuus, sitkeys ja päättäväisyys ovat ominaisuuksia, jotka auttavat teitä voittamaan elämän taiston.⁸

Uskon, että ellei meillä ole kunnianhimoa suorittaa ja tehdä, niin me olemme jokseenkin merkityksettömiä elämän taistossa. En tiedä tällä hetkellä mitään surullisempaa kuin joukko jäseniämme, jotka ovat menettämässä nuhteettomuuden ja omistautumisen hengen ja halun saada jotakin aikaan. Minusta se tuntuu aivan väärältä. Jokaisessa ihmisessä pitäisi olla halu kasvaa ja lisätä mahdollisuuksiaan ja kykyjään toimia. Me emme tietenkään saavuta mitään pelkästään tahtomalla tai haluamalla. Meidän on pantava tuo tahto töihin, jotta saavuttaisimme sen, mitä haluamme. Olen varma siitä, että nuorukainen, joka on täysin tyytyväinen siihen, mitä hän tekee, vaikka hän tekee hyvin vähän eikä hänellä ole kunnianhimoa tehdä enempää, jää paikoilleen. Mutta olen vakuuttunut siitä, että jokainen yksilö voi tulla paremmaksi päivä päivältä, vuosi vuodelta, ja saada vuosien mittaan suuremman kyvyn toimia. Uskon niin koko sydämestäni.⁹

Vain tekemällä ja harjoittelemalla meistä tulee päteviä missä tahansa elämämme ammatissa tai harrastuksessa, olipa se luonteeltaan uskonnollista tai maallista.¹⁰

En tiedä mitään helppoa menestyksen reseptiä. Ole sitkeä, sitkeä, SITKEÄ, tee työtä, työtä, TYÖTÄ – siitä elämän taistossa on kyse.¹¹

Iankaikkiseen elämään johtavalla polulla pysyminen vaatii sinnikkyyttä.

Tiedän, että meidän joka ainoan on ponnisteltava, jotta onnistuisimme elämässä. Alamäkeä kieriminen ei vaadi ponnistelua vaan kukkulan laelle nouseminen. Lavealla tuhoon johtavalla tiellä kulkemiseen ei tarvita ponnistelua vaan siihen, että pysyisi suoralla ja kapealla polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään.¹²

Mielestäni meidän pitäisi oppia olemaan koskaan masentumatta. – – Uskon, että kun me päätämme sydämessämme, että Jumalan, taivaallisen Isämme, siunausten avulla me suoritamme tietyn työn, niin Jumala antaa taidon suorittaa tuon työn; mutta kun me luovutamme, kun me masennumme, kun me katsomme vuorenhuippua ja sanomme, että sinne on mahdotonta kiivetä, kun emme edes koskaan yritä, työ ei tule koskaan suoritettua.

Nefi sanoi isälleen, että hän menisi ja tekisi sen, mitä Herra on käskenyt [ks. 1. Nefi 3:7]. – – Hän sanoi veljilleen: ”Niin totta kuin Herra elää ja me elämme, me emme mene isämme luokse alas erämaahan, ennen kuin olemme toteuttaneet sen, mitä Herra on käskenyt meidän tehdä” [1. Nefi 3:15]. Meidän myöhempien aikojen pyhien tulee muistaa, että Nefi onnistui. Meidän tulee muistaa, että vastoinkäymisistä huolimatta hänen onnistui hankkia levyt, jotka sisälsivät Jumalan kallisarvoiset sanat; että hänen onnistui saada aikakirja, joka oli mittaamattoman arvokas, joka oli korvaamaton hänen jälkeläisilleen ja jota ilman monien heistä olisi ollut vaikea löytää iankaikkiseen elämään johtava suora ja kapea polku.

Mormonin kirjassa on yksi henkilö, jota olen ihailut ylitse muiden ja jonka esimerkkiä olen halunnut seurata. Se henkilö on ollut muinainen Nefi. Hän ei masentunut koskaan, ei koskaan menettänyt rohkeuttaan, vaan oli aina valmis tekemään työtä kaikesta voimastaan Jumalan tarkoitusten toteuttamiseksi.¹³

Jos haluatte tietää, kuinka pelastua, voin kertoa sen teille: pitämällä Jumalan käskyt. Mikään mahti maan päällä, mikään mahti maan alla ei estä teitä eikä minua eikä yhtäkään myöhempien aikojen pyhää pelastumasta paitsi me itse. Me olemme oman elämämme arkkitehteja, emme vain tämän maallisen elämämme

vaan myös tulevan elämämme iankaikkisuudessa. Me voimme suorittaa jokaisen velvollisuuden ja velvoitteen, jonka Jumala on ihmisiltä vaatinut. Mitään käskyä ei koskaan ole annettu meille ilman, ettei Jumala olisi antanut meille voimaa sen noudattamiseen. Jos me epäonnistumme, me ja vain me olemme vastuussa epäonnistumisestamme, koska Jumala antaa palvelijoilleen aina kirkon presidentistä nöyrympään jäsenen asti kaiken tarvittavan kyvyn, kaiken tiedon, kaiken voiman suorittaa jokainen meille lankeava velvollisuus ja jokainen velvoite uskollisesti, uutterasti ja oikein, ja me ja vain me olemme vastuussa, jos me tässä suhteessa epäonnistumme.¹⁴

Uskolla ja tiedolla, joita ei käytetä, ei ole arvoa. Kaikella maailman tiedolla ei olisi mitään arvoa, elleimme me todella panisi tuota tietoa käytäntöön. Me olemme oman elämämme arkkitehteja ja rakentajia, ja elleimme me käytä saamaamme tietoa ja hoida velvollisuuksiamme, jotka lankeavat osaksemme, me epäonnistumme elämässä.¹⁵

Kirkossa ei ole velvoitetta eikä lakia, jota emme voisi täyttää taivaallisen Isämme avulla. Herra antaa meille voimaa ja kykyä suorittaa jokainen osaksemme lankeava velvollisuus ja työ tavalla, joka on hyväksyttävä Hänen silmissään. Ainoa kysymys on, onko meillä alttiutta siihen. Kuulin eilen [miehestä], joka sanoi, ettei hän voi luopua kahvin juomisesta. En usko, että tuo mies puhui totta. Luulen, että häneltä puuttuu alttiutta yrittää ja luopua tavastaan.¹⁶

Monet tapaamani ihmiset ovat sanoneet: ”Herra Grant, miten selitätte sen, että monet niistä, jotka ovat todistaneet tietävänsä mormonismiksi kutsutun työn jumalallisuudesta ja profeetta Joseph Smithin tehtävän jumalallisuudesta, ovat jälkepäin kääntyneet pois myöhempien aikojen pyhien evankeliumista ja heistä on tullut sen katkeria vastustajia?” Vastaan yksinkertaisesti, että jokaiselle miehelle, naiselle tai lapselle on luvattu, olipa hänen saamansa todistus millainen tahansa tai saipa hän Jumalalta millaista valoa ja älyä tahansa, että hän pysyy lujana ja vahvana suoralla ja kapealla iankaikkiseen elämään johtavalla polulla vain siinä määrin kuin hän pitää Jumalan käskyt. En tiedä myöhempien aikojen pyhien keskuudessa ainuttakaan, joka on

huolehtinut uskollisesti perheensä rukouksista ja omista rukouksistaan; käynyt julkisissa ja kooruminsa kokouksissa; joka on ollut valmis ja halukas maksamaan kymmenennen osan tuloistaan vuosittain kymmenyksinä Herralle; joka on noudattanut viisauden sanana keskuudessamme tunnettua lakia – en tiedä aiuttakaan tällaista, joka olisi kääntynyt pois. Mutta tiedän monia, jotka huolimatta monista suurista ja ihmeellisistä asioista, jotka heille on ilmoitettu, ovat kääntyneet pois, koska he ovat laiminlyöneet ne velvollisuutensa ja tehtävänsä, jotka ovat langenneet heille myöhempien aikojen pyhinä.¹⁷

Yksi niistä suurista asioista, joiden parissa [vastustajan] on tehtävä työtä, on se, että me olemme kaikki surkeita, heikkoja kuolevaisia ja olemme täysin tietoisia omista heikkouksistamme, ja hän yrittää käyttää hyväkseen tätä käsitystämme herättääkseen meissä ajatuksen, ettei meistä ole mihinkään ja ettei se, mitä teemme, ole siihen uhraamamme ajan arvoista. Mutta voimme olla varmoja siitä, että jos olemme sinnikkäitä pienissä velvollisuusissamme, joita meillä on päivästä toiseen, me voimme selviytyä suuremmista, kun Herra suopeassa sallimuksessaan antaa suurempia töitä tehtäväksemme Hänen työssään.¹⁸

Haluan jättää nuorten [ihmisten] mieleen ajatuksen, että vaikka he eivät olekaan onnistuneet aiemmin tai eivät ole pystyneet elämään kunnolla, heidän ei pitäisi koskaan tuntea, ettei heillä ole toivoa tulevaisuudessa. Herramme ja Mestariimme Jeesuksen Kristuksen opetuksissa ei ole mitään selkeämpää kuin Hänen opetuksensa siitä, että mitään menneisyyden syntejämme ei muisteta, jos me teemme parannuksen ja hylkäämme ne ja tulevaisuudessa pyrimme uutterasti tekemään oikein.¹⁹

Meidän tulee olla sinnikkäitä auttaessamme muita.

Olen usein kertonut tohtori Karl G. Maeserin kokemuksesta. Hän kertoi köyhästä leskestä, joka oli tullut hänen luokseen poikansa kanssa. Leski ilmoitti veli Maeserille, että kyseessä oli hänen ainoa poikansa, ja että hän oli muiden pyykkejä pesemällä säästänyt niin paljon rahaa, että saattoi lähettää poikansa Brigham Youngin yliopistoon, koska hän oli kuullut, että veli

Maeser pystyi parantamaan tottelemattomien poikien tavat. Hän kertoi veli Maeserille, ettei hän pystynyt selviytymään poikansa kanssa ja etteivät piispa ja hänen neuvonantajansa mahtaneet mitään pojalle ja että he kaikki pitivät tätä pahana poikana.

Poika aloitti koulun ja oli pian vaikeuksissa. Veli Maeser kertoi, kuinka poika rikkoi kaikkia koulun sääntöjä. Opettajat eivät mahtaneet hänelle mitään, ja hänen vaikutuksensa koulussa oli huono. Veli Maeser ei halunnut erottaa poikaa, koska hän ajatteli köyhää leskiparkaa, joka oli pessyt muiden pyykejä, jotta hänen ainoa poikansa pääsisi kouluun, joten hän yritti kestää tätä huuletonta, itsepäistä poikaa, kunnes hänenkin kärsivällisyytensä petti. Niinpä hän viimein erotti pojan koulusta.

Seuraavana aamuna kello kahdeksan, heti kun veli Maeser oli tullut toimistoonsa, ovelta kuului koputus. Kun hän avasi oven, oven takana seisoivat nämä poika. Veli Maeser sanoi, että katsoessaan poikaa ja ajatellessaan kaikkia niitä hankaluuksia, joita poika oli koulussa aiheuttanut, hän ”halusi lyödä tätä nyrkillä suoraan silmien väliin”. Tämä oli hänen ensimmäinen ajatuksensa hänen ajatellessaan poikaa, joka oli erotettu edellisenä päivänä koulusta.

Poika sanoi: ”Veli Maeser, antakaa minulle vielä yksi tilaisuus.”

Veli Maeser [muisteli myöhemmin]: ”Seisoin siinä tyrmistyneenä ajatuksesta, että poika pyysi uutta tilaisuutta. Hän ei uskonut, että antaisin hänelle uuden tilaisuuden, ja hän sanoi: ’Veli Maeser, veli Maeser – antakaa minulle vielä yksi tilaisuus.’”

Veli Maeserin ääni petti, kun hän syöksyi anovan pojan luo ja syleili tätä ja antoi suukon ja lupasi tälle sata tilaisuutta.

”No”, veli Maeser sanoi, ”kukapa olisi arvannut, että tuo poika on nyt piispan neuvonantajana samassa kaupungissa, jossa hän oli aiemmin mätämuna!” – –

Juuri tällaisilla vaikutuksilla on merkitystä – vaikutuksilla ihmisten arvoihin. Se kärsivällinen, uupumaton, rukoillen tehty työ, jota teemme nuorten apua tarvitsevien ihmisten parissa ja niiden, jotka syystä tai toisesta ovat vetäytyneet luotamme, tuo meille usein palkintona sanomatonta iloa ja tyydytystä tulevina vuosina.

Työskennelkäämme pitkään ja uupumatta, kärsivällisinä ja anteeksiantavaisina ja rukoillen ja päättäväisinä kaikkien niiden keskuudessa, jotka tarvitsevat apuamme!²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millaisia kokemuksia sinulla on siitä, kun Herra on siunannut sinua sinnikkyytesi tähden?
- Mikä saa meidät olemaan sinnikkäitä suorittaessamme velvollisuutemme Herraa kohtaan?
- Mitä esteitä meidän pitäisi olla valmiit kohtaamaan, kun me sinnikkäästi kehitämme lahjojamme ja kykyjämme? Kun elämme käskyjen mukaan? Kun autamme muita?
- Miksi sinnikäs yrittäminen on välttämätöntä, jotta elämämme olisi vanhurskasta ja menestyksellistä iankaikkisesti? [Ks. myös 1. Nefi 13:37; 3. Nefi 27:16; OL 14:7.]
- Presidentti Grant ilmaisi ihailevansa suuresti profeetta Nefiä. Mitä yhtäläisyyksiä huomaat Nefin ja presidentti Grantin välillä? Miten sinä voit seurata heidän esimerkkiään?
- Millä tavoin me voimme palvella niitä, jotka ovat ”vetäytyneet luotamme”?
- Millä tavoin sinua on siunattu sen tähden, että muut ovat olleet sinnikkäitä?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 185–186.
2. Bryant S. Hinckley, *Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader*, 1951, s. 50.
3. ”Work, and Keep Your Promises”, *Improvement Era*, tammikuu 1900, s. 196–197.
4. ”Heber J. Grant Says: ’Persist in Doing’”, *Northwestern Commerce*, lokakuu 1939, s. 4.
5. ”Farewell Address of Apostle Heber J. Grant”, *Improvement Era*, heinäkuu 1901, s. 685.
6. *Gospel Standards*, s. 355; ks. myös *Liabona*, heinäkuu 2000, s. 55.
7. *Improvement Era*, heinäkuu 1901, s. 684–685.
8. *Address by President Heber J. Grant to The Deseret News Carriers during Their Annual Roundup*, lehtinen, 15. elokuuta 1921, 6.
9. *Gospel Standards*, s. 185–186.
10. *Gospel Standards*, s. 184.
11. *Northwestern Commerce*, lokakuu 1939, s. 4.
12. *Gospel Standards*, s. 47.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1898, s. 35, kappalejako muutettu.

14. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 4, s. 357; ks. myös *Valkeus*, elokuu 1993, s. 28.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1939, s. 18.
16. *Gospel Standards*, s. 47.
17. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 5, s. 400.
18. "Against Discouragement", *Improvement Era*, lokakuu 1944, s. 595.
19. *Improvement Era*, tammikuu 1900, s. 192.
20. *Gospel Standards*, s. 293–294.

"Tuokoon taivaallisen Isämme rauba ja lobtu parantavan vaikutuksensa jokaiselle, joka joutuu suremaan ja kestämään tuskaa."

Lohtu kuoleman hetkellä

*Taivaallisen Isämme rauhalla ja lohdulla
voi olla parantava vaikutus jokaiseen,
joka murehtii rakkaansa kuolemaa.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

”Sairauden ja kuoleman hetkellä”, kirjoitti Lucy Grant Cannon, presidentti Heber J. Grantin tytär, ”isän mielenlujuus on ollut merkittävää. Kun hänen poikansa [7-vuotias Heber Stringham Grant] oli yli vuoden vuoteenomana ja elämänsä viimeisinä kuukausina usein hyvin suurissa tuskissa, isä istui hänen vuoteensa vieressä tuntikausia kerrallaan rauhoittamassa häntä. Isä oli hänen huoneessaan ja hänen luonaan niin paljon kuin saattoi, ja kun veljeni kuoli, isä oli alistunut hänen kuolemaansa, vaikka tiesikin, ettei saisi maan päällä luultavasti enää poikaa, joka kantaisi hänen nimeään. Hänen suuri uskonsa, joka meistä näytti ehdottomalta, on ollut voimana ja tukena meille koko elämämme ajan.”¹

Puhuessaan surusta, joka seuraa rakkaan kuolemaa, presidentti Grant puhui oman kokemuksensa tuomalla ymmärryksellä. Poikansa Heberin lisäksi hän menetti kuusi lähiomaista ennen omaa kuolemaansa. Ollessaan yhdeksän päivän ikäinen hän menetti isänsä. Vuonna 1893 hänen vaimonsa Lucy kuoli 34-vuotiaana kamppailtuaan kolme vuotta vaikean sairauden kanssa. Kaksi vuotta myöhemmin kuoli 5-vuotias Daniel Wells Grant, toinen hänen kahdesta pojastaan. Vuonna 1908, vähän sen jälkeen kun presidentti Grant ja hänen vaimonsa Emily olivat päättäneet lähetystyönsä Euroopassa, Emily menehtyi vatsasyöpään. Vuotta myöhemmin presidentti Grant suri äitinsä poismenoa. Vuonna 1929, presidentti Grantin toimittua yksitoista vuotta kirkon presidenttinä, hänen tyttärensä Emily kuoli 33-vuotiaana.

Presidentti Grant koki nämä menetykset raskaina. Lucyn sairastaessa hän kirjoitti päiväkirjaansa: ”Lucysta tuntuu, ettei hän voi millään parantua, ja olemme käyneet muutaman vakavan keskustelun tänään ja olemme molemmat vuodattaneet kyyneliä mahdollisen eromme vuoksi. Pelkään pahoin, ettei hänen henkeään tulla säästämään.”²

Vaikka tällaiset pelot osoittautuivatkin todeksi, presidentti Grant löysi toivoa ja rauhaa luottaessaan evankeliumin totuuksiin. Hän sanoi, ettei hän koskaan osallistunut uskollisen kirkon jäsenen hautajaisiin kiittämättä Herraa ”Jeesuksen Kristuksen evankeliumista ja siitä tuesta ja lohdutuksesta, jonka se antaa meille surun ja kuoleman hetkellä”.³ Hän kertoi kokeneensa tätä ”tukea ja lohdutusta” poikansa Heberin kuollessa: ”Tiedän, että kun toinenkin poikani kuoli [minulla on ollut vain kaksi], kodissani oli tuolloin rauhan henki, lohtu ja ilo, joka on käsittämätön niille, jotka eivät tiedä mitään evankeliumista ja sen sydämeemme tuomasta rauhasta.”⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Iankaikkiset totuudet voivat lohduttaa meitä, kun rakkaamme kuolee.

Kuinka katkeraa kärsimys ja murhe varmasti ovat niille, jotka eivät näe haudan tuolla puolen mitään muuta kuin alkavan ikuisen yön ja unohduksen. Niille, jotka niin uskovat, kuolemalla on pistimensä ja haudalla voittonsa. Heille jopa tämän maailman loisto on vain kynttilän viimeinen lepatus loputtomassa pimeydessä.

Mutta sille, joka uskoo, kuolema on vain sen elämän jatkumista, joka keskeytyi, kun hän tuli tänne maan päälle.⁵

En voi koskaan ajatella rakkaitani, rakasta äitiäni ja niitä, jotka ovat kuolleet, haudassa olevina. Riemuitsen siitä kanssakäymisestä, josta he nauttivat, ja siitä ilosta, jota he kokevat tavatessaan rakkaansa toisella puolen.⁶

Emme tietenkään ole koskaan aivan valmistautuneita kuolemaan, tulipa kuolema milloin tahansa. Tiedän, että omalla kohdallani olin päättänyt mielessäni, että koska äidilläni oli niin hyvä

terveys, hän eläisi ainakin satavuotiaaksi, ja minulle oli suuri järkytys, kun hän kuoli kaksitoista vuotta sitä ennen.

Olen aina kiitollinen Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, elämän ja pelastuksen suunnitelmasta, mutta en ole koskaan niin kiitollinen sen totuuksista kuin olen tällaisissa tilaisuuksissa [hautajaisissa]. Täydellinen ja ehdoton tieto, joka meillä myöhempien aikojen pyhillä on tämän työn jumalallisuudesta, ehdoton varmuus, että kun elämä päättyy, niin jos me olemme olleet uskollisia, me voimme saada ilon ja etuoikeuden palata niiden luo, joita olemme rakastaneet ja jotka ovat kuolleet ennen meitä, ja että saamme olla yhdessä taivaallisen Isämme, Lunastajamme, profeetta Joseph Smithin, patriarkka Hyrumin ja kaikkien suurten miesten ja naisten kanssa, jotka ovat omistaneet elämänsä tälle asialle, se tuo tällaisissa tilanteissa sydämeemme rauhaa ja onnea, jota ei varmaankaan mikään hallitsemani tai jonkun muun hallitsema kieli voi täysin selittää.⁷

Kun kuolema tuo kotiimme ja sydämeemme surun, niin myöhempien aikojen pyhälle tuo suru on luonteeltaan enemmän tai vähemmän samanlaista kuin mitä me tunnemme silloin kun meidät kutsutaan väliaikaisesti eroamaan rakkaistamme, jotka ovat lähdössä lähetyskentälle tai muuttamassa joksikin aikaa muualle. Se kauhea tuska, jota olen nähnyt niissä, jotka eivät tunne totuutta, ei uskoakseni koskaan valtaa todellisen myöhempien aikojen pyhän sydäntä.⁸

Minua surettaa usein ahdingon ja vaikeuksien aikoina, jotka tulevat niiden osaksi, joita me ihailemme ja rakastamme, ettemme me kykene nostamaan heidän harteiltaan surua, joka heidät valtaa, kun heidät kutsutaan eroamaan rakkaistaan.

Mutta me oivallamme, että taivaallinen Isämme voi sitoa murtuneet sydämet ja että Hän voi karkottaa surun ja että Hän voi muistuttaa ilosta ja tyytyväisyydestä niiden siunausten tähden, jotka tulevat kuuliaisuudesta Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumille, sillä me ymmärrämme ja meillä on vakaumus siitä, että taivaallisen Isämme tahtona on, että me elämme edelleen ja että me emme ole päättäneet olemassaoloamme, kun nämä kuollevaiset ruumiit lasketaan hautaan.

On hyvin suuri siunaus, että Herran sallimuksen ja taivaallisen Isämme meille antamien siunausten ansiosta meillä on varmuus siitä, että henki ja ruumis yhdistyvät aikanaan huolimatta maailmassa tällä hetkellä vallitsevasta epäuskosta – sillä tästä asiasta on todellakin suurta epäilystä ja epäuskoa. Mutta tästä huolimatta meillä on Herramme ja Jumalamme antamien ilmoitusten kautta varmuus siitä, että Jumalan tarkoituksena on, että ruumis ja henki yhdistyvät iankaikkisesti ja että Jumalan siunauksesta ja armosta tulee aika, jolloin meillä ei ole enää surua, vaan me olemme voittaneet kaiken sen, mikä on luonteeltaan koettelevaa ja ahdistavaa, ja me seisomme elävän Jumalan edessä täynnä iloa ja rauhaa ja tyytyväisyyttä.⁹

**Herra vahvistaa meitä, kun me tunnustamme
Hänen kätensä ja hyväksymme Hänen tahtonsa.**

Tässä maailmassa on hyvin paljon selittämätöntä. Minun on vaikea ymmärtää, miksi Herran sallimuksessaan – – piti kutsua pois molemmat poikani, niin että nimeni päättyy minuun tämän maailman osalta. Toisaalta evankeliumi on niin kohottava luonteeltaan, että huolimatta näiden kahden pojan menetyksestä en ole koskaan vähääkään valittanut sydämessäni tai tuntenut halua moittia. Evankeliumissa on jotakin, mikä saa miehet ja naiset tunnistamaan Jumalan vaikutuksen elämässä ja kuolemassa, ilossa ja surussa, menestyksessä ja vastoinkäymisessä. Herra on sanonut, että Hän on mielistynyt vain niihin, jotka tunnustavat Hänen kätensä kaikessa [ks. OL 59:21].¹⁰

Voin todistaa tietäväni ehdottomasti, ettei mikään muu kuin Herran Henki olisi koskaan voinut tuoda minulle sitä rauhaa ja lohtua, jota olen kokenut [poikani] Heberin kuoleman aikoihin. Olen luonteeltani hyvin rakastava. Rakastin viimeistä ja ainoaa elossa olevaa poikaani koko sydämeistäni. Olin [rakennellut] suuria toiveita siihen nähden, mitä odotin hänen saavan aikaan. Odotin näkeväni hänet lähetyssaarnaajana julistamassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, ja toivoin, että hän eläisi ja tekisi hyvää maan päällä, mutta huolimatta kaikista näistä toiveista, joita minulla oli poikani varalle, minä kykenin Herran siunausten turvin kyyneltäkään vuodattamatta näkemään hänen kuolevan. Mikään

mahti maailmassa ei olisi voinut antaa minulle tätä rauhaa. Se tuli Jumalalta. Enkä voi koskaan puhua siitä tai kirjoittaa siitä tunte-matta kiitollisuuden täyttävän sydäntäni suurempana kuin mikään muu voima, joka minulle on annettu tunteideni ilmaisemiseen.¹¹

Muistakaamme aina, koska se on totta ja lohdullista, että uskollisen ihmisen kuolema ei ole mitään verrattuna hyvän hengen antaman innoituksen menettämiseen. Iankaikkinen elämä on suuri palkinto, ja meidän ja taivaallisen Isämme riemu Hänen toivottaessaan meidät tervetulleiksi on suuri, jos me teemme oikein. Eikä kukaan voi tässä elämässä tehdä mitään suurempaa kuin että hän tekee oikein. Herra kuulee Hänelle osoittamamme rukoukset ja vastaa niihin ja antaa meille sen, mitä me rukoilemme, jos se on parhaaksemme. Hän ei koskaan hylkää eikä ole koskaan hylännyt niitä, jotka palvelevat Häntä täysin vilpittömin sydämin, mutta meidän on oltava valmiit sanomaan: ”Isä, tapah-tukoon Sinun tahtosi.”¹²

Olin aivan vakuuttunut omassa mielessäni ja omassa sydämessäni, kun ensimmäinen vaimoni kuoli, että oli Herran tahto, että hänet kutsuttaisiin pois. Painoin nöyränä pääni hänen kuollessaan. Herra näki hyväksi tuossa tilaisuudessa antaa yhden pienistä lapsistani todistaa, että hänen äitinsä kuolema oli Herran tahto.

Noin tunti ennen vaimoni kuolemaa kutsuin lapseni hänen huoneeseensa ja kerroin heille, että heidän äitinsä oli kuolemaisillaan ja heidän oli aika jättää hänelle jäähyväiset. Yksi pienistä tytöistä, noin kaksitoistavuotias, sanoi minulle: ”Isä, minä en halua, että äiti kuolee. Olen ollut kanssasi sairaalassa San Franciscossa puoli vuotta. Aina kun äidillä oli tuskia, sinä siunasit hänet, ja hän sai helpotusta kivuistaan ja nukahti taas uudelleen. Haluan, että panet kätesi äidin pään päälle ja parannat hänet.”

Sanoin pienelle tytölleni, että meidän kaikkien on joskus kuoltava ja että olin sydämessäni varma siitä, että hänen äitinsä aika oli tullut. Hän ja muut lapset lähtivät huoneesta.

Sitten polvistuin vaimoni vuoteen viereen [hän oli tässä vaiheessa menettänyt tajuntansa] ja kerroin Herralle tunnustavani Hänen kätensä elämässä, kuolemassa, ilossa, surussa, menestyksessä ja vastoinkäymisessä. Kiitin Häntä tiedosta, joka minulla oli, että vai-

moni kuului minulle koko iankaikkisuuden, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi oli palautettu, että tiesin, että pappeuden voimalla ja valtuudella täällä maan päällä voisin pitää vaimoni ikuisesti, jos olisin vain yhtä uskollinen kuin hän oli ollut. Mutta kerroin Herralle, että minulta puuttui voimaa antaa vaimoni kuolla ja antaa sen vaikuttaa pienten lasteni uskoon Jeesuksen Kristuksen evankeliumin toimituksiin. Ja minä anoin Herralta kaikella voimallani, että Hän antaisi tuolle pienelle tytölleni tiedon, että oli Hänen mielensä ja Hänen tahtonsa, että hänen äitinsä kuolisi.

Vaimoni siirtyi pois ajasta tunnin kuluessa, ja kutsuin lapset takaisin huoneeseen. Pieni poikani, joka oli noin viisi ja puoli- tai kuusivuotias, itki katkerasti, ja pieni 12-vuotias tyttöni otti hänet syliinsä ja sanoi: ”Älä itke, Heber, älä itke. Kun lähdimme tästä huoneesta, Herran ääni taivaasta sanoi minulle: ’Äitisi kuolemasa tapahtuu Herran tahto.’”

Kertokaa minulle, ystäväni, tiedätkö minä, että Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin! Kertokaa minulle, tiedätkö minä, että vastoinkäymisen hetkellä myöhempien aikojen pyhiä lohdutetaan ja siunataan ja tynnytetään toisin kuin ketään muita!¹³

Kuolema on välttämätön osa kuolevaisuutta ja yksi askel iankaikkisessa edistymisessämme.

Tuokoon taivaallisen Isämme rauha ja lohtu parantavan vaikutuksensa jokaiselle, joka joutuu suremaan ja kestäämään tuskaa. Ja vahvistukoon meissä ymmärrys siitä, että siunatuksi tuleminen ei tarkoita sitä, että me säästymme aina kaikilta pettymyksiltä ja vaikeuksilta elämässä. Niitä on meillä kaikilla, vaikka vaikeutemme ovatkin erilaisia. Minulla ei ole ollut samanlaisia koettelemuksia kuin muiden on täytynyt kokea, mutta olen kyllä saanut oman osani. Kun nuorena miehenä menetin vaimoni ja molemmat poikani, yritin vilpittömästi koko sydämeistäni pitää Herran käskyt, ja huonekuntani ja minä noudatimme viisauden sanaa, ja meillä oli oikeus siunauksiin. Minua on ankarasti koeteltu ja kiusattu, mutta voin kiitollisena sanoa, että koettelemukset ja kiusaukset eivät ole olleet yhtään suuremmat kuin mitä voin kestää, ja toivon koko sydämeistäni, ettemme joudu koskaan kestäämään enempää kuin mitä Herra antaa meille kykyä kestää.¹⁴

Herra on sanonut meille tämän kirkon jäsenille, että ennen kuin me tulimme tämän maan päälle, meidän elämämme ulottui iankaikkisuuden kaukaisimpiin ääriin asti. Että ennen kuin me tulimme tänne, me elimme henkinä olemassaolossa, jossa me valmistauduimme elämään maan päällä. Että koska me olimme pyöneet uskollisina ensimmäisessä asemassamme, me tulimme tänne maan päälle hankkimaan tietoa, viisautta ja kokemusta, saamaan opetuksia, kärsimään tuskia, kestämaan kiusauksia ja saamaan kuolevaisuuden voittoja. Että kun kuolevainen ruumiimme luopuu elämästä, henkemme palaa jatkamaan taas hengen elämää, jonka jätimme tullaksemme maanpäälliseen elämään, ja näin me jatkamme rakentamalla ensimmäisen henki-elämämme saavutuksille ensimmäisessä asemassamme ja sitten kuolevaisessa elämässä eli toisessa asemassa edistyen loputtomiin tuleviin iankaikkisuuksiin, kunnes saavutamme Herran asettaman tavoitteen: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” [Matt. 5:48].¹⁵

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mistä pelastussuunnitelman periaatteista me voimme saada lohtua surressamme rakkaan kuolemaa?
- Presidentti Heber J. Grant kertoi tyttärestään, joka äitinsä kuoleman hetkellä sai lohtua ”Herran äänestä taivaasta”. Millä muulla tavoin Herra lohduttaa meitä? Miten sinua on lohdutettu, kun olet menettänyt rakkaita?
- Mitä siunauksia me saamme, kun tunnustamme Herran käden elämässämme, jopa koettelemuksissamme?
- Presidentti Grant sanoi, että ”siunatuksi tuleminen ei tarkoita sitä, että me säästymme aina kaikilta pettymyksiltä ja vaikeuksilta elämässä”. Miksi on tärkeää ymmärtää tämä periaate? Millä tavoin koettelemukset voivat olla siunauksia?
- Miten me voimme valmistautua nyt ottamaan vastaan ”taivaallisen Isämme rauhan ja lohdun” ja Hänen ”parantavan vaikutuksensa” koettelemustemme ja surumme aikoina?

Vitteet

1. Lucy Grant Cannon, "A Father Who Is Loved and Honored", *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 683.
2. Lainattu julkaisussa Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Propbet of God*, 1979, s. 80.
3. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 24–25.
4. "Evidences of Eternal Life", *Deseret News*, 20. elokuuta 1932, kirkkoa käsittelevä osa, s. 6.
5. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 6, s. 32.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1934, s. 43.
7. *Deseret News*, 20. elokuuta 1932, kirkkoa käsittelevä osa, s. 6.
8. *Gospel Standards*, s. 259.
9. "In the Hour of Parting", *Improvement Era*, kesäkuu 1940, s. 330.
10. *Deseret News*, 20. elokuuta 1932, kirkkoa käsittelevä osa, s. 6.
11. "When Great Sorrows Are Our Portion", *Improvement Era*, kesäkuu 1912, s. 729–730.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 7.
13. *Gospel Standards*, s. 360–361.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 7.
15. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 6, s. 32.

Perheen yhdistäminen temppeli- ja sukututkimustyön avulla

*Temppeli-toimitukset tuovat korotuksen mahdollisuuden
Jumalan lasten ulottuville verhon kummallakin puolella.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Heber J. Grant uhrasi monta kertaa elämässään maalliset menot osallistuakseen temppeli- ja sukututkimustyöhön. Tämä sai alkunsa hänen nuoruudessaan, jolloin kirkon jäsenillä oli mahdollisuus lahjoittaa rahaa Suolajärven temppelin rakentamiseen. ”Kuukausi toisensa jälkeen poikavuosinani”, hän muisteli, ”minä lahjoitin dollarin kuukaudessa. Kun palkkani lisääntyi, lahjoitin kaksi dollaria kuukaudessa ja myöhemmin kolme dollaria, neljä dollaria, viisi dollaria ja lopulta annoin useita tuhansia dollareita tuon temppelin rakentamiseen. Miksi? Koska Herra Jumala Kaikkivaltias oli antanut minun tietää, että lasten sydämet ovat kääntyneet heidän isiensä puoleen; että profeetta Elialla olleet avaimet oli tosiaankin annettu Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle.”¹

Elian palauttamien pappeuden avainten ansiosta perheenjäsenet voidaan yhdistää ajaksi ja kaikeksi iankaikkisuudeksi pyhien temppeli-toimitusten kautta. Presidentti Grant selitti, että tämä työ on yhtä tärkeää eläville ja kuolleille: ”Meille on palautettu Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, meillä on elämän ja pelastuksen suunnitelma, meillä on evankeliumin toimitukset niin eläville kuin myös kuolleille. Meillä on kaikki tarpeellinen ei vain omaksi pelastukseksemme vaan että me voimme todella olla pelastajia Siionin vuorella [ks. Ob. 21, vuoden 1938 raamatunkäännös] ja astua Jumalamme temppeleihin ja pelastaa esivanhempamme, jotka ovat kuolleet vailla tietoa evankeliumista.”²

Presidentti Heber J. Grant vibki Laien temppelin Havaijissa 27. marraskuuta 1919.

Presidentti Grant osoitti rakastavansa temppele- ja sukututkimustyötä sanoessaan: ”Olen hyvin kiinnostunut tästä työstä. Haluan kannustaa ihmisiä tutkimaan innokkaasti sukuaan ja sen jälkeen työskentelemään temppeleissämme.”³ Hänen esimerkkinsä ja opetustensa ansiosta hänen perheensä jäsenet oppivat rakastamaan temppeleityötä. Tammikuussa 1928 hän päätti järjestää jokaisen torstai-illan Grantin perheen temppele-illaksi. Endaumentin saaneet perheenjäsenet kokoontuivat päivälliselle ja lähtivät sitten Suolajärven temppeleihin saamaan pyhiä toimituksia kuolleiden esivanhempiensa puolesta. Hänen syntymäpäivänään vuonna 1934 temppeleihin kokoontui 50 perheenjäsentä, jotka olivat mukana 1 516 lapsen sinetöimisessä vanhempiinsa.⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Mikään uhraus ei ole liian suuri, kun pyrimme yhdistämään perheemme temppeleityön avulla.

Olen kiitollinen aina kuolinpäivääni asti siitä, etten kuunnellut muutamia ystäviäni, kun nuorena tuskin 21-vuotiaana miehenä näin vaivaa ja matkustin koko matkan Utahin piirikunnasta St. Georgeen solmiakseni avioliiton St. Georgen temppeleissä. Se oli aikaa, jolloin Utahin piirikunnasta etelään ei vielä ollut rautatietä, ja meidän oli matkettava koko loppumatka hevoskärryillä. Tuohon aikaan se oli pitkä ja vaikea matka usein huonokuntoisilla ja epäluotettavilla teillä, ja matkaan kumpaankin suuntaan kului useita päiviä.

Monet neuvoivat, etten ryhtyisi sellaiseen yritykseen – etten matkustaisi aina St. Georgeen asti vihittäväksi. He järkeilivät, että olisin voinut pyytää vaarnanjohtajaa tai piispaani vihkimään meidät, ja kun Suolajärven temppele sitten olisi valmis, voisin mennä sinne vaimoni ja lasteni kanssa, jotta hänet sinetöitäisiin minuun ja lapsemme sinetöitäisiin meihin iankaikkisuudeksi.

Miksi en kuunnellut heitä? Koska halusin solmia avioliiton ajaksi ja iankaikkisuudeksi – koska halusin aloittaa elämän oikealla tavalla. Myöhemmin minulla oli syytä iloita suuresti päättäväisyydestäni solmia avioliitto temppeleissä tuolloin eikä odottaa myöhempää ja näennäisesti sopivampaa aikaa. – –

Uskon, ettei yhdenkään kelvollisen nuoren myöhempien aikojen pyhän, olipa hän mies tai nainen, tule säästää mitään kohtuullisia ponnistuksia päästäkseen Herran huoneeseen aloittamaan yhteisen elämänsä. Näissä pyhissä paikoissa annetut vihkivalat ja pyhät liitot, jotka solmitaan ajaksi ja iankaikkisuudeksi, ovat [suoja] monia elämän kiusauksia vastaan, jotka pyrkivät rikkomaan kodit ja tuhoamaan onnen. – –

Niitä siunauksia ja lupauksia, jotka saadaan, kun yhteinen elämä aloitetaan ajaksi ja iankaikkisuudeksi Herran temppelissä, ei voi saada millään muulla tavalla, ja tällä tavoin yhteisen elämänsä aloittavat kelvolliset nuoret myöhempien aikojen pyhien miehet ja naiset huomaavat, että heidän iankaikkinen kumppanuuksensa ikuisessa liitossa on perusta, jolle rakennetaan rauha, onni, hyve, rakkaus ja kaikki muut iankaikkiset elämän totuudet täällä ja tämän jälkeen.⁵

En voi kyllin voimakkaasti tähdentää – – miten välttämätöntä nuorten myöhempien aikojen pyhien on tulla tähän huoneeseen, solmia avioliitto oikealla tavalla ja aloittaa elämän taisto elävän Jumalan innoituksen ja temppelissä palvelevilla Jumalan palvelijoilla olevan pappeuden valtuuden siunausten turvin. Haluan painaa sydämiinne ajatuksen, ettette voi tehdä mitään, ette minkäänlaista uhrausta, jota ei ennen pitkää palkittaisi teille joko ajassa tai iankaikkisuudessa, ja miltei poikkeuksetta, kun me teemme jonkin uhrauksen hoitaessamme velvollisuutemme siinä, mikä on mieluisaa Jumalan silmissä, me saamme palkkamme elämämme aikana.⁶

Vähän yli vuosi sitten tein päätöksen, että suunnittelemalla asiani, jäämällä pois luennoilta tai konserteista tai teatterista tai oopperasta voisin käydä temppelissä ainakin kerran joka viikko ja suorittaa toimituksia joidenkin rakkaideni puolesta, jotka olivat kuolleet. Kun päätin, että voin tehdä niin, minulla ei ollut minkäänlaisia vaikeuksia mennä temppeliin kerran viikossa koko vuoden ajan. – – Oli totta, että menetin kenties oopperan tai näytelmän tai jonkin muun tilaisuuden, jossa olisin halunnut olla läsnä, mutta minulla ei ollut minkäänlaisia vaikeuksia. – –

Voimme yleensä tehdä sen, mitä haluamme tehdä. Nuori mies voi löytää valtavan määrän aikaa viettää rakastettunsa kanssa. Hän

voi järjestää asiansa niin, että se on mahdollista. Me voimme järjestää asiamme niin, että kuntoilemme golfia pelaamalla ja muulla tavoin. Me voimme järjestää asiamme niin, että meillä on aikaa huvituksiin. Ja jos me päätämme mielessämme tehdä niin, me voimme järjestää asiamme ja tehdä temppeilyötä, josta minulla on omakohtainen kokemus.⁷

Uskon, että jos minä löydän aikaa mennä temppeeliin tekemään temppeilyötä kerran viikossa, niin koko Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on tuskin miestä, joka ei löydä aikaa, jos hän haluaa suunnitella työnsä sen mukaan. Puhun ihmisistä, jotka asuvat lähellä temppeeliä, en ihmisistä, joiden on matkustettava pitkä matka päästäkseen temppeeliin. – – En tiedä ketään, joka olisi kiireisempi kuin minä, ja jos minä pystyn siihen, niin hekin pystyvät, jos he vain saavat sydämeensä ja sieluunsa hengen ja halun tehdä niin. Monien ihmisten ongelma on siinä, ettei heillä ole halua.⁸

Mielestäni yksi niistä suurista etuoikeuksista, joita meillä myöhempien aikojen pyhillä on, on tehdä temppeilyötä niiden esivanhempiemme puolesta, jotka ovat kuolleet vailla tietoa evankeliumista. – –

Jos saatte sydämeenne ja sieluunne ajatuksen, että tämä on yksi tärkeimmistä tehtävistä, joita te myöhempien aikojen pyhinä voitte tehdä, löydätte kyllä keinon tehdä niin.⁹

Sinetöimisavainten palautuksesta saakka monet ihmiset ovat tunteneet halua etsiä esivanhempiaan.

Elian palautettua hallussaan olleet avaimet kääntää lasten sydämet heidän isiensä puoleen [ks. OL 110:13–15] ihmisten sydämissä kaikkialla maailmassa on herännyt halu tietää jotakin esivanhemmistaan.¹⁰

Miehet ja naiset kaikkialla maailmassa ovat perustaneet yhdistyksiä, etsineet esivanhempiaan ja koonneet sukututkimusaikakirjoja sukuistaan. Näihin tarkoituksiin on käytetty miljoonia dollareita. Olen puhunut ja kuullut monta kertaa miehistä, jotka ovat käyttäneet suuria rahasummia kootakseen aikakirjan esisistään, ja kun he ovat sen tehneet ja heiltä on kysytty syytä, he

ovat sanoneet: ”En minä tiedä. Minussa vain heräsi vastustamaton halu koota sellainen aikakirja kustannuksista piittaamatta. Kun se nyt on koossa, minulla ei ole sille mitään erityistä käyttöä.” Myöhempien aikojen pyhät pitävät sellaisia kirjoja korvaamattoman arvokkaina.¹¹

Myöhempien aikojen pyhille tämänkoinen kirja [pitää kädessään Mormonin kirjaa], joka sisältää hänen esivanhempiansa nimet, on monta, monta kertaa, satoja kertoja arvokkaampi kuin sen paino kullassa.¹²

**Kun me saamme temppelin toimitukset
kuolleiden sukulaistemme puolesta,
meistä tulee pelastajia Siionin vuorella.**

Riemuitsen siitä ihmeellisestä työstä, jota suoritetaan tempeleissämme, koska maan päälle on palautettu etuoikeus kastaa meidät elävän Jumalan valtuudella niiden puolesta, jotka ovat kuolleet, ja suorittaa toimituksia, jotka – jos ne otetaan vastaan – johtavat kuolleet iankaikkiseen elämään ja pelastukseen, vaikka he ovatkin kuolleet vailla tietoa evankeliumista.¹³

Maailma kysyy, kuinka voi olla mahdollista, että joku voidaan kastaa toisen puolesta. Mutta jos me uskomme Kristuksen sijais-työhön, meidän on uskottava, että ihminen voi tehdä työtä toisen puolesta ja että meistäkin voi tulla pelastajia Siionin vuorella. [Ks. Ob. 21, vuoden 1938 raamatunkäännös.]¹⁴

Meidän velvollisuutemme on – – muistaa ne Isämme lapset, jotka ovat kuolleet ennen meitä vailla tietoa evankeliumista, ja avata pelastuksen ovet heille tempeleissämme, joissa meillä on myös velvoitteita suoritettavana.¹⁵

**Jos me olemme uutteria, Herra valmistaa meille
keinoja tehdä temppeli- ja sukututkimustyötä
kuolleiden sukulaistemme puolesta.**

Rukoilen, että Herra innoittaa meitä jokaista olemaan uutterampia suorittaessamme kaikella kyvyllämme ne velvollisuudet ja tehtävät, jotka meille lankeavat tehdessämme sijaistyötä kuolleidemme puolesta. – – Kun me vuosi toisensa jälkeen etsimme vil-

Presidentti Heber J. Grant sanoi: "Haluan kannustaa ihmisiä tutkimaan sukuaan ja sitten tekemään työtä temppeleissämme."

pittömästi tietoa niistä sukulaisistamme, jotka ovat kuolleet vailla tietoa evankeliumista, olen varma siitä, että Herra siunaa meitä siitä hankkiessamme.¹⁶

Minusta tämä sukututkimustyö on yksinkertaisesti ihmeellistä. On suurenmoista, kuinka niille meistä, jotka ovat kiinnostuneet siitä, tie on jo valmistettu. Minusta on ihmeellistä, miten vaimoni on kyennyt aiemmin keräämään sukututkimustietoja esi-isistään. On lähes ihmeellistä, miten kirjoja ja muuta tietoa on tullut haltuumme. Kun olemme törmänneet kivimuriin, muurista on aina jollakin tavoin löytynyt rako, niin että olemme ikään kuin voineet ryömiä siitä ja päästä toiselle puolelle ja löytää jotakin arvokasta.¹⁷

Vaimoni etsi vuosia tietoja isoisänsä isän Gideon Burdickin vanhemmista. Seitsemästä sukupolvesta hänen suvussaan kirkolla oli tietoja, mutta Gideonin vanhemmista vaimoni ei löytänyt

mitään. Hän seurasi jokaista vihjettä, mutta ei saanut selville edes Gideonin isän nimeä.

Koska Gideon oli ollut sotilaana Yhdysvaltain vapaussodassa, toivoimme saavamme tarvittavat tiedot Washington D. C.:ssä olevista virallisista kirjoista. Mutta kirjat osoittivat, että armeijan joukoissa oli palvellut tuohon aikaan kaksi Gideon Burdickia, ja se teki tunnistamistehtävän vieläkin vaikeammaksi.

Olimme vaimoni kanssa joitakin vuosia sitten Washingtonissa ja tutustuimme eläkeviraston arkistoihin. Vaimoni löysi arkistosta Gideon Burdickin eläkehakemuksen. Tutkiessaan sitä hän huomasi, että Gideonin ikä vastasi hänen oman esi-isänsä ikää. – – Toinen niistä, jotka olivat todistaneet hakemuksen oikeaksi ja allekirjoittaneet sen, oli Hyrum Winters, Gideonin vävy ja vaimoni oma isoisä.

– – Tiesimme nyt, että hän oli syntynyt Rhode Islandissa, [joten] tehtäväksi jäi jäljittää hänen sukulaisensa tuossa osavaltiossa.

Tutkittuaan lisää vaimoni sai tietää erään kirjeen perusteella, että muuan herra Harcourt kokosi Burdickien sukuhistoriaa. Hän kirjoitti välittömästi miehelle mutta sai tämän tyttäreltä kirjeen, että isä oli kuollut kymmenen vuotta aikaisemmin eikä käsikirjoitus ollut enää perheen käsissä, joten tytär ei tiennyt siitä mitään.

Tämä näytti uudelta muurilta, joka pysäyttäisi meidät ja jota emme voisi ylittää. Mutta vaimoni sanoi: ”Minä en pysähdy tähän.” Hän kirjoitti herra Harcourtin asuinpaikan postimestarille ja pyysi tätä toimittamaan hänen kirjeensä kenelle tahansa, jonka sukunimi olisi Burdick.

Kirje toimitettiin tohtori Alfred A. Burdickille, joka asui hyvin lyhyen matkan päässä postitoimistosta. Tohtori Burdick vastasi välittömästi kertomalla, että Harcourtin käsikirjoitus oli hänellä ja että hän kokosi yhä sukutietoja Burdickeista ja aikoi julkaista ne kirjan muodossa. Hän sanoi, että hänellä oli tiedot Burdickin suvusta Gideoniin asti mutta ei mitään tämän perheestä, sillä tämä tuntui kirjaimellisesti kadonneen muuttaessaan länteen. ”Lähetäkää minulle kaikki tiedot Gideonista”, hän kirjoitti, ”niin minä lähetän teille kaiken, mitä haluatte tietää hänen esivanhemmistaan.”

Näin meneteltiin, ja tohtori Burdick lähetti ystävällisesti vaimolleni tiedot Gideon Burdickin esivanhemmista ja antoi tälle luvan käyttää niitä parhaaksi katsomallaan tavalla. Tällä tavoin vaimoni onnistui saamaan pitkään etsimänsä täydelliset tiedot, jotka liittivät hänen sukunsa Rhode Islandin haaraan. – –

Sain myöhemmin tietää – – mitä Burdickin käsikirjoitukselle oli tapahtunut.

Vuosia aiemmin William M. B. Harcourt ja tohtori Alfred A. Burdick alkoivat koota sukututkimustietoja Burdickin suvusta. He keräsivät valtavasti tietoja, jotka järjestettiin systemaattisesti, koska aikomuksena oli julkaista ne.

Tässä vaiheessa herra Harcourt kuoli, ja tohtori Burdickin serkku sai käsikirjoituksen haltuunsa ja vei sen mukanaan New Yorkiin. Ensin hän aikoi julkaista sen, mutta muutamaa vuotta myöhemmin hän kirjoitti tohtori Burdickille, että jos tämä maksaisi rahdin, hän lähettäisi [käsikirjoituksen] takaisin. Tohtori Burdick oli kuitenkin niin vihainen siitä, että tämä serkku oli vienyt käsikirjoituksen mukanaan, ettei hän vastannut kirjeeseen, vaikka serkku uhkasi polttaa koko käsikirjoituksen.

Niinpä serkku määräsi talonmiehen viemään kaikki nuo kallisarvoiset paperit kellariin ja polttamaan ne. Syystä tai toisesta talonmies ei kuitenkaan tehnyt niin, ja kun serkku sai jonkin aikaa myöhemmin kuulla siitä, hän pakkasi koko käsikirjoituksen ja lähetti sen veljelleen. Mutta veljellä ei ollut sille tilaa talossaan, joten hän jätti sen takapihalleen. Siellä se oli kuukausia sateen ja auringon armoilla, eikä kukaan oikein tiennyt, mitä tehdä sille.

Veljen vaimo kuoli, ja tohtori Burdick meni hautajaisiin. Siellä hän sai kuulla käsikirjoituksen vaiheista ja hänelle kerrottiin, että hän voisi saada sen, jos sillä oli hänelle jotakin arvoa. Hän vei sen kotiin ja peläten, että se joutuisi jälleen pois hänen hallustaan, hän jäljensi sen kirja kirjalta. Monia osia oli jo tuhoutunut heitteillejätössä, mutta tutkittuaan kokonaisuutta tarkoin hän ilautui huomattavasti, että lähes kaikki tärkeät tiedot olivat tallella.

Tuosta hetkestä tähän asti hän on jatkanut tutkimusta lisäten siihen hankkimiaan tietoja.

Ollessamme viime joulukuussa Washingtonissa matkustimme vaimoni kanssa erikseen Baltimoreen tapaamaan tätä herraa, joka oli auttanut meitä niin ystävällisesti. – Hän tunnisti meidät lähettämistämme kuvista ja otti meidät avosylin vastaan. Vietyään meidät toimistoonsa hän näytti meille kirjan toisensa jälkeen, jotka olivat täynnä hänen keräämiään sukututkimustietoja Burdickin suvun ja muiden historiasta. ”Tästä aiheesta”, hän sanoi, ”olen valmis puhumaan kanssanne vaikka koko yön.”

Hänellä oli kaksikymmentä systemaattisesti järjestettyä käsin kirjoitettua kirjaa Burdickin sukutietoja. Neljässä niistä oli Gideonin suoria esivanhempia. Tohtori Burdick tarjoutui auliisti antamaan nämä tiedot meille, niin että voimme jäljentää ne ja käyttää haluamallamme tavalla. Tarjouduin lähettämään hänen toimistoonsa pikakirjoittajan jäljentämään ne tai tekemään – – kaksoiskappaleen. Mutta hän laski kirjat käsiini ja sanoi: ”Minä uskon nämä teidän haltuunne, presidentti Grant, koska tiedän, että ne ovat turvassa käsissänne.”

Nyt kaikista kirjoista on koneella kirjoitetut jäljennökset, ja yksi näistä jäljennöksistä on palautettu tohtori Burdickille. Omasta sukututkimuskirjastostamme ja sukuhistoriasta on saatu lisää tietoa täydentämään hänen kokoamiaan tietoja. – –

Toivottavasti kaikki tämä on kiinnostavaa muillekin kuin rouva Grantille ja minulle, ja se on kaikille niille, jotka etsivät omia esivanhempiaan, todistuksena siitä, kuinka Herra toimii lastensa keskuudessa kirkon ulkopuolella ja johtaa innoituksellaan ihmisiä sekä kirkossa että kirkon vaarnoissa ja seurakunnissa jatkaamaan innokkaasti omaa tutkimistaan. *”Etsikää, niin te löydätte”* [Matt. 7:7].¹⁸

Kuolleiden pelastus on yksi tärkeimpiä syitä siihen, miksi ikuinen evankeliumi palautettiin ja Jeesuksen Kristuksen kirkko perustettiin jälleen nykyaikana. Pyhien osoittama valtava kiinnostus tähän hyvin tärkeään osaan Vapahtajan lunastustyötä on mitä lupaavin merkki. Temppelemme ovat täynnä aamuvarhaisesta myöhäiseen iltaan niitä, jotka haluavat lunastaa kuolleet esivanhempansa ja auttaa luomaan ketjun, joka lopulta sitoo evankeliumin taloudenhoitokaudet toisiinsa ja yhdistää Kristuksessa yhteen kaiken, mitä on taivaassa ja maan päällä –

työssä, joka kuuluu aikojen täyttymisen taloudenhoitokauteen. Mikä onni odottaakaan uskollisesti Herran huoneessa työskenteleviä, kun he menevät henkimaailmaan ja saavat siellä haltioituneen tervetuloitovotuksen niiltä, joiden puolesta he ovat suorittaneet tämän mittaanmattoman palvelutyön!¹⁹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin osallistuminen temppelitoimituksiin on ollut siunauksena elämässäsi? Mitä me voimme tehdä nauttiaksemme täydellisemmin temppelin siunauksista?
- Miksi on tärkeää solmia avioliitto temppelissä? Miten temppeli-avioliitto vahvistaa miehen ja vaimon välistä suhdetta?
- Mitä tarkoittaa olla pelastaja Siionin vuorella? [Ks. myös OL 128; 138:47–48, 53–54, 57–58.] Kuinka temppelitoimitukset ja sukututkimustyö ovat auttaneet sinua kääntämään sydämesi sekä elävien että kuolleiden sukulaistesi puoleen?
- Mitä apukeinoja kirkko tarjoaa meille sukututkimustyössä?
- Kuinka Herra on valmistanut tietä, niin että olet löytänyt sukututkimustietoja? Mitä todisteita olet nähnyt siitä, että ihmiset kaikkialla maailmassa ovat halunneet saada tietoja esivanhemmistaan?
- Miten me voimme järjestää aikaa käydä säännöllisesti tempeleissä ja tehdä sukututkimusta?
- Kuinka perheet, jotka asuvat kaukana tempeleistä, voivat luoda perinteen kunnioittaa ja arvostaa temppelityötä?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 34.
2. *Gospel Standards*, s. 94–95.
3. "An Inspired Mission", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, heinäkuu 1931, s. 106.
4. Ks. Heber J. Grant, "A Family Temple Night", *Improvement Era*, heinäkuu 1944, s. 425, 471.
5. "Beginning Life Together", *Improvement Era*, huhtikuu 1936, s. 198–199.
6. Albertan temppelin vihkimistilaisuudessa Carstonissa Kanadassa elokuussa 1923 pidetty puhe, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkisto.
7. *Gospel Standards*, s. 33–34.
8. Julkaisussa *Power from On High: A Lesson Book for Fourth Year Junior Genealogical Classes*, 1937, s. 26.
9. "On Going to the Temple", *Improvement Era*, elokuu 1941, s. 459.

10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 23.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1928, s. 9.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 23.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 11.
14. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 1, s. 170.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 10.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1928, s. 9, kappalejako muutettu.
17. *Improvement Era*, elokuu 1941, s. 459.
18. "Seek, and Ye Shall Find", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, huhtikuu 1928, s. 59–61.
19. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 5, s. 241.

Omakohtainen, kestävä todistus

*Kun elämme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan,
meidän tietomme totuudesta ja kykymme
palvella Herraa kasvaa.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Heber J. Grantin todistus palautetusta evankeliumista alkoi juurtua hänen ollessaan lapsi. Myöhemmin elämässään hän ilmaisi usein kiitollisuutensa opettajille ja johtajille, jotka olivat ruokkineet hänen kehittyvää todistustaan. Erityisen kiitollinen hän oli äidilleen. ”Yksi tärkeimmistä syistä siihen, että olen nyt kirkon presidentti”, hän sanoi kerran, ”on se, että olen noudattanut äidiltäni saamiani ohjeita ja neuvoja ja palavaa todistusta Jumalan työn jumalallisuudesta.”¹

Hänen todistuksensa kasvoi hänen varttuessaan. Hän kertoi todistuksesta, jonka hän sai tutkiessaan Mormonin kirjaa: ”Noin viisitoistavuotiaana poikana luin huolellisesti ja rukoillen Mormonin kirjan, ja sydämeeni tuli pysyvä ja luja todistus sen jumalallisesta alkuperästä. Siitä päivästä tähän asti sen ihanat opetukset ovat olleet minulle lohtuna, siunauksena ja oppaana.”²

Presidentti Grant ravitsi todistustaan jatkuvasti halki elämänsä rukoillen vakaasti, että pysyisi uskollisena totuudelle.³ Ollessaan 80-vuotias hän lausui: ”Minulla ei kerta kaikkiaan ole sanoja ilmaista kiitollisuutta, joka täyttää sydämeni sieluni syvyyksissä olevasta pysyvästä todistuksesta tämän työn jumalallisuudesta. Olen löytänyt kautta vuosien niin monia, niin väkeviä, niin voimallisia todisteita tämän työn jumalallisuudesta, että sanani eivät riitä ilmaisemaan kiitollisuuttani, enkä ole löytänyt mitään uskoani vähentävää.”⁴

*Kun tutkimme pyhiä kirjoituksia ja elämme niissä olevien periaatteiden mukaan,
"me kasvamme valossa, tiedossa ja älyssä".*

Heber J. Grantin opetuksia

Todistus tulee henkilökohtaisena ilmoituksena Jumalalta Pyhän Hengen kautta.

Jumala on antanut miehille ja naisille, jotka etsivät Hänen Henkensä valoa kaikkialla avarassa maailmassa, vastaukseksi nöyryyteen rukouksiin todistuksen ja tiedon siitä, että tämä evankeliumi on täsmälleen sitä, mitä se väittää olevansa – että se on totuus, että se kestää ikuisesti ja että ne, jotka elävät sen mukaan, saavat iankaikkisen korotuksen taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa, meidän Lunastajamme, luona.⁵

Sadat ja tuhannet ovat tunteneet piston sydämessään ja saaneet heille annetun Hengen innoituksen ja Jumalan ilmoitusten kautta tiedon sen työn jumalallisuudesta, jossa me olemme mukana. He ovat saaneet itselleen Pyhän Hengen todistuksen, joka on saanut heidän sielunsa vakuuttuneeksi, joka on saanut heidän koko olemuksensa vakuuttuneeksi, niin että he ovat huutaneet iloissaan ääneen tietävänsä, että Jumala elää, tietävänsä, että Jeesus on Kristus, tietävänsä, että Joseph Smith on todellisen ja elävän Jumalan profeetta. Ei yksikään ihminen maan päällä voi sanoa tietävänsä, ettei se, mitä he sanovat, ole totta. Hän ei ehkä usko heidän todistustaan, mutta hän ei voi riistää heiltä sitä tietoa, joka heillä on. Voin väittää, että rakastan perhettäni, ja joku voi sanoa: ”En usko sitä”, mutta se ei muuta minulla olevaa tietoa, että todella rakastan heitä. Kun ihminen on saanut Pyhän Hengen todistuksen, kun ihminen on saanut tiedon, että tämä evankeliumi on totta, ja hän tietää sen ja hän julistaa sitä, niin koko muu maailma, joka ei usko, ei muuta hänellä olevaa tietoa.⁶

Kiitän Jumalaa siitä, että kaikilla pyhillä on oikeus Hänen Pyhän Henkensä kuiskauksiin. Kiitän Jumalaa siitä, ettei kukaan meistä ole riippuvainen toisista todistuksessaan evankeliumista. Kiitän Häntä siitä, että itse kukin ja kaikki voivat saada todistuksen itselleen.⁷

Se, mikä antaa tälle kirkolle voimaa, on se omakohtainen tieto, se ilmoituksen hiljainen, vieno ääni, joka tulee jokaiselle rehelliselle, rukoilevalle sielulle vastauksena rukoukseen. Ilman tä-

tä omakohtaista todistusta, joka tulee niin kuin se tulee miehille ja naisille kaikkialla maailmassa, kun he kuulevat tämän evankeliumin ja anovat Jumalalta Hänen Henkeään, me emme olisi sitä, mitä me tänä päivänä olemme – yhtenäinen kansa, sydämeltä ja sielulta yhtä, yhtä Jumalan kanssa ja yhtä Vapahtajamme kanssa.⁸

Haluan sanoa teille tässä paikassa, että Jumalan voima, Jumalan Henki on se, mikä saa ihmiset vakuuttuneiksi, että se, mikä valtaa sijaa ihmislasten sydämessä saadakseen heidät vakuuttuneiksi totuudesta, ei ole kaunopuheisuus, ei koulutus eivätkä hienot sanat tai erinomainen tapa, jolla ne lausutaan.⁹

Olen kohdannut monia ihmisiä, jotka ovat asettaneet todistukseni kyseenalaiseksi. He ovat sanoneet: ”Herra Grant, ette te voi tietää näitä asioita.” Olen kuitenkin valmis ja halukas esittämään todistuksen, että kyllä minä tiedän ne, ja tiedän ne yhtä hyvin kuin erotan valon pimeydestä, lämpimän kylmästä. Tiedän saaneeni vastauksia rukouksiini anottuani sitä Herralta. Minulla on siten tieto näistä asioista, ja tiedän ne yhtä hyvin kuin tiedän rakastavani perhettäni ja ystäviäni. Tämä tieto on tullut minulle sellaisella tavalla, että olen valmis ja halukas todistamaan koko maailmalle, ja tiedän joutuvani vastaamaan antamastani todistuksesta. En olisi uskollinen itselleni, ellen tilaisuuden tarjouessa todistaisi asioista, jotka tiedän.¹⁰

Meillä myöhempien aikojen pyhillä on hyvin paljon aihetta olla kiitollisia Jumalamme hyvyyden ja armon monista osoituksista. Pyrkikäämme kaikkiin kyvyin, joita meillä on, hankkimaan tivaalliselta Isältämme kylliksi älyä, valoa ja tietoa voidaksemme pysytellä velvollisuuden polulla. Monet meistä tuntevat olevansa vahvoja evankeliumin tuntemuksessa, ja on hyvin vähän pelkoa siitä, että elämän koettelemukset kääntävät meidät pois totuudesta. Samanaikaisesti meidän pitäisi ymmärtää täysin, ettei elämässämme ole yhtäkään päivää eikä hetkeä, jolloin pystyisimme seisomaan yksin ja säilyttämään todistuksen evankeliumista ilman Jumalan Hengen valoa ja innoitusta.¹¹

Saamme todistuksemme ja vahvistamme sitä rukoilemalla, tutkimalla ja olemalla kuuliaisia Herralle.

Suurin todistus, jonka voimme saada, on ilmoituksen ääni – Pyhän Hengen innoitus. Kukaan ei voi saada sitä elämättä niin, että voi saada sen.¹²

Sitä, minkä itse saa, ei voi siirtää toisille. En voi antaa ihmiselle todistusta sen paremmin kuin voin syödä hänen puolestaan. Voin kertoa hänelle, kuinka sen voi saada. Voin kertoa hänelle Jumalan minulle antamista siunauksista. Mutta jokaisen ja kaikkien on elettävä evankeliumin mukaan, jos he odottavat saavansa yksilöllisen todistuksen tämän työn jumalallisuudesta.

Sen ovat osoittaneet todeksi kaikkialla maailmassa miehet ja naiset, joita heidän oma lihansa ja verensä on vihannut ja kohdellut kaltoin ja vainonnut siksi, että he ovat liittyneet tähän kirkkoon, mutta vastauksena nöyriin rukouksiin ja koska he ovat tehneet sen, mitä Jumala on heidän käsenyt tehdä, he ovat saaneet valoa ja tietoa ja todistuksen tämän työn jumalallisuudesta.¹³

Veljeni ja sisareni, jos me tutkimme pyhiä kirjoituksia, elämän ja pelastuksen suunnitelmaa, pitäen kaikki Herran käskyt, niin kaikki annetut lupaukset täytetään kohdallamme. Ja me kasvamme valossa, tiedossa ja älyssä.¹⁴

Lupaan teille elävän Jumalan palvelijana, että jokainen mies ja nainen, joka tottelee Jumalan käskyjä, tulee menestymään, että jokainen Jumalan antama lupaus täyttyy heidän kohdallaan ja että he kasvavat ja enentyvät viisaudessa, valossa, tiedossa, älyssä ja ennen kaikkea todistuksessa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.¹⁵

Todistuksemme vahvistuu, kun kerromme siitä muille.

Kukaan ei voi julistaa evankeliumia elävän Jumalan Hengen innoituksella ja voimalla tuntematta, tietämättä ja ymmärtämättä, että Herra Kaikkivaltias on siunannut häntä ja että hän voi todistaa Jumalan voimasta, jonka saa julistaessaan tätä Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.¹⁶

Olen kuullut presidentti [Brigham] Youngin ja muitten sano-
van monta kertaa, että nuoret ovat saaneet sielunsa syvyyksiin to-
distuksen tämän työn jumalallisuudesta useammin seistessään
[todistamassa] kuin milloinkaan ollessaan polvillaan ja rukoilles-
saan tätä todistusta, että Herran Hengen innoituksessa heille on
vuodatettu runsain mitoin tuota Henkeä, että heidän sieluunsa
on tulvinut valoa ja tietoa, joka tulee Jumalalta Pyhän Hengen
kautta. Heidän sydämeensä on tullut todistus, jonka kautta he
ovat pystyneet todistamaan tietävänsä varmuudella, että he ovat
osallisina elämän ja pelastuksen suunnitelmassa, että he tietävät
varmuudella, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, että Joseph
Smith oli ja on todellisen ja elävän Jumalan profeetta.¹⁷

Johtaessani Euroopan lähetyskenttää sain tuon tuostakin ti-
laisuuden antaa ohjeita nuorille miehille, jotka tulivat sinne
saarnaamaan evankeliumia – nuorille miehille, jotka eivät olleet
saaneet mitään koulutusta, jotka eivät olleet saaneet mitään ko-
kemusta, ja monet heistä nousivat ensi kertaa elämässään lausu-
maan todistuksensa Liverpoolin toimistossa. Kehotin heitä tutki-
maan evankeliumia ja rukoilemaan Herran Hengen innoitusta ja
lupasin heille, että jos he vain avaisivat suunsa ja todistaisivat, et-
tä Jeesus Kristus on maailman Lunastaja ja että Joseph Smith on
Hänen profeettansa, Jumala antaisi heille jotakin sanottavaa,
vaikka heidän mielensä olisikin aluksi tyhjä. Eivät ainoastaan
muutamat kymmenet vaan monet kymmenet vanhimmat ovat
todistaneet minulle, että tämä lupaus on täyttynyt ja että Jumala
todella siunasi heitä aina kun he lausuiivat todistuksen Joseph
Smithin tehtävän jumalallisuudesta, hänen, joka perusti Jumalan
johdolla Kristuksen kirkon jälleen maan päälle.¹⁸

Olen kuullut elämäni aikana todistuksia sadoilta ja tuhansilta
nuorilta miehiltä ja nuorilta naisilta, jotka ovat lähteneet julista-
maan tätä evankeliumia ja palanneet lähetystyöstään ja lausuneet
todistuksen siitä, että heillä on entistä suurempi tieto tämän työn
jumalallisuudesta, että heidän todistuksensa on vahvistunut.¹⁹

Jumalan kirkossa ei ole sellaista asiaa kuin pysähtyneisyys.
Emme voi elää vuosia sitten saadun todistuksen varassa.
Olemme – – kuulleet seitsemänkymmenenyhdeksän vuoden

ikäisen miehen todistuksen, mutta jos hän lakkaisi lausumasta todistusta, jonka hän on saanut, Jumalan Henki jättäisi hänet, sillä sellaista ikää ei ole, jolloin me voimme pysähtyä työssä ja Jumalan evankeliumissa.²⁰

Todistus antaa meille kyvyn ja rohkeuden suorittaa Herran työtä.

Ne, jotka ovat kuuliaisia Herran käskyille, ne, jotka elävät evankeliumin vaatimusten mukaisesti, kasvavat päivästä päivään ja vuodesta toiseen todistuksessa ja tiedossa evankeliumista sekä päättäväisyydessä rohkaista muita tutkimaan elämän ja pelastuksen suunnitelmaa.²¹

Me olemme kansana osoittaneet, että Vapahtajan sanat ovat todet, nimittäin että jos joku tahtoo noudattaa Isän tahtoa, hän pääsee selville opetuksesta [ks. Joh. 7:17], ja että meillä [on] täydellinen ja ehdoton tieto, ja sen vuoksi me [olemme] halukkaita tekemään uhrauksia totuuden asian puolesta.²²

Olen hyvin kiitollinen siitä, että myöhempien aikojen pyhillä kaikkialla maailmassa on henkilökohtainen, yksilöllinen ja pysyvä todistus sen työn jumalallisuudesta, jossa me olemme mukana. Mutta ilman tuota todistusta eivät miehet eivätkä myöskään naiset edes ajattelisi tekevänsä niitä ihmeellisiä uhrauksia, joita he tekevät kotona ja maailmalla Herran työn eteenpäin viemiseksi. – –

Olen kiitollinen ajatellessani miehiä, jotka ovat olleet tämän kirkon johdossa ja sen johtavia virkailijoita; jotka antavat aikaansa ja lahjojaan, tekevät uhrauksia (siis uhrauksia tämän maailman kannalta katsottuna) ja joilla on täydellinen ja pysyvä tieto siitä, että Jumala elää, että Hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin; joilla on tieto, vailla epäilyksen häivääkään, siitä, että Jumala todellakin ilmestyi Joseph Smithille ja esitteli hänelle Poikansa; joilla on täydellinen tieto siitä, että miehet, joilla oli ajan keski-päivänä hallussaan avaimet, palauttivat maan päälle Aaronin ja Melkisedekin pappeuden. – –

Mikään vähempi kuin tämä täydellinen ja ehdoton tieto, joka meillä kansana on, ei tekisi meille mahdolliseksi saada aikaan läheskään sellaisia asioita, joita me saamme aikaan.²³

Jos tunnen omaa sydäntäni, uskon, että se on kiinnitetty kirkon ja Jumalan valtakunnan eteenpäin viemiseen. Tiedän, ettei maan päällä ole mitään, mistä iloitsen niin paljon kuin siitä seikasta, että olen tekemisissä Jumalan palvelijoiden ja palvelijattarien kanssa Jeesuksen Kristuksen kirkossa, enkä usko, että kuulu päivääkään, etten kiittäisi Jumalaa siitä, että Hän on palauttanut jälleen elämän ja pelastuksen suunnitelman ja että minä olen päässyt siitä osalliseksi. Rukoilen Häneltä vilpittömästi, ettei mieleni koskaan pimenisi, etten erkanisi koskaan totuudesta, etten milloinkaan unohtaisi yhtään liittoa, jonka olen tehnyt, vaan että kuten vuoteni ja ymmärrykseni karttuvat, karttuisi myös todistukseni evankeliumista ja haluni – ei vain halu vaan että myös eläisin – tehden työtä Jumalan valtakunnan edistämiseksi edelleen maan päällä.²⁴

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi on totta, ettei kukaan voi saada todistusta ”elämättä niin, että voi saada sen”?
- Miksi todistus vaatii jatkuvaa vahvistamista? Kuinka me voimme pysyä lujina ja väsymättöminä pyrkimyksissämme vahvistaa todistustamme?
- Kuinka todistuksemme voi auttaa meitä koettelemusten tai vainon hetkinä? Kuinka todistuksemme auttaa meitä mukavuuden tai vaurauden aikoina?
- Miksi todistuksemme vahvistuu, kun lausumme sen ja kun kuuntelemme toisten todistuksia?
- Millaisissa muissa tilanteissa kuin todistuskokouksessa me voimme lausua todistuksemme?
- Kuinka vanhemmat voivat auttaa lapsiaan saamaan omakohtaisen todistuksen evankeliumista?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 15; ks. myös *Jeesuksen teillä*, osa A, 1979, s. 118.
2. "As I View the Book of Mormon", *Improvement Era*, maaliskuu 1934, s. 160.
3. Ks. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 204, 371.
4. "The Power of a Testimony", *Deseret News*, 10. huhtikuuta 1937, kirkkoa käsittelevä osa, s. 1.
5. "Our Religion the Truth", *Juvenile Instructor*, toukokuu 1926, s. 243.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1911, s. 23.
7. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 1, s. 81.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1925, s. 151.
9. "Spirit of the Lord Attends Elders of Church Who Strive to Obtain His Aid While Speaking in Public", *Deseret Evening News*, 15. maaliskuuta 1919, osa 4, s. VII.
10. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 5, s. 400.
11. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 2, s. 31.
12. *Gospel Standards*, s. 41.
13. "First Presidency Stresses Value of Personal Testimony in Tabernacle Talks: President Heber J. Grant", *Deseret News*, 16. kesäkuuta 1934, kirkkoa käsittelevä osa, s. 6, kappalejako muutettu.
14. *Gospel Standards*, s. 43.
15. *Gospel Standards*, s. 39.
16. "Significant Counsel to the Young People of the Church", *Improvement Era*, elokuu 1921, s. 872.
17. *Improvement Era*, elokuu 1921, s. 869–870.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1917, s. 25.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1930, s. 6.
20. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 2, s. 21.
21. *Gospel Standards*, s. 73.
22. "The President Speaks to Youth", *Improvement Era*, heinäkuu 1936, s. 395.
23. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1939, s. 14–15.
24. *Gospel Standards*, s. 204.

Niiden seuraaminen, jotka Jumala on valinnut johtamaan

Me tuemme kirkon auktoriteetteja rukoilemalla heidän puolestaan, noudattamalla heidän innoitettuja neuvojaan ja tukemalla heitä heidän työssään.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Kun vanhin Heber J. Grant aloitti palveluksensa kahdentoista apostolin koorumissa, hän teki sen horjumattoman uskollisena kirkon presidentille. Heti kutsun saatuaan hän kirjoitti serkulleen Anthony W. Ivinsille: ”Voin sanoa totuudenmukaisesti, ettei elämässäni ole ikinä ollut aikaa, jolloin en ole ollut halukas muuttamaan toimintasuunnitelmaani Jumalan palvelijoilta tuleesta käskysanasta.”¹

Vanhin Grantilla oli kahdentoista koorumin jäsenenä monia kokemuksia, jotka vahvistivat hänen todistustaan siitä, että kirkon presidentti on Herran puhetorvi maan päällä. Myöhemmin kun hän itse oli kirkon presidentti, hän kertoi eräästä sellaisesta tapauksesta, jolloin hän näki Herran innoittavan presidentti Wilford Woodruffia. Vuonna 1890 presidentti Woodruff ilmoitti, että oli Herran tahto, että pyhät panisivat Utahissa alulle hankkeen sokerin valmistamiseksi juurikkaista. Vanhin Grant palveli komiteassa, joka oli muodostettu ”tutkimaan asiaa”. Huolellisen tutkimuksen jälkeen komitea suositteli yksimielisesti, että kirkko luopuisi ajatuksesta.

Presidentti Grant kertoi, että siitäkään huolimatta ”presidentti Woodruff ei ollut tyytyväinen. Nimitettiin toinen komitea. Olin ensimmäisessä komiteassa, ja hän nimitti minut toiseen komiteaan. Pyysin, ettei minua nimitettäisi, koska olin jo muodostanut mielipiteeni, olin jo kirjoittanut nimeni raporttiin, mutta hän

ei kuunnellut pyyntöäni. Paneuduimme taas asiaan perin pohjin ja huolellisesti, ja toinenkin komitea antoi kielteisen raportin. Presidentti Woodruff sanoi: 'Raportista viis. Olen saanut innoitusta panna alulle sokeriteollisuuden.'

Herran profeetan ohjeille uskollisina presidentti Grant ja muut laativat juurikassokeria valmistavan tehtaan rakennussuunnitelmat. Kansallinen talouskriisi vuonna 1891 vaikeutti kuitenkin riittävän rahasumman keräämistä tehtaan rakentamiseksi. Jälleen joukko kokeneita liikemiehiä esitti mielipiteensä, että kirkon olisi epäviisasta jatkaa hanketta. Presidentti Grant kertoi, kuinka hänen johtajansa vastasi tähän ehdotukseen:

"Kun suositus esitettiin, Wilford Woodruffin vastaus kuului näin: 'Siitä päivästä lähtien, jolloin sain tiedon profeetta Joseph Smithin kautta ilmoitetun evankeliumin totuudesta, siitä päivästä lähtien, jolloin lähdin nöyränä pappina julistamaan sitä evankeliumia, vaikka tuntui kuin olisin mennyt surman suuhun, niin jos velvollisuuden polku, jota evankeliumi on vaatinut minua kulkemaan, olisi kutsunut minut kohtaamaan kuoleman, en ole ikinä kääntynyt oikeaan enkä vasempaan, ja nyt Herra on innoittanut minua rakentamaan tämän tehtaan. Joka kerta, kun ajattelen siitä luopumista, on pimeää, ja joka kerta, kun ajattelen sen rakentamista, on valoisaa. Me rakennamme tehtaan, vaikka se romahduttaisi kirkon.'

"Niin me sitten rakensimmekin", sanoi presidentti Grant myöhemmin, "eikä se romahduttanut kirkkoa." Itse asiassa kirkko rakensi myöhemmin muitakin tehtaita ja perusti teollisuuden, josta oli hyötyä kirkolle kokonaisuutena sekä yksityisille myöhempien aikojen pyhille.²

Vuosia myöhemmin presidentti Heber J. Grant esitti tämän yksikertaisen kehotuksen opastamaan myöhempien aikojen pyhien elämää: "En tiedä mitään, minkä tuntisin olevan yhtä arvokasta elämässä kuin se, että on kuuliainen Herran ja Hänen meidän aikamme palvelijoiden neuvoille ja ohjeille."³

Vuonna 1925 otettu valokuva. Seisomassa vasemmalta oikealle: David O. McKay, Rudger Clawson ja Orson F. Whitney kabdentoista koorumista; Anthony W. Ivins, ensimmäinen neuwonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa; Richard R. Lyman kabdentoista koorumista; Heber J. Grant, kirkon presidentti; Reed Smoot kabdentoista koorumista; Charles W. Nibley, toinen neuwonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa; Sylvester Q. Cannon, johtava piispa; George Albert Smith ja Joseph Fielding Smith kabdentoista koorumista. Polvillaan vasemmalta oikealle: Hyrum G. Smith, kirkon patriarkka; Melvin J. Ballard, Stephen L. Richards, John A. Widtsoe ja George F. Richards kabdentoista koorumista. Kuvasta puuttuu James E. Talmage kabdentoista koorumista.

Heber J. Grantin opetuksia

Herra kutsuu profeettansa ja ohjaa heitä innoituksen kautta.

Haluan tässä tilaisuudessa ja kaikissa tilaisuuksissa todistaa kaikessa vakavuudessa ja kaikessa nöyryydessä profetta Joseph Smithin jumalallisesta tehtävästä ja itse kunkin ja jokaisen hänen seuraajakseen kutsutun miehen jumalallisesta tehtävästä.⁴

Teidän ei tarvitse pelätä, rakkaat veljeni ja sisareni, että Jeesuksen Kristuksen kirkkoa johtaisi yksikään mies, jonka taivaallinen Isämme ei halua johtavan sitä.⁵

Voin sanoa, että Herran siunauksia on vuodatettu runsain määrin jokaiselle miehelle, joka on ollut tämän kirkon johdossa, koska he kaikki ovat etsineet vanhurskaasti Jumalan Hengen innoitusta opastamaan heitä kaikessa, mihin he ovat ryhtyneet.⁶

Tutustuin Brigham Youngiin ollessani pieni kuusivuotias lapsi. – – Voin todistaa hänen ystävällisyydestään, hänen rakkaudestaan minua kohtaan yksilönä, hänen rakkaudestaan Jumalaa kohtaan ja siitä Herran innoituksesta, jota hänelle tuli hänen ollessaan siinä asemassa kuin minä [nyt], kun minulla oli etuoikeus olla kuulijoiden joukossa ja kuunnella hänen innoitettuja sanojaan.

Minut kutsuttiin kahdentoista apostolin neuvostoon Herran presidentti John Taylorille antamalla ilmoituksella, ja siitä läh-

tien, kun tulin kahdentoista neuvostoon kahden vuoden kuluttua siitä, kun John Taylorista oli tehty kirkon presidentti, hänen kuolinpäiväänsä asti tapasin hänet viikko toisensa jälkeen. – – Tiedän, että hän oli elävän Jumalan palvelija, tiedän, että hänelle tuli Jumalan ilmoitusta, ja tiedän, että kaikissa tilanteissa, aina kun hän sanoi: ”Tätä Herra haluaa”, ja hänen työtoverinsa apostolien neuvostossa tukivat hänen kantaansa, osoittautui, että hän oli oikeassa, ja hänelle suotu Herran innoitus osoitti, että hänen viisautensa oli Jumalan voimalla ollut suurempi kuin muitten ihmisten viisaus.

Olen mennyt monta kertaa kokouksiin – – tietäen, että on määrä keskustella jostakin tietystä asiasta, ja mieleni on ollut niin täysin jollakin tietyllä kannalla sen kysymyksen suhteen kuin ihmisen mielen on mahdollista olla. – – Vaikka olen mennyt kokouksiin – – päättäneenä kannattaa tiettyä menettelytapaa, olen kernaasti ja vapaaehtoisesti äänestänyt täysin päinvastaisen menettelytavan puolesta John Taylorille tulleen Herran innoituksen takia. Jokaisessa sellaisessa tapauksessa on osoittautunut, että Herran palvelija presidentti Taylor on ollut oikeassa ja on Herran innoittamana suuremmalla arvostelukyvyllään asettunut niiden asioiden kannalle, jotka ovat olleet kansan parhaaksi.

Voisin kertoa tapauksesta toisensa jälkeen, jolloin apostolit on lähetetty suorittamaan tiettyjä tehtäviä Herran John Taylorille suoman innoituksen johdolla ja jolloin he ovat ajatelleet, etteivät pystyisi suorittamaan tehtäviään. He ovat palanneet ja voineet todistaa, että Herran avulla ja sen kautta he ovat pystyneet suorittamaan presidentti Taylorin, Herran profeetan, heille antaman tehtävän. – –

Voin todistaa, että Wilford Woodruff oli totisesti elävän Jumalan palvelija ja Jumalan tosi profeetta. Wilford Woodruff, nöyrä mies, käännäytti ja kasto i satoja ihmisiä muutamassa kuu- kaudessa Herefordshiressa Englannissa. – – En usko, että maan päällä on milloinkaan ollut toista ihmistä, joka olisi ollut suurempi sielujen käännäyttäj ä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. Hän oli mies, jonka nöyryys oli hämmästyttävää ja ihmeellistä, mies, joka ei ollut koskaan ollut mukana missään suurissa liiketoimissa, mies, joka oli omistautunut maanviljelykselle, paneu-

tunut hedelmien kasvattamiseen ja maan muokkaamiseen, nöyrä mies, josta olen kuullut monien sanovan, että häneltä puuttui kyky johtaa Kristuksen kirkkoa. Mutta haluan todistaa teille, että Herran innoittamana ja nöyryytensä vuoksi, jumalisen elämänsä takia ja koska Jumala rakasti häntä, häntä siunattiin useammin kuin kerran viisaudella, joka ylitti kaiken kirkon etevien talousasiantuntijoiden viisauden. – –

Tiedän, että Lorenzo Snow oli Jumalan profeetta. – – Lorenzo Snow tuli kirkon presidenttikuntaan kahdeksankymmenenviiden vuoden iässä, ja on kerrassaan ihmeellistä ajatella, mitä hän sai aikaan elämänsä seuraavina kolmena vuotena. Hän nosti kirkon – – miltei konkurssitilasta. – – Kolmessa lyhyessä vuodessa tämä mies, joka maailman mittapuiden mukaan ei ollut enää työkykyinen, tämä mies, joka ei ollut ollut tekemisissä talousasioiden kanssa, joka oli vuosikausien ajan omistautunut työskentelemään temppeleissä, otti hoitaakseen elävän Jumalan innoituksen alaiseina Kristuksen kirkon raha-asiat ja muutti noissa kolmessa vuodessa kaiken taloudellisesti pimeydestä valkeuteen. – –

– – Todistan teille, että varhaisesta lapsuudestani lähtien, jolloin en pystynyt ymmärtämään enkä käsittämään täysin evankeliumin asioita, koko olemukseni on sykähtänyt ja kyyneleet ovat vierineet poskillani elävän Jumalan innoituksesta, kun olen kuunnellut Joseph F. Smithin saarnaavan evankeliumia. – – Hän täytti aina minut hengellisyydellä ja kohotti minua, kun kuulin hänen julistavan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Todistan, että hän oli yksi suurimmista Jumalan profetoista, mitä koskaan on elänyt, että Jumala oli hänen kanssaan siitä päivästä lähtien, jolloin hän viisitoistavuotiaana pikkupoikana lähti julistamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia Havaijin saarille, aina siihen päivään, jolloin hän kuusikymmentäviisi vuotta elämästään Jumalan työhön annettuaan, päätti maanpäällisen työnsä.⁷

Osakseni on tullut, vaikkakin hyvin heikkona, vaatimattomana välineenä Herran kädessä, olla niiden suurenmoisten miesten seuraaja, jotka ovat johtaneet tätä kirkkoa – – profeetta Joseph Smithin, jota suurempaa miestä en usko tämän maan milloinkaan päällään kantaneen, tuon hämmästyttävän uudisraivaajan Brigham Youngin, tuon mahtavan vapauden esitaiste-

Ensimmäinen presidenttikunta vuonna 1936. Vasemmalta oikealle: Presidentti J. Reuben Clark jr, ensimmäinen neuvonantaja; presidentti Heber J. Grant ja presidentti David O. McKay, toinen neuvonantaja.

lijan John Taylorin, tuon ainutlaatuisen ihmisten Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin käännyttäjän Wilford Woodruffin, Lorenzo Snow'n, harvinaisen kahdeksankymmentäviisivuotiaan miehen, joka nosti kolmessa vuodessa kirkon – – vakaaan taloudelliseen asemaan, ja tuon miehen, jota kaikki hänet tuntevat rakastivat, yhden koko maailman hienoimmista miehistä, Joseph F. Smithin, suurimman vanhurskauden saarnaajan, mitä olen koskaan tuntenut.⁸

En ole koskaan lakannut ihmettelemästä sitä, että minä todellakin edustan Herraa maan päällä. Koska olen lapsesta saakka ollut tekemisissä minua edeltäneiden huomattavien ja suurenmoisten miesten kanssa, minun on miltei ylivoimaista ajatella olevani samassa luokassa heidän kanssaan.

Presidentti Joseph F. Smithin viimeiset sanat hänen puristaessaan kättäni olivat – hän kuoli sinä yönä: ”Herra siunatkoon sinua, poikani, Herra siunatkoon sinua. Olet saanut suuren tehtävän. Muista aina, että tämä on Herran työtä, ei ihmisen. Herra on suurempi kuin ainoakaan ihminen. Hän tietää, kenen Hän haluaa johtavan kirkkoaan, eikä Hän koskaan erehdy. Herra siunatkoon sinua.”⁹

Profeetat saavat innoitusta kirkon hyväksi.

Kiitan Herraa läheisestä yhteydestäni pikkulapsesta alkaen presidenttien Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow sekä presidentti Joseph F. Smithin kanssa. Kiitan Herraa siitä, etten ole koskaan kokenut mitään muuta kuin hyvää kaikessa kanssakäymisessäni viidenkymmenen vuoden aikana näiden miesten kanssa. – En ole milloinkaan julkisuudessa tai yksityisesti kuullut näiden tämän työn johtoon valittujen Jumalan palvelijoiden huuilta mitään muuta kuin sellaista, mikä on tarkoitettu Jumalan kansan kohottamiseksi ja paremmaksi tekemiseksi.¹⁰

Olen ollut todellakin hyvin kiitollinen siitä, että tiedän ilman epäilyksen häivääkään toimittuani yhtenä Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleista, että John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow ja Joseph F. Smith olivat kiinnittäneet sydämensä täysin ja peruuttamattomasti työhön myöhempien aikojen pyhien edistämiseksi ja evankeliumin levittämiseksi kotona ja ulkomailla, ja että tiedän, että heidän elämänsä korkein toive oli elämän evankeliumin edistäminen ja eteneminen ja myöhempien aikojen pyhien pelastus. Olen kiitollinen siitä, että tiedän ehdottomasti, että – näiden johtajien sydän oli kiinnittynyt täysin Jumalan kansan hyvinvointiin ja edistymiseen, etteivät he koskaan säästäneet itseään tehdessään työtä kansan

hyväksi ja että heidän päivittäiset ajatuksensa, rukouksensa ja toiveensa tähtäsivät kansan edistymiseen. Tiedän, että Jumala siunasi niitä, jotka tukivat näitä miehiä uskollaan ja rukouksillaan ja hyvillä töillään, ei vain suuremmalla uskolla ja rakkautella Jumalaan ja todistuksella sen evankeliumin työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana, vaan heidän ruokakorejaan ja varastojaan siunattiin, heidän maitaan siunattiin, ja heitä siunattiin viisaudella perheensä keskuudessa sen kasvattamiseksi ja ojentamiseksi Jumalan tahdon mukaan.¹¹

Seistessäni myöhempien aikojen pyhien edessä sydämessäni ei ole koskaan ollut mitään muuta toivetta kuin että voisin sanoa jotakin, mikä olisi heille hyväksi, heille hyödyksi, ja että se olisi luonteeltaan omiaan rohkaisemaan heitä ja juurruttamaan heidän sydämeensä halun ja päättäväisyyden olla uskollisempia, ahkerampia ja tarmokkaampia heille lankeavien velvollisuuksien täyttämässä tulevaisuudessa kuin he ovat olleet menneisyydessä.¹²

Meitä siunataan, kun kunnioitamme ja seuraamme niitä, jotka johtavat meitä.

Rukoilkaa kirkon auktoriteettien puolesta ja tukekaa heitä siten jokaisessa työssä ja kaikessa, mihin he ryhtyvät.¹³

Tiedän omasta kokemuksestani, että myöhempien aikojen pyhien kodeista on Brigham Youngin, John Taylorin, Wilford Woodruffin, Lorenzo Snow'n ja Joseph F. Smithin ajoista tähän hetkeen asti kohonnut Jumalan puoleen päivästä päivään vilpittömiä ja sydämeistä tulevia rukouksia, että Herra pitäisi huolta miehistä, jotka muodostavat tämän kirkon presidenttikunnan, apostoleista ja muista johtavista auktoriteeteista, että he, jokainen ja kaikki, voisivat saada Jumalalta innoitusta ja tehdä sen, mikä on Hänen lastensa parhaaksi ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi kaikkialle maailmaan. Tiedän todellakin – kokemuksen vuosien jälkeen, että miehet, jotka meidän aikanamme toimivat Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleina, ovat saaneet elävän Jumalan Hengen.¹⁴

Usko on Jumalan lahja, ja kun ihmisillä on uskoa elää evankeliumin mukaan ja kuunnella seurakuntien ja vaarnojen johtajien

sekä kirkon johtavien auktoriteettien neuvoja, kokemukseni on ollut, että Herra on siunannut heitä runsaasti, ja monet heistä ovat selviytyneet suurista taloudellisista ja muista vaikeuksista mitä ihmeellisimmällä ja hämmästyttävimmällä tavalla.¹⁵

Olkaamme valmiita ja halukkaita seuraamaan johtajiamme ja tukemaan heitä. – – Saatte aina siunauksia ja hyödytte siitä, että noudatatte niiden neuvoja, jotka Jumala on valinnut johtamaan kirkkoa. Kun kunnioitatte miestä, jonka Jumala on valinnut, Jumala kunnioittaa ja siunaa teitä, ja kun te yksilöinä teette velvollisuutenne, te kasvatte ja enennytte Jumalan Hengen valossa ja innoituksessa. Niin kuin me kasvamme ja enennymme yksilöinä, niin kirkkokin kasvaa ja enentyy. – – Tämä on Jumalan työtä. Joseph Smith oli Jumalan profeetta, meidän täytyy muistaa se. Meidän täytyy etsiä ”ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan”, niin meille annetaan kaikki muukin [ks. Matt. 6:33]. Se, minkä vuoksi teemme työtä, on iankaikkinen elämä. Älkää antako maailman viisauden, rikkauksien tai koulutuksen tai minkään muun sokaista silmiänne siltä, että tämä on Jumalan työtä ja että maan päällä on Jumalan puhetorvi. Kun hän puhuu, niin olkaamme valmiit ja halukkaat tekemään työtä ajallamme, lahjoillamme ja kaikella, mitä meille on annettu, toteuttaaksemme sen, mitä Jumala haluaa. Sanon teille, että Jumala on osoittava puhetorvensa olevan oikeassa.¹⁶

Toivon ja rukouksen, että pyhät elävät Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan. Toivon, että he kuuntelevat vaarnojen johtajien ja seurakuntien piispojen opetuksia. Haluan sanoa, että odotamme jokaisen vaarnanjohtajan ja seurakunnan piispan opettavan ihmisille totuutta. Haluan heidän kertovan ihmisille, että heidän odotetaan noudattavan viisauden sanaa, olevan rehellisiä kymmenysten maksajia, muistamaan liitot, joita he tekevät Jumalan tempeleissä, – – ja että odotamme heidän tekevän velvollisuutensa pyhinä ja saarnaavan evankeliumia elämällä sen mukaan.¹⁷

On paljon ihmisiä, joihin ei juurikaan vaikuta se, mitä sanotaan, vaikka Herran palvelijat saarnaavat heille vuodesta toiseen. Mutta jos nämä samat ihmiset saavat neuvon joltakulta, jolla on maallista viisautta, he noudattavat sitä välittömästi. Muistan – –

kuinka saarnasin viisauden sanaa. Myöhemmin kuulin, että eräs hyvä sisar, joka oli kuullut saarnani, oli sairastunut ja sähköittänyt lääkärille ja pyytänyt tätä tulemaan Salt Lake Citystä erikoisjunalla, ja hän joutui maksamaan useita satoja dollareita siitä, että hän kuuli tältä lääkäriltä juovansa liikaa teetä ja kuolevansa varmasti, ellei lopettaisi. Hän noudatti lääkärin neuvoa ja toipui. Jos hän olisi kuunnellut minun neuvoani, joka ei olisi maksanut hänelle mitään, hän olisi säästänyt monta sataa dollaria puhumattakaan siitä, että olisi ollut täydessä sopu-
sopuinnussa Herran opetusten kanssa siten kuin ne on ilmoitettu viisauden sanassa.¹⁸

Laulamme ja olemme laulaneet jatkuvasti: ”Kiitos, Luojamme, profetasta, jonka tietämme toit johtamaan” [*MAP-lauluja*, 10].

On sangen monia, jotka – – lisäävät siihen jälkikirjoituksen ja sanovat: ”Sikäli kuin hän johtaa tietämme niin, että se sopii omiin päähänpistoihimme ja oikkuihimme.”

Jumalan profetat Joseph Smithistä nykypäivään ovat ohjanneet meitä ja ohjanneet meitä oikeaan, kun olemme kuunnelleet tuota ohjausta. Virheet, jotka on tehty, on tehty siksi, ettemme ole kuunnelleet profettaa, jonka oikeus on ohjata Jumalan kansaa. – –

Tiedän, että turvallinen polku myöhempien aikojen pyhille on se, etteivät he vain laula ”Kiitos, Luojamme, profetasta, jonka tietämme toit johtamaan”, vaan ovat valmiit ja halukkaat ja innokkaat johdettaviksi.¹⁹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä tarkoittaa niiden tukeminen ja seuraaminen, jotka on kutsuttu johtamaan meitä?
- Mitä vanhemmat voivat tehdä opettaakseen lapsiaan tukemaan kirkon johtajia?
- Mitä siunauksia sinä ja perheesi olette saaneet, kun olette noudattaneet kirkon johtajien neuvoja? Millä tavoin sellaiset kokemukset ovat lisänneet uskoasi ja todistustasi?
- Mitä neuvoja olemme viime aikoina saaneet elävältä profetalta? Mitä erityistä voit tehdä elääksesi profetan opetusten mukaisesti?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 330.
2. Julkaisussa Conference Report, kesäkuu 1919, s. 8–9.
3. *Gospel Standards*, s. 69–70.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 12.
5. *Gospel Standards*, s. 68.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 9.
7. Julkaisussa Conference Report, kesäkuu 1919, s. 7–10, 13–14, kappalejakoja muutettu.
8. *Gospel Standards*, s. 226–227.
9. *Gospel Standards*, s. 194.
10. *Gospel Standards*, s. 18–19.
11. Albertan temppelin vihkiäisissä Cardstonissa Kanadassa pidetty puhe, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkisto.
12. *Gospel Standards*, s. 191.
13. *Gospel Standards*, s. 78.
14. "Spirit of the Lord Attends Elders of Church Who Strive to Obtain His Aid While Speaking in Public", *Deseret Evening News*, 15. maaliskuuta 1919, osa 4, s. VII.
15. *Gospel Standards*, s. 273–274.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1903, s. 10.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1929, s. 130–131.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1914, s. 70.
19. *Gospel Standards*, s. 304–305.

Vasemmalta oikealle: Goro Takabashi, joka oli alkuaikojen läbetyssaarnaajien ystävä Japanissa, ja vanhimmat Louis A. Kelsch, Horace S. Ensign, Heber J. Grant ja Alma O. Taylor. Vanhin Grant palveli Japanin ensimmäisen läbetyskentän johtajana 12. elokuuta 1901 – 8. syyskuuta 1903.

Lähetystyön ilo

Meillä on suuri tehtävä julistaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Tämän velvollisuuden täyttäminen tuo sydämeemme iloa ja rauhaa.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant osallistui lähetystyöhön koko aikuis-elämänsä ajan kertoen evankeliumista perheensä jäsenille, ystäville ja liiketuttaville. Hänen ensimmäinen tilaisuutensa palvella kokoaikaisessa lähetystyössä koitti vuonna 1901, jolloin hänet kutsuttiin johtamaan Japanin ensimmäistä lähetyskenttää.

Presidentti Grant suhtautui kutsuunsa lähteä Japaniin toiveikkaasti ja innostuneesti. Hän kirjoitti: ”Minulla on kestävä usko, että tästä tulee yksi menestyksekkäimmistä lähetyskentistä, mitä koskaan on kirkossa perustettu. Se on aluksi hidasta työtä, mutta sadosta tulee jotakin suurta, ja se hämmästyttää maailmaa tulevana vuosina.”¹

Presidentti Heber J. Grant vihki kolmen muun lähetyssaarnaajan kanssa Japanin evankeliumin saarnaamiselle elokuussa 1901 ja teki sitten ahkerasti sitä, mikä oli todella ”hidasta työtä”. Kun presidentti Grant vapautettiin kutsumuksestaan syyskuussa 1903, hän oli kastanut vain kaksi ihmistä. Hän antoi lokakuun 1903 yleiskonferenssissa seuraavan selonteon:

”Olen pahoillani, etten voi kertoa teille, että olemme tehneet Japanissa jotakin suurta. Ollakseni teille täysin vilpittömän tiettäväksi, että olen saanut aikaan todella hyvin vähän sen lähetyskentän johtajana, ja hyvin vähän ovat saaneet aikaan – sikäli kuin on kyse kääntymyksistä – ne muutamat vanhimmat, jotka lähetettiin sinne työhön, tai ne sisaret, jotka olivat kanssani. Samanaikaisesti sydämessäni on varmuus siitä, että tuossa maassa suoritetaan vielä suuri ja tärkeä työ. Asukkaat ovat ihanaa kansaa.”²

Kaksikymmentäyksi vuotta myöhemmin presidentti Grant ja hänen neuvonantajansa ensimmäisessä presidenttikunnassa sulki lähetyskentän, suureksi osaksi sen takia, että ”lähetystyön tulokset olivat siellä miltei olemattomat”.³ Lähetyskenttä avattiin uudelleen vuonna 1948.

Toukokuun 18. päivänä 1996, 48 vuotta lähetyskentän uudelleen avaamisen jälkeen, presidentti Gordon B. Hinckley vieraili Japanissa ja puhui takkavalkeilla kuulijakunnalle, joka täytti salin ääriään myöten. Siinä vaiheessa Japanissa oli temppeleitä, ja kirkon jäsenmäärä on kasvanut siellä yli 100 000 jäseneseen 25 vaarassa ja 9 lähetyskentällä. Presidentti Hinckley muisteli työn alkuaikojaa Japanissa ja totesi: ”Jos presidentti Grant olisi täällä nyt, hän itkisi kiitollisuudesta, ja minusta tuntuu samalta, kun katson teidän kasvojanne. – – Näen sellaista voimaa, jollaisesta en ole koskaan uneksinyt tässä maassa.”⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Evankeliumin julistaminen on velvollisuutemme ja etuoikeutemme.

Haluan korostaa sitä, että meillä kansana on yksi erittäin suuri tehtävä hoidettavanamme, ja se on kutsua maailma tekemään parannus synnistä, tulemaan Jumalan luo. Ja velvollisuutemme ennen kaikkea muuta on lähteä julistamaan Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, elämän ja pelastuksen evankeliumin palauttamista jälleen maan päälle. Kaikkialta maailmasta tulee anomuksia, joissa pyydetään lisää lähetysaarnaajia. Myöhempien aikojen pyhien tulisi järjestää asiansa niin ja hoitaa raha-asiansa niin, että useammat, erityisesti ne, joilla on ikää ja kokemusta sekä todistus ja tieto tämän työn jumalallisuudesta, olisivat valmiita ja halukkaita lähtemään lähetyskentille. – – Meillä on aivan kirjaimellisesti kallisarvoinen helmi. Meillä on se, mikä on arvokkaampaa kuin kaikki rikkaus ja tieteellinen tieto, joka maailmalla on hallussaan. Meillä on elämän ja pelastuksen suunnitelma. Ensimmäinen suuri käsky oli rakastaa Herraa Jumalaamme koko sydämeistämme, koko sielustamme, mielestämme ja voimastamme, ja toinen yhtä tärkeä oli rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme [ks. Matt. 22:37–39]. Ja paras tapa maailmassa osoittaa

rakkauttamme lähimmäistämme kohtaan on lähteä julistamaan Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.⁵

Sielujen pelastaminen, mukaan luettuna oma sielumme, on kaiken muun joukossa se erittäin suuri tehtävä, joka on arvokkain ja tärkein, ja se tuo meille Isämme siunaukset ja Herramme ja Mestariimme Jeesuksen Kristuksen mielisuusion.

Tämä on se tehtävä, joka meille on annettu: varoittaa kansoja tulevista tuomioista, saarnata Lunastajan evankeliumia – ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luo saamaan osakseen Hänen suurenmoisen sovituksensa edut. Niin kutsuttu ”mormonismi” on maailmassa maailman hyväksi. Sen lähetystyöjärjestelmällä ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin olla siunaukseksi ja hyödyksi. Se ei kiistele aikamme uskonuuntien eikä lahkojen kanssa. Se on rauhan puolella, Jumalan rauhan, ”joka ylittää kaiken ymmärryksen” [ks. Fil. 4:7]. Se on aina valmis tekemään hyvää kaikin mahdollisin tavoin. Se pyytää palaamaan uskoon, joka ”pyhille on kertakaikkisesti annettu” [Jujud. 3] uskoen, että sellainen suunta pelastaa ihmiskunnan maailman synneistä ja lopulta korottaa ihmiset Isän Jumalan ja Pojan, Jeesuksen Kristuksen, luo, ”joka on maailman elämä ja valo” [OL 10:70].⁷

Me tiedämme, että meidän ensimmäinen ja tärkein velvollisuutemme on rakastaa Herraa Jumalaamme koko sydämestämme, koko sielustamme, mielestämme ja voimastamme, ja yhtä tärkeää on rakastaa lähimmäisiämme. Mikään muu kansa koko maailmassa suhteessa lukumääräänsä ei anna sellaista todistusta rakkaudesta lähimmäisiään kohtaan ja toiveesta heidän hyvinvoinnistaan kuin myöhempien aikojen pyhät. Lähetystyömme julistaa koko maailmalle haluamme tehdä rahallisia uhrauksia ja tehdä työtä vailla mitään toivoa maallisesta palkkiosta taivaallisen Isämme lasten sielujen pelastukseksi.⁸

Jokaisella nuorella miehellä tulisi – – olla tavoitteena tehdä itsensä kelvolliseksi työskentelemään kykyjensä täydessä määrässä, niin että hän pystyy suorittamaan kaiken, mitä hänen on mahdollista tehdä pystyttääkseen totuuden viirin lujasti maan päälle.⁹

Ihmiset sanovat: ”Emme voi ymmärtää ’mormonismin’ voimaa, emme voi ymmärtää, miksi [tuhannet] nuoret miehet ja nuoret naiset lähtevät joksikin aikaa omalla kustannuksellaan tai perheensä

kustannuksella maailmalle, uhraten aikaansa ilmaiseksi ja maksutta, julistamaan evankeliumia, menettäen palkkatulonsa, maksaen omat kulunsa, julistamaan uskoanne.” Jokainen myöhempien aikojen pyhä voi ymmärtää sen. He ymmärtävät sen, koska ne nuoret miehet ja ne nuoret naiset, jotka lähtevät julistamaan evankeliumia, elävät sen mukaan; he totisesti täyttävät Vapahtajan esittämät vaatimukset ”rakastaa Herraa Jumalaamme koko sydämeistämme, koko sielustamme ja mielestämme” ja seuraavan suuren käskyn ”rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme”.¹⁰

Meidän tulisi muistaa, että Herra on sanonut meille, että meidän velvollisuutemme on varoittaa lähimmäisiämme ja saarnata tätä evankeliumia – se velvollisuus on meillä kaikilla – meidän tulisi olla lähetyssaarnaajia. – –

Oivaltakaamme, että tämä työ kuuluu meille itse kullekin ja jokaiselle, ja tehkäämme kaikki voitavamme sen eteenpäin viemiseksi.¹¹

Lähetystyö tuo ihmisydämelle aitoa iloa.

Uskon, että jokaisella myöhempien aikojen pyhällä, joka on saanut todistuksen sen työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana, on sama tunne kuin Almalla – halu, että koko maailma voisi kuulla todistuksen Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumista [ks. Al. 29:1–9]. Kun miehet ja naiset saavat todistuksen profeetta Joseph Smithin jumalallisesta tehtävästä, he haluavat innokkaasti, että koko maailma saisi saman tiedon ja uskon. He haluavat innokkaasti, että evankeliumi tavoittaisi jokaisen rehellisen sielun. Eikä koko maailmassa ole toista työtä, joka oman kokemukseni perusteella toisi ihmisydämelle enemmän iloa, rauhaa ja tyyneyttä kuin Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin julistaminen.¹²

Ei missään osassa Jumalan työtä täällä maan päällä tänä aikana ole sellaista joukkoa iloisia, tyytyväisiä, rauhallisia ihmisiä kuin ne, jotka palvelevat lähetystyössä. Palvelu on todellinen avain iloon. Palvellessaan ihmiskunnan edistämiseksi, palvellessaan ilmaiseksi ja maksutta, vailla toivoa maallisesta palkkiosta, ihmisydän kokee todellista aitoa iloa.

Jokaisen Jumalan palvelijan, jolla on tieto evankeliumista, tulee tarvittaessa olla halukas antamaan henkensä tälle asialle, joka on totisesti Mestarin työtä, elämän ja pelastuksen suunnitelma, Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Kun pääsemme täyteen käsitykseen siitä, että meillä on totisesti kallisarvoinen helmi, että evankeliumi, joka meillä on annettavana maailman kansoille, merkitsee iankaikkista elämää niille, jotka omaksuvat sen ja elävät uskollisesti sen mukaan. Kun ymmärrämme tämän ja kun me pysähdymme ajattelemaan profeetta Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle annettua ilmoitusta, jossa Herra sanoo: ”Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa! Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdattaneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni” [OL 18:15–16], niin alamme oivaltaa ja käsittää ja ymmärtää tämän työn suuruutta.¹⁴

Olen pahoillani jokaisen miehen ja naisen puolesta, joka ei ole kokenut sitä iloa, jota Jeesuksen Kristuksen evankeliumia julistava lähetyssaarnaaja saa auttaessaan vilpittömiä sieluja tuntemaan totuuden ja kuullessaan niiden ihmisten kiitollisuuden ilmauksia, jotka hänen työnsä tuloksena ovat alkaneet ymmärtää iankaikkista elämää. Olen myös pahoillani niiden puolesta, jotka eivät koskaan ole kokeneet sitä iloa, jota voi saada, kun ojentaa kätensä ja auttaa apua tarvitsevaa lähimmäistään. On varmaa, että antamisesta saa enemmän siunauksia kuin itselleen keräämisestä, tästä minulla ei ole epäilystäkään. Voimme myös saada enemmän siunauksia siitä, että julistamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja teemme työtä ihmisten sielujen pelastamiseksi, kuin koskaan saamme siitä, että vain tiedämme uskontomme olevan tosi ja pysymme kotona arkiaskareissamme ja keräämme tämän maailman rikkautta, joka hupenee käytössä. On ongelmallista, että silloin tällöin unohdamme, mikä on tärkein ja tärkein ja vaarallista Isäämme eniten miellyttävä tehtävämme.¹⁵

Vain Hengen voimalla voimme julistaa evankeliumia ja auttaa uusia käännyttäjiä ravitsemaan todistustaan.

Haluan sanoa teille, että kaikkien evankeliumia saarnaamaan lähteneiden lähetyssaarnaajien – – pään päälle on pantu kädet, Jumalan valtuutettujen palvelijoiden kädet, miesten, joilla on ollut Hänen valtuutensa; ja kaikkialla avarassa maailmassa, jokaisessa maassa ja ilmanalassa, Pohjolan keskiyön auringon maasta Etelä-Afrikkaan, ovatpa he menneet minne tahansa, elävän Jumalan Henki on ollut heidän kanssaan. Jokaisessa maassa ja jokaisessa ilmanalassa on miehiä ja naisia, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen todistuksen ja ottaneet vastaan evankeliumin.¹⁶

Menin Grantsvilleen, Toolessa sijaitsevan Siionin vaarnan suurimpaan seurakuntaan, ja lähestyin Herraa samaan tapaan kun Oliver Cowdery, kun hän sanoi Herralle: ”Minä tahdon kääntää”, ja Herra sanoi hänelle, että hän saisi kääntää. Mutta hän teki sen virheen, kuten hänelle myöhemmin kerrottiin, ettei hän ollut tutkinut asiaa mielessään eikä rukoillut sen takia eikä tehnyt omaa osuuttaan [ks. OL 9:7–8]. – – Nousin ja puhuin viisi minuuttia, ja hikoilin luullakseni yhtä vuolaasti kuin jos olisin pudonnut puroon, ja pääni oli aivan tyhjä ajatuksista. Tein puheestani niin sanotusti niin täyden ”munauksen”, kuin kuolevainen vain voi. – –

[Myöhemmin] kävelin muutaman mailin päähän siitä kokouspaikasta pellolle, heinä- ja olkikasojen keskelle, ja kun olin päässyt niin pitkälle, että olin varma, ettei kukaan nähnyt minua, polvistuin yhden kasan taakse ja vuodatin nöyryytyksen kyneleitä. Pyysin Jumalaa antamaan minulle anteeksi sen, etten ollut muistanut, etteivät ihmiset voi saarnata Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia voimalla ja innoituksella, ellei heitä siunata voimalla, joka tulee Jumalalta, ja sanoin Hänelle siellä, poikana ollessani, että jos Hän antaisi minulle anteeksi omahyväisyyteni, jos Hän antaisi minulle anteeksi sen, että kuvittelin jonkun ihmisen voivan ilman Hänen Henkeään julistaa totuutta ja löytää alttiita sydämiä vastaanottamaan sen, niin pyrkisin kuolinpäivääni asti muistamaan, mistä innoitus tulee, kun julistamme Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, jälleen maan päälle ilmoitettua elämän ja pelastuksen suunnitelmaa.

Olen kiitollinen voidessani sanoa, että niinä neljänäkymmenenä vuotena, jotka ovat siitä kuluneet, minua ei ole koskaan nöyrytetty niin kuin minua nöyrytettiin sinä päivänä, ja miksi? Siksi, etten ole milloinkaan, Jumalalle kiitos, noussut puhumaan ajatellen, että ihminen voisi koskettaa kuulijoidensa sydäntä – – ellei sillä ihmisellä ole elävän Jumalan Henkeä ja ellei hän siten pysty todistamaan, että tämä, missä te ja minä olemme mukana, on totuus.¹⁷

”Me uskomme kielillä puhumisen” – ja niiden tulkitsemisen – ”lahjaan” [ks. UK 7]. Karl G. Maeser – jota uskollisempaa myöhempien aikojen pyhää ei ole koskaan elänyt – kertoi minulle omalla suullaan sellaisesta tapauksesta. – – Hän sanoi: ”Veli Grant, sinä iltana, jolloin minut kastettiin, katsoin taivaalle ja sain: ’Oi Jumala, olen uskoakseni löytänyt Poikasi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin. Olen osoittanut sille uskollisuutta astumalla kasteen veteen. Anna minulle ilmestys, anna minulle ehdoton Hengen todistus, että olen löytänyt totuuden, niin lupaan sinulle tarvittaessa henkeni tämän asian edistämiseksi.’”

Siihen aikaan Euroopan lähetyskentän päämaja oli Liverpoolissa, ja sen johtaja oli veli Franklin D. Richards. Hän matkusti Saksaan ollakseen läsnä ensimmäisten tuossa suuressa valtakunnassa evankeliumiin kääntyneiden kastetilaisuudessa. Heidän kävellessään kaste paikalta muutaman mailin päähän veli Maeserin kotiin tämä lausui toiveen keskustella erinäisistä evankeliumin periaatteista tulkin välityksellä. Tulkki oli veli William Budge. – – Veli Maeser, joka ei ymmärtänyt englantia, esitti kysymyksiä saksaksi, ja veli Richards, joka ei ymmärtänyt saksaa, vastasi niihin englanniksi veli Budgen tulkitessa kysymykset ja vastaukset. Kun muutamia kysymyksiä oli esitetty ja niihin vastattu tulkin välityksellä, veli Richards sanoi: ”Älä tulkitse noita kysymyksiä, minä ymmärrän ne.” Sitten veli Maeser sanoi: ”Älä tulkitse noita vastauksia, minä ymmärrän ne.” He keskustelivat mailikaupalla, esittäen kysymykset saksaksi ja vastaukset englanniksi, kummankaan ymmärtämättä toisen kieltä. He saapuivat Elbejoelle ja joutuivat siltaa ylittäessään eroon toisistaan. Kun he tulivat toiselle rannalle, veli Maeser esitti taas erään kysymyksen, ja veli Richards sanoi: ”Tulkitse se, veli Budge.” Kun vastaus tuli, veli Maeser sanoi: ”Tulkitse se.”

Seuraavaksi hän kysyi: ”Kuinka voi käydä näin, apostoli Richards, että me ymmärsimme toisiamme, mutta nyt emme ymmärrä?” Veli Richards kertoi hänelle, että yksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmistä on kielillä puhumisen ja niiden tulkitsemisen lahja. Sitten hän sanoi: ”Jumala on antanut sinulle ja minulle tänä iltana etuoikeuden nauttia yhtä evankeliumin hedelmistä antamalla meille kielten tulkitsemisen lahjan. Veli Maeser, olet saanut sen Jumalalta todistukseksi siitä, että olet löytänyt totuuden.”

Veli Maeser kertoi minulle: ”Vapisin kuin haavanlehti, ja kohotin jälleen silmäni taivasta kohti ja sanoin: ’Oi Jumala, olen saanut pyytämäni todistuksen, ja lupaan sinulle henkeni, jos tarvitaan, tämän asian edistämiseksi.’”¹⁸

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä siunauksia saamme, kun kerromme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista toisille ihmisille? Miltä sinusta on tuntunut, kun olet nähnyt perheesi jäsenten ja ystäväsi ottavan evankeliumin vastaan?
- Mitä Herra odottaa pyhiltään sanomansa viemiseksi koko maailmaan? Kuinka voimme saada lisää uskoa ja rohkeutta kertoa evankeliumista muille?
- Kuinka voimme asettaa asiamme sellaiseen tärkeysjärjestykseen, että saamme tilaisuuksia kertoa evankeliumista? Kuinka lähetystyötilaisuudet saattavat vaihdella elämämme eri vaiheissa?
- Miksi on mahdotonta julistaa evankeliumin totuuksia ilman Pyhän Hengen voimaa? Millä tavoin Henki on auttanut sinua kertomaan evankeliumista muille?
- Karl G. Maeser sai vahvistuksen vasta löytämälleen todistukselle, kun hänelle ja vanhin Franklin D. Richardsille annettiin kielten tulkitsemisen lahja. Mitä muita Hengen lahjoja voimme tavoitella pyrkiessämme vahvistamaan omaa todistustamme ja toisten todistusta? (Ks. OL 46:8–26.)
- Mitä sellaista veli Maeser ja vanhin Richards olivat tehneet, mikä johti veli Maeserin todistuksen vahvistumiseen? Kuinka me voimme auttaa uusia käännyttäisiä vahvistamaan todistustaan?

Viitteet

1. Gordon B. Hinckleyn lainaamana artikkelissa Jerry P. Cahill, "Times of Great Blessings: Witnessing the Miracles", *Ensign*, tammikuu 1981, s. 74.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1903, s. 7.
3. Artikkelissa "Japanese Mission of Church Closed", *Deseret News*, 12. kesäkuuta 1924, s. 6.
4. Artikkelissa "President Hinckley Visits Asian Saints, Dedicates Hong Kong Temple", *Ensign*, elokuu 1996, s. 74.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 175–176.
6. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 31.
7. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 5, s. 232–233.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1925, s. 4.
9. "Work, and Keep Your Promises", *Improvement Era*, tammikuu 1900, s. 197.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1922, s. 10.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1931, s. 131.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1926, s. 4.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 9.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1907, s. 23.
15. *Gospel Standards*, s. 104; ks. myös L. Tom Perry, "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni", *Valkeus*, lokakuu 1984, s. 154–155.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 29.
17. "Significant Counsel to the Young People of the Church", *Improvement Era*, elokuu 1921, s. 871–872, kappalejakoa muutettu.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 16–17.

Esimerkin voima

Viemällä sen, mihin uskomme, jokapäiväiseen elämään autamme vahvistamaan kirkon hyvää nimeä ja innoittamaan muita elämään evankeliumin mukaan.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Eräässä presidentti Heber J. Grantille annetussa kunnianosoituksessa vanhin John A. Widtsoe kahdentoista apostolin koorumista kirjoitti: ”Hänen elämänsä on oppitunti kaikille.”¹ Vanhin Samuel O. Bennion seitsemänkymmenen koorumista puhui myös siitä esimerkistä, jota presidentti Grant oli näyttänyt: ”Hän tekee innokkaasti työtä Herran suuren asian puolesta, hän ottaa vastaan käskyjä vain Jumalalta ja hän näyttää kansalle asianmukaista esimerkkiä, ja sen tuloksena työ tulee suuremmaksi ja suuremmoisemmaksi.”²

Sen lisäksi että näytti itse vanhurskasta esimerkkiä, presidentti Grant opetti, että jokainen kirkon jäsen voi elää sillä tavalla, että se tuo mainetta ja kunniaa Herran työlle. Hän sanoi: ”Suurin ja ihanin saarnaaja myöhempien aikojen pyhien keskuudessa on se mies tai nainen, joka elää Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan.”³

Palvellessaan kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä vanhin Heber J. Grant sai kirjeen eräältä ystävältään, joka ei ollut kirkon jäsen. Vanhin Grant luki yleiskonferenssissa osia kirjeestä korostaakseen sitä, että myöhempien aikojen pyhien pitää näyttää hyvää esimerkkiä:

”Rakas Heber,

– – Tiedät, kuinka suuresti sen pitkän ja läheisen henkilökohtaisen ystävyuden ohella, joka meillä on ollut, minuun on aina vaikuttanut uskoasi tunnustavien miesten ja naisten keskuudessa

Myöhempien aikojen pyhän hyvän esimerkki voi loistaa valona toisille.

vallitsevan uskonnollisen tunteen aitous ja vilpittömyys. Olen monta kertaa sanonut keskusteluissa, että ainoat koskaan tuntemani uskovat, jotka elävät niin kuin opettavat, ovat Utahin mormonit. Ja se on totta.”

Luettuaan tämän otteen vanhin Grant totesi: ”Olen todella kiitollinen siitä, ettei ystävälläni ole hallussaan luetteloa niistä, jotka eivät maksa kymmenyksiä – – koska epäilen suuresti, voisiko hän silloin sanoa, että ainoat koskaan hänen tuntemansa uskovat, jotka elävät niin kuin opettavat, ovat Utahin mormonit. Olen kiitollinen siitä, että ne mormonit, joihin tämä mies oli tutustunut, eivät olleet mormoneja vain nimellisesti, vaan että he olivat todella myöhempien aikojen pyhiä. Hän muodosti mielipiteensä ”mormoneista” niiden perusteella, joihin tutustui, ja olen sanonut usein julkisesti, että pidän jokaisen myöhempien aikojen pyhän velvollisuutena järjestää elämänsä niin, että hänen käytöksensä innoittaa kaikkia ihmisiä kunnioittamaan häntä ja herättää siten kunnioitusta koko kansaa kohtaan. Vapahtajamme opetuksen mukaista on antaa valomme loistaa niin, että ihmiset näkisi-

vät meidän hyvät tekomme ja ylistäisivät Jumalaa ja tulisivat johdetuiksi vastaanottamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin.”

Vanhin Grant jatkoi kirjeen lukemista: ”Tämä herättää kunnioitusta. – – Kansanne vie sen, mihin uskoo, jokapäiväiseen elämään, ja käyttäytyy kuin uskoisi sillä olevan merkitystä. – –”

Viitaten jälleen ystävänsä kirjeeseen vanhin Grant sanoi:

”Nyt tulee lause, jonka haluaisin painaa lähtemättömästi mieleenne:

’Jos uskossa tulevan olemassaolon iankaikkisuuteen on jotakin (ja ystäväni on vetänyt paksun mustan viivan sanan ”jotakin” alle), niin siinä on kaikki (ja ystäväni on vetänyt toisen mustan viivan sanan ”kaikki” alle).’

Uskommeko me myöhempien aikojen pyhät tämän? Arvostammeko me ystäväni toteamuksen voimaa? ’Jos uskossa tulevan olemassaolon iankaikkisuuteen on jotakin, niin siinä on kaikki.’ Olemmeko vakuuttuneita siitä, että tässä uskossa tulevan olemassaolon iankaikkisuuteen on kaikki? Ja viemmekö me, kuten ystäväni sanoo meidän tekevän, sen, mihin uskomme, jokapäiväiseen elämäämme, ja käyttäydymmekö niin kuin uskoisimme sillä olevan merkitystä?”⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Me kannamme harteillamme kirkon mainetta.

Olemme nyt tulleet tunnetuiksi sellaisina kuin olemme – rehtinä, Jumalaa pelkäävänä kansana – ja juuri siinä määrin kuin me elämme evankeliumin mukaan, tietäen, että se on totta, me edelleen murskaamme ennakkoluuloja, luomme hyvää tahtoa ja vedämme muita ihmisiä puoleemme.

Tämä tilanne on saatu aikaan sillä, että meillä on tietoa ja että niin monet kansastamme ovat eläneet sen mukaan. Jokainen meistä kantaa harteillaan kirkkonsa mainetta, ja sikäli kuin te ja minä elämme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan, me tuomme kunniaa Herran työlle, joka on perustettu jälleen maan päälle tänä taloudenhoitokautena.

Olen hyvin kiitollinen siitä, että tilanne on tämä, ja sydämeni on täynnä kiitollisuutta Herraa kohtaan siitä huomattavasta muutoksesta, joka on tapahtunut, ja toivon, että jokainen mies ja nainen, joka on tämän kirkon jäsen, saisi innoitusta päättää, että sikäli kuin heidän kykynsä ja voimansa myöten antavat, he aikovat elää evankeliumin mukaan, niin että heidän elämänsä saarnaa sen totuutta.⁵

Kirkon parhaaminen ja kansaamme kohdistuva ilkeys ja valehtelu on kokonaisuudessaan lähes täysin loppunut, koska ihmiset ovat tulleet tuntemaan sydämemme toiveet, että emme tunne vihamielisyyttä edes niitä kohtaan, jotka puhuvat meistä paha. Herra on auttanut meitä monta kertaa ystäväystymään sellaisten kanssa, jotka ovat aikanaan olleet vihollisiamme. He ovat tulleet tietämään, että jokainen todellinen myöhempien aikojen pyhä on Herran palvelija, joka haluaa tietää, mitä Herra haluaisi hänen tekevän, ja vaikka heidän omat henkilökohtaiset tavoitteensa saattavat olla suunnattoman erilaisia kuin meidän, niin ihmiset saavat kuitenkin huomata, että todellinen, aito myöhempien aikojen pyhä on joka suhteessa luottamuksen arvoinen, koska hän haluaa tietää Jumalan mielen ja tahdon. Vaikka he saattavatkin ajatella, että me olemme kansana väärässä, he havaitsevat rehellisyytemme ja nuhteettomuutemme.⁶

Menkää minne mielite Israelin vanhinten keskuudessa, matkustakaa kirkon toiselta laidalta toiselle, niin huomaatte myöhempien aikojen pyhien sydämessä palavan todistuksen siitä, että tämä on Kaikkivaltiaan Jumalan työtä ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on sen perustanut. Tämän todistuksen havaitsee, sen kuulee lausuttavan, mutta elämmekö me aina myöhempien aikojen pyhien elämää? Elämmekö me niin kuin meidän pitäisi elää, ottaen huomioon sen suuren todistuksen, joka meille on annettu? Pidämmekö me Hänen käskynsä niin kuin meidän pitäisi? Kannamme harteillamme kirkon mainetta, niin sanoakseni, me jokainen.⁷

Siunatkoon Herra Siionin kansaa. Pitäkäämme Hänen käskynsä niin, että kaikki ihmiset meidän hyvät tekemme, rehellisyytemme ja nuhteettomuutemme nähdessään alkaisivat ainakin kunnioittaa meitä, uskoivatpa he uskoomme tai eivät.⁸

Myöhempien aikojen pyhät, jotka tekevät väärin, tuottavat häpeää itselleen ja totuuden asialle.

Olen sitä mieltä, että myöhempien aikojen pyhää, joka tekee väärin, ei pidetä vastuullisena vain siitä vääryydestä, vaan myös siitä häpeästä, jota hän tuottaa asialle. Jos kirkkoon kuuluva mies juo itsensä humalaan, niin ehkä joku näkee hänet ja näkee hänessä ensi kertaa mormonin. Häntä pidetään mormonina, ja muut tuomitaan hänen mukaansa. Se, joka tämän näkee, sanoo: ”Jos tuo on mormonismia, en halua olla missään tekemisissä sen kanssa”, ja kun hän kuulee mormonisaarnaa saarnattavan, hän pysyy poissa. Niinpä on monia syntejä, jotka ovat omiaan sulkemaan ihmissydämet Jumalan valtakunnalta.

Saarnaaminen ja puhuminen eivät merkitse paljoakaan, elleimme elä elämäämme täydessä sopusoinnussa opetustemme kanssa.¹⁰

Eräs mies piti eräässä tilaisuudessa erittäin hyvän saarnan. Eräs hänen ystävistään sanoi myöhemmin: ”Olihan se oikein ihana saarna, oikein mainio, mutta tekosi huutavat niin kovaa, etten kuullut mitään, mitä sanoit.”¹¹

Kuulin miehestä, joka oli suuressa juhlatilaisuudessa ja puhui muille myöhempien aikojen pyhien uskosta. Hän sanoi: ”Mormonithan ovat niitä, jotka elävät uskontonsa mukaan, eivät käytä teetä, kahvia, tupakkaa eivätkä väkijuomia.” Toinen mies sanoi: ”Tuosta en usko sanaakaan.” Mies sanoi: ”Se on totta.”

Nämä kaksi ”ei-mormonia” istuivat tilaisuudessa pöydän ääressä. Paikalle tuli ”mormoni”. Mies, joka puolusti ”mormoneja”, sanoi: ”Tuolta tulee mormoni. Hän tulee istumaan meidän pöytäme. Lyön vetoa, ettei hän juo kahvia.” Toinen mies suostui vetoon. ”Mormoni” joi kahvia! Kun he tulivat ulos, vedon hävinnyt mies sanoi: ”Tuon miehen kanssa en halua olla enää tekemisissä. Hän väittää uskovansa, että Jumala antoi Joseph Smithin kautta ilmoituksen, jossa ihmisiä kiellettiin koskemasta sellaisiin aineisiin, ja silti hän tulee tänne ja on julkisesti tottelematon profeettansa opetuksille. Olen luottanut tuohon mieheen, mutta lakkaan luottamasta häneen.”¹²

**Kun elämme uskontomme mukaan,
hyvä esimerkkimme loistaa valona maailmalle.**

Haluan sanoa myöhempien aikojen pyhille, että meidän, jotka olemme saaneet todistuksen sen työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana, tulee järjestää elämämme päivästä päivään niin, että tekemämme hyvät teot tuovat kunniaa Jumalan työlle, ja antaa siten valomme loistaa ihmisille, jotta he näkisivät meidän hyvät tekomme ja ylistäisivät Jumalaa [ks. Matt. 5:16]. Mitään kansaa maan päällä ei ole koskaan siunattu niin kuin meitä myöhempien aikojen pyhiä; mikään kansa ei ole koskaan saanut osakseen niitä Jumalan hyvyiden ja armon ja pitkämielisyyden osoituksia, joita meille on suotu, ja sanon, että meidän ennen kaikkia miehiä ja naisia maan päällä tulisi elää jumalista ja vanhurskasta elämää.¹³

Vapahtaja sanoi seuraajilleen, että he olivat maan suola, mutta jos suola menettää makunsa, se ei kelpaa enää mihinkään, vaan se heitetään menemään ja ihmiset tallaavat sen jalkoihinsa. Hän sanoi heille myös, että he olivat maailman valo, ylhäällä vuorella oleva kaupunki, joka ei voi pysyä kätkössä. Hän sanoi heille, ettei lampua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, niin että se voisi antaa valoa kaikille huoneessa oleville. Ja hän kehoitti heitä antamaan valonsa loistaa, jotta ihmiset heidän hyvät tekonsa nähdessään saattaisivat ylistää Jumalaa. [Ks. Matt. 5:13–16.]

Tämä kehoitus pätee meihin. Me olemme maailman valo. Olemme saaneet Iankaikkisen Jumalan innoitusta. Olemme saaneet todistuksen evankeliumista, ja me tiedämme, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta. – – Jokaisen todellisen myöhempien aikojen pyhän sydämessä palaa tämä todistus. Elämmekö me sitten niin, että suorittamamme hyvät teot tuovat kunniaa Jumalan työlle? Olemmeko me noudattamisen arvoisia esimerkkejä kaikille ihmisille? Osoittammeko me esimerkillämme, että me uskomme evankeliumiin?¹⁴

Olen ehdottomasti sitä mieltä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jokaisen jäsenen ensisijainen velvollisuus on järjestää elämänsä niin, että hänen esimerkkinsä

kelpaa kaikkien ihmisten noudatettavaksi ja tuottaa näin kunniaa ja siunauksia hänelle itselleen ja hänen jälkeläisilleen sekä saattaa ihmiset suopeiksi Herran työtä kohtaan, minkä pitäisi olla jokaisen myöhempien aikojen pyhän korkein pyrkimys.¹⁵

Vilpitön rukoukseni on, että Jumala, taivaallinen Isämme, autaisi meitä olemaan uskollisia ja tosia Häntä kohtaan ja että voimme alati osoittaa uskollisuudellamme, rehellisyydellämme miehiä ja naisia kohtaan ja elämämme vanhurskaudella, että olemme todella elävän Jumalan palvelijoita ja palvelijattaria, pyrkien levittämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.¹⁶

Meidän hyvä esimerkkimme voi johdattaa muita tutkimaan elämän ja pelastuksen suunnitelmaa.

Eläköön jokainen myöhempien aikojen pyhä evankeliumin mukaan sillä tavoin, että hänen esimerkinsä julistaa sen totuutta.¹⁷

Suurin ja ihanin saarnaaja myöhempien aikojen pyhien keskuudessa on se mies tai nainen, joka elää Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan. ”Näytä minulle uskosi teoillasi”, on se, mikä merkitsee. Jaakob sanoi näyttävänsä uskonsa teoillaan ja että usko ilman tekoja on kuollut. Se on kuin ruumis ilman henkeä. [Ks. Jaak. 2:17–18, 26.] – – Me voimme saarnata tätä evankeliumia teoillamme, ahkeruudellamme, uskollisuudellamme, tarmokkuudellamme. Maailman ihmiset alkavat huomata, tietää ja käsittää sen, että myöhempien aikojen pyhien opettaman Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmät ovat hyviä hedelmiä. – – Yksi suuri maailman Vapahtajan asettama mittapuu oli: ”Hedelmistä te siis tunnette heidät” [Matt. 7:20]. Haastan maailman etsimään minkä tahansa kansan, joka ylittää myöhempien aikojen pyhät kotiensa onnellisuudessa, tyytyväisyydessä, vauraudessa, rehellisyydessä liikeasioissa, raittiudessa sekä Jumalan ja ihmisten lakien noudattamisessa. En puhu nyt niistä mormoneista, jotka eivät pidä Jumalan käskyjä.¹⁸

Siunatkoon Jumala teitä kaikkia erikseen ja yhdessä. Järjestäköön jokainen meistä, joilla on todistus sen työn jumallisuudesta, jossa olemme mukana, elämänsä niin, että ne, jot-

ka eivät tunne totuutta, voisivat nähdessään meidän ahkeruutemme, uskomme, nöyryytemme ja halumme palvella Jumalaa ryhtyä tutkimaan sitä totuutta, joka meillä on heille annettavana. Tämä on rukoukseni ja toiveeni.¹⁹

Jumala elää, Jeesus on Kristus, Joseph Smith on elävän Jumalan profeetta, meillä on totuus, ja eläkööt ne, jotka sen tuntevat, niin, että ne, jotka eivät sitä tunne, voisivat tutkia elämän ja pelastuksen suunnitelmaa ja saada iankaikkisen elämän, suurimman kaikista Jumalan lahjoista ihmiselle.²⁰

Rukoilen, että Kaikkivaltiaan Jumalan siunaukset olisivat ja pysyisivät kaikilla tämän kirkon jäsenillä, jokaisella uskollisella, ahkeralla myöhempien aikojen pyhällä. Pystykäämme saarnaamaan Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia elämämme rehellisyydellä, vanhurskaudella ja totuudellisuudella. Jos niin teemme, saamme varmasti lopulta voiton.²¹

En pysty kaikkine Jumalan antamine voimineni ja kykyineni ilmaisemaan, kuinka kiitollinen olen siitä tiedosta, että Hän elää, että Jumala on Isämme, että Jeesus on Lunastajamme ja Vapah-tajamme.

Auttakoon Herra teitä ja minua ja jokaista sielua, jolla on se tieto, työskentelemään kaikkine kykyinemme, joita meillä on, tuodaksemme muita saman tiedon piiriin esimerkkinne kautta. Oi, kuinka kiitollinen olenkaan taivaalliselle Isällemme siitä, että Hän näki hyväksi valita Joseph Smithin työkaluksi kädessään palauttaessaan jälleen maan päälle elämän ja pelastuksen suunnitelman. Siunatkoon Herra teitä jokaista ja siunatkoon jokaista rehellistä sielua maan päällä ja auttakoon jokaista myöhempien aikojen pyhää elämään niin, että hänen esimerkkinsä loistaa ja että se auttaa tuomaan muita totuuden tuntemiseen.²²

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi esimerkki vaikuttaa niin voimakkaasti?
- Mitä tarkoittaa kirkon maineen kantaminen harteillamme?
- Kuinka me voimme olla parempia esimerkkejä perheemme jäsenille, seurakunnan jäsenille ja naapureille?

- Keiden ihmisten esimerkki on vaikuttanut sinuun? Miksi nämä ihmiset ovat vaikuttaneet niin voimakkaasti elämääsi?
- Mieti joitakin tapauksia, joissa myöhempien aikojen pyhien hyvät teot ovat innoittaneet muita ihmisiä tutkimaan evankeliumia.

Viitteet

1. "The Living Prophet", *Improvement Era*, marraskuu 1926, s. 6.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1924, s. 107.
3. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 95–96.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1901, s. 31–32.
5. "As Other Men Judge Us", *Improvement Era*, kesäkuu 1938, s. 327.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1939, s. 43–44.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 10.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1923, s. 158–159.
9. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 2, s. 102.
10. *Gospel Standards*, s. 79.
11. *Improvement Era*, kesäkuu 1938, s. 327.
12. "The Example of Abraham Lincoln and What It Should Mean in the Upholding of Constituted Law and Order", *Deseret News*, 18. helmikuuta 1928, kirkkoa käsittelevä osa, s. V.
13. *Gospel Standards*, s. 376.
14. *Gospel Standards*, s. 45.
15. *Gospel Standards*, s. 43; ks. myös "Työn suuruus – Heber J. Grant", *Välkeus*, elokuu 1979, s. 18.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1925, s. 151.
17. *Deseret News*, 18. helmikuuta 1928, kirkkoa käsittelevä osa, s. V.
18. *Gospel Standards*, s. 95–96.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1925, s. 175.
20. *Gospel Standards*, s. 41.
21. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 25.
22. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 16.

Pappeus, ”elävän Jumalan voima”

Pappeudenhaltijat, jotka elävät vanhurskauden periaatteiden mukaisesti, voivat olla välikappaleina Herran kädessä toisten palvelemisessa.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

”**E**n koskaan unohda tapausta”, sanoi presidentti Heber J. Grant, ”jolloin eräs ystäväni kääntyi puoleeni kuultuaan lääkärin sanoneen, että hänen kurkkumätää sairastava tyttärensä kuolisi ennen aamua. Hän pyysi minua rukoilemaan tyttärensä puolesta, ja poistuttuani hänen toimistostaan rukoilin koko sieluni vilpittömyydellä Jumalaa parantamaan tuon tytön. Rukoillessani sain innoituksen: ’Elävän Jumalan voima on täällä maan päällä. Pappuus on täällä. Pidä kiirettä! Pidä kiirettä! – – Mene nuhtelemaan tuhojaa, niin tyttö jää eloon.’

Tyttöä hoitava lääkäri oli sanonut, ettei tyttö voisi elää aamuun asti, mutta kun aamu tuli, hän sanoi, ettei voinut käsittää sitä, ja että hän uskoi tytön toipuvan. Hän ei pystynyt peittämään hämmästystään tytön tilassa yön aikana tapahtuneen muutoksen johdosta. Elävän Jumalan voima nuhteli tuhojaa.”¹

Presidentti Grant riemuitsi sinä yönä saamastaan innoituksesta: ”Elävän Jumalan voima on täällä maan päällä. Pappuus on täällä.” Hän opetti yleiskonferenssipuheissaan pyhille usein siunauksista, joita he voisivat saada pappeuden voiman ja valtuuden kautta.

*"Jokaisesta lahjasta, jokaisesta armosta, jokaisesta voimasta ja jokaisesta annista,
joita tuli elävän Jumalan pyhän pappisuuden kautta Vapautajan aikana",
nautitaan tänä päivänä.*

Heber J. Grantin opetuksia

Pappeuden avaimet, valtuus, toimitukset ja lahjat on palautettu.

[Mormonin kirjan] kääntämisen edetessä Joseph Smith huomasi, että nefiläiskansa opetti ja harjoitti oppia kasteesta. Hän halusi ymmärtää paremmin tätä oppia ja teki kuten oli tehnyt ennenkin, meni kirjurinsa Oliver Cowderyn kanssa metsään ja hiljentyi hartaaseen rukoukseen. Seuraavassa on lainattu hänen omia sanojaan:

”Ollessamme näin rukoilemassa ja huutamassa avuksi Herraa sanansaattaja taivaasta laskeutui valopilven sisässä, ja pantuaan kätensä päällemme hän asetti meidät sanoen:

”Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet; eikä tätä enää milloinkaan oteta pois maan päältä, kunnes Leevin pojat uhraavat jälleen uhrin Herralle vanhurskaasti.”

Luonamme tällöin käynyt ja pappeuden meille antanut sanansaattaja sanoi, että hänen nimensä oli Johannes, sama, jota kutsutaan Johannes Kastajaksi Uudessa testamentissa, ja että hän toimi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen käskystä, joilla oli hallussaan Melkisedekin pappeuden avaimet, mikä pappeus, hän sanoi, suotaisiin aikanaan meille.” [Ks. JS–H 68–69, 72.]

Tällä asettamisella ja palauttamalla Melkisedekin pappeus, joka annettiin myöhemmin kuten oli luvattu, palautettiin Kaikkivaltiaan Jumalan pappeuden avainten ja valtuuden täyteys, joka oli satojen vuosien ajan ollut poissa ihmiskunnalta, ja se on siirtynyt kirkossa katkeamatta nykyaikaan asti.

Pappeuden palauttamisen myötä aukeni tie evankeliumin saarnaamiselle, siihen liittyvien toimitusten suorittamiselle ja kirkon perustamiselle.²

Tiedän, että Vapahtajan aikana Hänen apostoleillaan ei ollut mitään sellaisia lahjoja, armoja eikä valtuutta, joita ei olisi Jumalan kansalla tänä päivänä.³

Todistan teille täällä tänään, että meillä on totuus, että Jumala on puhunut jälleen, että jokaisesta lahjasta, jokaisesta armosta, jokaisesta voimasta ja jokaisesta annista, joita tuli elävän Jumalan pyhän pappeuden kautta Vapahtajan aikana, saadaan nauttia tänään. Riemuitsen tiedosta, että kaikesta siitä, mistä heidän pitäisi nauttia – siunauksista, Kaikkivaltiaan Jumalan parantamisvoimasta, Hänen Henkensä innoituksesta, jonka kautta miehet ja naiset saavat Häneltä ilmestyksiä, Jumalan Hengen innoituksesta, jonka kautta ihmiset puhuvat uusilla kielillä ja tulkitsevat niitä, ja jokaisesta armosta ja lahjasta – nauttivat tänään myöhempien aikojen pyhät.⁴

Kirkossa on pappeuden parantamisvoima.

Tiedän, että tässä kirkossa on Kaikkivaltiaan Jumalan parantamisvoima. Tiedän, että ilman Jumalan parantamisvoimaa minulla ei olisi etuoikeutta seistä täällä teidän edessänne tänään. Tiedän, että tämän kansan keskuudessa on eläviä muistomerkkejä Jumalan parantamisvoimasta. Jos olisimme pitäneet kirjaa kaikista ihmeellisistä Herran siunauksista, joita on tullut pappeuden kautta siitä lähtien, kun kirkko perustettiin maan päälle, se kirja olisi paljon laajempi kuin Uusi testamentti.

Erään kerran kun [velipuoleni] Joseph Hyrum Grant – – piti vuokratallia – – joukko ZCMI:n (kirkon omistama osuuskunta) kenkätehtaan työntekijöitä lähti retkelle. – – [Joseph], joka oli järjestänyt kuljetuksen, pyysi heitä ottamaan huomioon, että oli tulossa myrsky, ja hän kehotti heitä palaamaan kotiin mainiten, että – – oli vaarana, että vaunut kaatuisivat myrskyssä ja pimeydessä. Mutta he tekivät yhteisen päätöksen, etteivät syyttäisi talia, jos sattuisi onnettomuus.

Kotimatalla pimeydessä vaunut kaatuivat, ja muutamat henkilöt loukkaantuivat varsin vakavasti. Yhdeltä tytöltä murtui useita luita, ja hän sai vammojensa ja myrskyn armoille joutumisensa takia keuhkokuumeen. Hoitava lääkäri sanoi, ettei tyttö jäisi henkiin vaan kuolisi luultavasti ennen aamua. [Joseph] oli asiasta hyvin ahdistunut, koska hän oli ajanut vaunuja. Hän pyysi minua lähtemään kanssaan siunaamaan tuota tyttöä mainiten saaneensa Hengen todistuksen, että tyttö jäisi eloon.

Kun astuimme vuoteen luo, sanoin Josephille, että tyttö olisi kuolemaisillaan ja kuolisi, ennen kuin ehtisimme ottaa kätemme pois hänen päänsä päältä. Joseph meni kalmankalpeaksi ja sanoi saaneensa Herralta ilmestyksen ja tietävänsä samoin kuin tiesi evankeliumin olevan totta, että jos me siunaisimme tytön, tämä jäisi henkiin. Siunasimme hänet, ja vahvistaessani voitellua minua innoitettiin lupaamaan työlle, että hänen luunsa kasvaisivat yhteen, että hän tulisi terveeksi ja palaisi käyttämään konettaan ZCMI:n kenkätehtaaseen. En tiennyt, että hän oli koneenkäyttäjä tai mitä hän teki työkseen. Tapasin sinä iltana tehtaan esimiehen, ja hän sanoi: ”Olen juuri palannut Marie DeGrayn kotoa, ja hän oli kuolemaisillaan. Olen varma, että hän on nyt jo kuollut.” Sanoin: ”Veli Rowe, mene toimistoosi, istuudu ja kirjoita: ’Marie DeGray ei ole kuollut. Marie DeGray ei kuole, vaan hän toipuu ja tulee takaisin käyttämään konettaan tehtaaseesi.’ Elävän Jumalan Henki on ilmoittanut sen minulle.” Hän sanoi: ”Minun ei tarvitse kirjoittaa sitä, koska tiedän siitä, mitä sanot, että hän jää eloon.”

Sitten hän kertoi minulle tapauksen, joka oli sattunut hänen omassa perheessään. Hän sanoi: ”Lontoossa, ennen kuin tulin tähän maahan, yksi tyttäristäni oli hyvin sairaana, ja häntä hoitava lääkäri sanoi, ettei hän eläisi aamuun asti.” Hän lähetti hakemaan muistaakseni kolmen mailin päästä suuren Lontoon kaupungin toiselta laidalta Junius F. Wellsiä ja tämän toveria siunaamaan tyttärtään, ja tytär tuli jälleen terveeksi. Veli Rowe sanoi: ”Seuraavana päivänä lääkäri tuli kotiini ja ojensi minulle kirjallisen todistuksen, asianmukaisesti allekirjoitetun, jossa sanottiin, että tyttäreni oli kuollut. Kutsuin hänet salin puolelle ja esittelin hänet ’ruumiille’. Joten kun sanot minulle, että tämä tyttö paranee, hyväksyn lausuntosi, sillä tiedän, että tässä kirkossa on Jumalan parantamisvoima, yhtä hyvin kuin tiedän eläväni.”⁶

Pappeudenhaltijat voivat vanhurskauden periaatteiden ohjaamina kutsua avukseen taivaan voimia.

Ei ole mikään vähäpätöinen asia, että jollakulla on Jumalan pappeus – oikeus vaikuttaa taivaan voimiin hyvän tekemiseksi.

Viitaten Jumalan pappeuden valtuuteen ja siihen, kuinka sitä on määrä käyttää: Elävän Jumalan profeetta oli suljettuna

Libertyn vankilaan, ja hänen toivottiin joutuvan oikeuteen ja te-
loitettavaksi, mutta kaikki maailman vankilanovet eivät pysty es-
tämään Jumalan mielen ja tahdon ilmoituksia tulemasta niille,
jotka ovat oikeutettuja niitä saamaan, ja ollessaan Libertyn van-
kilassa Joseph Smith sai yhden kaikkein suurimmista kaikista
suurista Jumalalta tulleista ilmoituksista, jotka sisältyvät Oppiin
ja liittoihin. Luen luvusta 121:

”Kuinka kauan voi virtaava vesi pysyä epäpuhtaana? Mikä voi-
ma estää taivaita? Yhtä hyvin ihminen voisi ojentaa heiveröisen
käsivartensa pysäyttääkseen Missourivirran säädetyin juoksun tai
kääntää sen ylävirtaan kuin estää Kaikkivaltiasta vuodattamasta
tietoa alas taivaasta myöhempien aikojen pyhien päälle.

Katso, monet ovat kutsuttuja, mutta harvat ovat valittuja. Ja
miksi he eivät ole valittuja?

Koska heidän sydämensä on kiinnittynyt niin paljon siihen,
mikä on tästä maailmasta, ja pyrkii saamaan ihmisten kunnian-
osoituksia, etteivät he opi tätä yhtä opittavaa –

että pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan
voimiin ja ettei taivaan voimia voida hallita eikä käyttää muuten
kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan.

Että ne voidaan suoda meille, on totta; mutta kun me pyrim-
me peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeytämme, tur-
hamaista kunniahimoamme tai hallitsemaan tai vallitsemaan tai
pakottamaan ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä,
katso, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja
kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappeuden eli valtuu-
den loppu.

Katso, ennen kuin hän aavistaakaan, hän on jäänyt itsekseen
potkimaan pistintä vastaan, vainoamaan pyhiä ja taistelemaan
Jumalaa vastaan.

Olemme oppineet murheellisesta kokemuksesta, että melkein
kaikkien ihmisten luonnon ja taipumuksen mukaista on, että
niin pian kuin he saavat vähän valtaa, kuten he kuvittelevat, he
alkavat heti käyttää valtaa väärin.

Sen tähden monet ovat kutsuttuja mutta harvat valittuja.” [OL
121:33–40.]

Haluan nyt tähdentää tämän vankilassa annetun ilmoituksen loppuosaa. Kaikella osavaltion mahdolla, joka yritti riistää Joseph Smithin vapauden, ei voitu estää tuon profeetan yhteydenpitoa taivaan kanssa, ja hän sai seuraavat innoitetut sanat, joita yksikään piispa tai yksikään vaarnanjohtaja tai yksikään apostoli tai yksikään kirkon presidentti ei saisi koskaan unohtaa niin kauan kuin heillä on virka tässä kirkossa:

”Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappeuden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella,

ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä –

nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan;

jotta hän tietäisi, että sinun uskollisuutesi on vahvempi kuin kuoleman siteet.

Edelleen sisimpäsi olkoon täynnä rakkautta kaikkia ihmisiä ja uskon huonekuntaa kohtaan, ja hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta; silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä ja pappeuden oppi laskeutuu sieluusi kuin kaste taivaasta.

Pyhä Henki on kumppanisi alati.”

Kalliimpaa kuin kaikki koko maailman rikkaudet on se, että Pyhä Henki on kumppanimme alati.

”Ja valtikkasi on muuttumaton vanhurskauden ja totuuden valtikka; ja sinun herruutesi on oleva ikuinen herruus, ja ilman pakkoa se virtaa sinulle aina ja ikuisesti.” [OL 121:41–46.]⁸

Koko Opissa ja liitoissa ei ole toista ilmoitusta, jota olen lainannut myöhempien aikojen pyhille puhuessani niin usein kuin sitä, mikä sisältyy lukuun 121 – – että ”mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappeuden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella”.

Tällaisessa pappeudessa ei ole mitään vaaraa – lempeydessä, sävyisyydessä ja vilpittömässä rakkaudessa. Mutta kun me hallit-

semme tai vallitsemme tai pakotamme ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä, katso, taivaat vetäytyvät, Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappouden eli valtuuden loppu. Nämä ovat Jumalan sanoja.⁹

Onko kauheata harjoittaa elävän Jumalan pappetta sillä tavalla kuin Herra määrää: ystävällisesti ja lempeästi? Se on ainoa tapa, ja ellei sitä harjoiteta sillä tavoin, niin se on sen miehen pappouden eli valtuuden loppu Kristuksen kirkossa.¹⁰

Miesten, joilla on pappuus, ei pidä käyttää sitä itsensä ylentämiseksi. – Jos he tekevät niin, he menettävät Herran Hengen ja tavoittelevat tämän maailman asioita Jumalan asioiden asemesta.¹¹

Emme voi tehdä mitään, kuten tuossa ilmoituksessa on sanottu, elleimme harjoita rakkautta ja ystävällisyyttä – vilpittömästi rakkautta. Herran avulla minä tulen käyttämään parhaan kykyni mukaan juuri siten minulle annettua Jumalan pappetta.¹²

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin sinua ja perhettäsi on siunattu pappouden käyttämisen kautta?
- Kuinka me voimme osoittaa kunnioitusta pappetta kohtaan? Kuinka voimme auttaa perheemme jäseniä kunnioittamaan pappetta?
- Mitä sellaisia kokemuksia sinulla on ollut, jotka ovat vahvistaneet todistustasi pappouden parantamisvoimasta? Mitä me voimme sairauden tai muiden ahdistusten kohdatessa tehdä erottaaksemme omat toiveemme Herran tahdosta?
- Mitä opit Opin ja liittojen kohdassa 121:33–46 olevasta ilmoituksesta? Miksi pappoudenhaltijoiden täytyy noudattaa tässä ilmoituksessa olevia periaatteita toimiakseen Herran nimessä? Kuinka nämä periaatteet soveltuvat kaikkiin ihmissuhteisiimme?
- Kuinka pappouden siunaukset voidaan saattaa niiden ulottuville, joilla ei ole kodissaan Melkisedekin pappetta?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1925, s. 9–10.
2. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 10–11, lukijana presidentti Heber J. Grant.
3. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1917, s. 14.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1943, s. 7.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1917, s. 14.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 15–16.
7. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 8.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1923, s. 158–159.
9. *Gospel Standards*, s. 68.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1928, s. 9.
11. *Gospel Standards*, s. 179.
12. *Gospel Standards*, s. 199.

*"Meillä pitäisi olla kunnianbimoa, meillä pitäisi olla balu tehdä työtä
kykyjemme täydessä määrässä. Työ on mieluisaa Herralle."*

Työ ja omavaraisuus

*Herra siunaa meitä, kun teemme työtä
kykyjemme täydessä määrässä.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant saarnasi usein ahkeran työn ja omavaraisuuden periaatteista. Hän neuvoi: ”Tuntekoon jokainen ihminen, että hän on oman elämänsä suunnittelija ja rakentaja, ja että hän aikoo menestyä tekemällä työtä. ’Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi’ [ks. 2. Moos. 20:9–11] ja lepää seitsemäntenä, äläkä ole halukas tekemään työtä vain neljä tai viisi päivää ja silloinkin vain puolet siitä, mitä voisit tehdä. Jokaisen myöhempien aikojen pyhän on ansaittava rehellisesti kaikki saamansa, olipa hänen työnsä mikä tahansa, riippumatta siitä, mitä hän tekee.”¹

Kun presidentti Grant puhui työn arvosta, hän puhui elinikäisen kokemuksen perusteella. Leskiäitinsä ainoana lapsena hän oppi jo varhain lakaisemaan lattiaita ja pesemään ja kuivaamaan astioita. Hän myös auttoi äitiään tämän työskennellessä ompelijana elättääkseen heidät kaksi. ”Istuin lattialla iltaisin puoliyöhön asti”, hän muisteli myöhemmin, ”ja poljin ompelukonetta, jotta hänen väsyneet jäsenensä pääsisivät helpommalla.”² Heberin pyrkimykset auttaa äitiään jatkuivat senkin jälkeen kun hän oli jättänyt lapsuuden taakseen ja astui nuorena liike-elämään auttaakseen äitinsä elatuksessa.

Yksi presidentti Grantin suurimpia toiveita oli ”painaa Siionin nuorison mieleen työn kaunopuheisuus, työn kuvaamaton kaunopuheisuus”.³ Kirkon *Improvement Era* -lehdelle kirjoittamassaan artikkelisarjassa presidentti Grant kertoi omakohtaisia kokemuksia kuvaten, kuinka hänen halukkuutensa tehdä työtä johti menestykseen liikemaailmassa jo nuorena. ”Teen sen”, hän sanoi, ”en innostaakseni lukijoita kuvaannollisesti puhuen heittelemään

minulle kukkakimppuja, vaan toivoen, että voisin herättää lukijoissani halun työntekoon. On tunnettua, että omakohtaisista kokemuksista kertominen puhuen tai kirjoittaen välittää enemmän voimaa ja tekee pysyvämmän vaikutuksen kuulijoiden tai lukijoiden mieleen kuin olisi mahdollista millään muulla tavalla. Tämä on puolusteluni sille, että kerron niin monia tapauksia omalta uraltani.

Kun [olin] nuori ja kävin koulua, minulle osoitettiin miestä, joka toimi kirjanpitäjänä Wells, Fargo and Co -pankissa Salt Lake Cityssä, ja kerrottiin, että hän sai palkkaa sataviisikymmentä dollaria kuussa. Muistan hyvin, kuinka laskin, että hän ansaitsi kuusi dollaria päivässä, sunnuntait pois lukien, mikä tuntui minusta valtaisalta summalta. – – Haaveilin olevani kirjanpitäjä ja työskenteleväni Wells, Fargo & Co:n palveluksessa, ja ilmoittauduin välittömästi kirjanpitokurssille Deseretin yliopistoon (nykyisin Utahin yliopisto) siinä toivossa, että ansaitsisin jonakin päivänä palkkaa, jota pidin tuolloin valtavana.

Lainaan mieluusti – – lordi Bulwer Lyttonia: 'Ihmiseltä ei puutu kykyä vaan päättäväisyyttä, ei voimaa saada aikaan vaan halua tehdä työtä.' Samuel Smiles on sanonut: 'Tavoitteet, niin kuin munat, menevät pilalle, elleivät ne kuoriudu toiminnaksi.'

Lordi Lytton piti epäilemättä itsestään selvänä, että kun nuorukainen haaveilee jalosti ja miehekkäästi, se innoittaa häntä niin, että hänellä on elämässään tavoitteita, ja että ne 'kuoriutuvat toiminnaksi', eikä hän salli niiden 'mennä pilalle'. Asetettuani tavoitteekseni tulla kirjanpitäjäksi ryhdyin välittömästi työhön tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Muistan hyvin, millaista hilpeyttä herätin opiskelutovereissani. Yksi kysyi vihkojani katsellessaan: 'Mitäs harakanvarpaita nämä ovat?' Toinen sanoi: 'Onko salama iskenyt mustepulloon?' Vaikka näiden huomautusten tarkoituksena ei ollutkaan loukata tunteitani, vaan ne olivat hyväntahtoista leikinlaskua, ne kuitenkin haavoittivat minua ja herättivät minussa päättäväisyyttä. Päätin elää niin, että voisin näyttää kaikille yliopistossa opiskeleville esimerkkiä kaunokirjoituksessa ja opettaa siellä kaunokirjoitusta ja kirjanpitoa. Koska minulla oli tavoite ja 'halu tehdä työtä' ja olin samaa mieltä lordi Lyttonin kanssa siitä, ettei 'nuorison loistavassa sanavarastossa ole sellaista sanaa kuin

epäonnistua’, aloin käyttää vapaa-aikaani kaunokirjoituksen harjoitteluun ja jatkoin sitä vuodesta toiseen, kunnes minua sa-
nottiin lopulta ’suurimmaksi raapustelijaksi, mitä maa päällään
kantaa’.

Siitä seurasi, että muutaman vuoden kuluttua sain työpaikan
kirjanpitäjänä ja vakuutuskirjojen kirjoittajana eräässä vakuutus-
yhtiössä. Vaikka kirjoitin viisitoistavuotiaana oikein hyvin, eikä
muuta tarvittukaan, että pystyin hoitamaan silloisen toimeni
tydyttävästi, en ollut kuitenkaan täysin tyytyväinen vaan jatkoin
haaveilemista ja ”raapustelua”, kun minulla ei ollut muuta teke-
mistä. Työskentelin A. W. White & Co:n pankin etuosassa, ja kun
minulla ei ollut kiireitä, tarjouduin auttamaan vapaaehtoisesti
pankin töissä, ja tein mitä tahansa ja kaikkea millä sain aikani
kulumaan ajattelematta koskaan, maksettiinko siitä minulle vai
ei, vaan haluten ainoastaan tehdä työtä ja oppia. Herra Morf,
pankin kirjanpitäjä, kirjoitti kauniisti ja näki vaivaa auttaakseen
minua yrityksissäni tulla erinomaiseksi kirjoittajaksi. Opin
kirjoittamaan niin hyvin, että ansaitsin usein enemmän kuin
säännöllisen palkkani kirjoittamalla kortteja ja kutsukortteja ja
piirtämällä karttoja ennen työpäivää ja työpäivän jälkeen.
Muutamaa vuotta myöhemmin minulle ojennettiin territorion
maatalousnäyttelyssä kunniakirja Utahin parhaasta käsialasta.
Kun ryhdyin yrittäjäksi, yliopistossa tuli avoimeksi kaunokirjoit-
uksen ja kirjanpidon opettajan virka, ja pitääkseni itselleni
kaksitoista- tai kolmetoistavuotiaana nuorukaisena antamani
lupauksen, että opettaisin jonakin päivänä näitä aineita, hain
virkaa. Hakemukseni hyväksyttiin, ja velvollisuus itseäni kohtaan
tuli siten täytetyksi.”⁴

Presidentti Grantilla oli ”työhaluja” niin hengellisissä toimis-
saan kuin ajallisissa pyrkimyksissäänkin. Hän oli väsymätön työn-
tekijä isänä, evankeliumin opettajana ja Herran Jeesuksen
Kristuksen erityisenä todistajana. Kaikki hänen elämänsä puolet
heijastelivat periaatetta, jota hän opetti usein: ”Menestyksen laki
täällä ja tuonpuoleisessa on nöyrä ja rukoileva sydän ja työ, työ,
TYÖ.”⁵ Hän neuvoi: ”Jos sinulla on tavoitteita, niin haaveile, mitä
haluat saada aikaan, ja tartu sitten työhön. Haaveet ilman työtä ei-
vät hyödytä mitään. Todellinen työ on se, millä on merkitystä.

Usko ilman tekoja on kuollut, sanoo meille Jaakob, niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut [ks. Jaak. 2:17, 26]. On vaikka kuinka paljon ihmisiä, jotka uskovat, mutta heiltä puuttuu tekoja, ja minä uskon ihmisiin, joilla on sekä uskoa että tekoja ja jotka ovat päättäneet tehdä jotakin.”⁶

Heber J. Grantin opetuksia

Meidän tulee tehdä työtä täysimääräisesti kykyjemme mukaan.

Meillä pitäisi olla kunnianhimoa, meillä pitäisi olla halu tehdä työtä täysimääräisesti kykyjemme mukaan. Työ on mieluisaa Herralle.⁷

En ole nähnyt konsanaan sitä päivää, jolloin en olisi ollut halukas tekemään viheliäisintä [tai alhaisinta] työtä (jos sellaista nyt onkaan kuin viheliäinen työ, mitä epäilen) ennemmin kuin olen laiskana.⁸

Vaivauduin lukemaan Opista ja liitoista tänä aamuna laiskureista, ja meillä on keskuudessamme muutamia laiskureita. Opin ja liittojen luvussa 75 sanotaan:

”Olkoon jokainen uuttera kaikissa asioissa. Älköönkä laiskurilla olko sijaa kirkossa, ellei hän tee parannusta ja paranna tapojaan.” [OL 75:29] – –

Luvusta 88 luemme:

”Lakatkaa olemasta laiskoja; lakatkaa olemasta epäpuhtaita; lakatkaa etsimästä vikoja toisistanne; lakatkaa nukkumasta pitempään kuin on tarpeellista; käykää vuoteeseenne aikaisin, että ette olisi väsyneitä; nouskaa varhain, jotta ruumiinne ja mielenne olisivat virkistyneitä.” [OL 88:124.]

Pyydän teitä muistamaan, etteivät nämä ole Heber J. Grantin sanoja, vaan Herran sanoja:

”Ja Siionin asukkaiden tulee myös muistaa työnsä, jos heidät on määrätty tekemään työtä, kaikessa uskollisuudessa; sillä laiskuri muistetaan Herran edessä.

Nyt minä, Herra, en ole mieltynyt Siionin asukkaisiin, sillä heidän keskuudessaan on laiskureita; ja myös heidän lapsensa

varttuvat jumalattomuudessa; he eivät myöskään etsi vakaasti iankaikkisuuden rikkauksia, vaan heidän silmänsä ovat täynnä ahneutta.” [OL 68:30–31.]

”Älä ole laiska, sillä se, joka on laiska, ei saa syödä työmiehen leipää eikä pitää tämän vaatteita” [OL 42:42.]. – –

”Katso, heidät on lähetetty saarnaamaan minun evankeliumiani jumalattomien seurakunnissa; ja nyt minä annan heille tämän käskyn: Älä tuhlaa aikaasi joutilaisuuteen äläkä hautaa talenttiasi, niin että siitä ei tiedettäisi” [OL 60:13]. – –

Toivokaamme, että pioneeriesi-isissämme vallinnut itsenäisyyden henki voisi herätä uudelleen meissä, eikä kukaan, joka on myöhempien aikojen pyhä ja jolla on Jumalan pappeus, syyllistyi laiskuuteen. Tehkäämme työtä varhain ja myöhään.⁹

Maailmassa on nykyään kasvamassa henki välttää palvelemista, haluttomuus tehdä täysipainoista työtä, yritys nähdä, kuinka vähän voimme tehdä ja kuinka paljon saada sen tekemisestä. Se kaikki on väärin. Henkemme ja pyrkimyksemme tulisi olla tehdä kaikki, mitä ikinä voimme, tietyssä ajassa niiden hyödyksi, jotka antavat meille työtä, ja niiden hyödyksi, joiden kanssa teemme työtä.

Toinen henki – saada kaikki, mitä voimme, ja antaa mahdollisimman vähän vastineeksi – on vastoin Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.¹⁰

Olen pyrkinyt iskostamaan nuorten mieleen, että heidän on välttämätöntä tehdä työtä niin paljon kuin he pystyvät, ja olla myöskään koskaan lannistumatta niin tehdessään. – –

”Ryhdy toimeen. Herra olkoon kanssasi!” [Ks. 1. Aik. 22:16.] – –

En ole löytänyt elämän taistelussa mitään, millä olisi ollut minulle enemmän arvoa kuin kunkin päivän velvollisuuksien suorittamisella parhaan kykyni mukaan, ja tiedän, että milloin nuoret miehet tekevät sen, he ovat paremmin valmistautuneita huomispäivän töihin. – –

Yhdeksäntoistavuotiaana työskentelin kirjanpitäjänä ja vakuutuskirjojen kirjoittajana herra Henry Wadsworthin, Wells, Fargo & Co:n asiamiehen, palveluksessa. Minulla ei ollut koko aikaa töitä. En työskennellyt yhtiön palveluksessa, vaan asiamiehen palveluk-

sessä henkilökohtaisesti. Tarjouduin – – mapittamaan suuren määrän pankin kirjeitä ym. ja pitämään Sandy Smelting Co:n kirjoja, minkä herra Wadsworth teki henkilökohtaisesti.

Tähdentääkseni edellä olleen 1. Aikakirjan lainauksen totuudenmukaisuutta totean, että toimintani miellytti herra Wadsworthia niin, että hän pestasi minut huolehtimaan Wells, Fargo & Co:n perimisistä ja maksoi minulle tästä työstä kaksikymmentä dollaria niiden seitsemänkymmenenviiden dollarin lisäksi, jotka sain säännöllisenä korvauksena vakuutusyhtiöltä. Siten olin Wells, Fargo & Co:n palveluksessa, ja yksi unelmistani oli toteutunut.

Kun uudenvuodenaatto tuli, olin toimistossa varsin myöhään. – – Herra Wadsworth tuli sisään ja sanoi ystävällisesti, että liikeasiat sujuivat hyvin, että kun alkuun oli päästy, loppua ei ollut näkyvissä, tai jotakin vastaavaa. Hän mainitsi, että olin hoitanut Sandy Smelting -yhtiön kirjanpitoa korvauksetta, ja kehui minua moneen kertaan, mikä ilahdutti minua kovasti. Sitten hän ojensi minulle sadan dollarin sekini, joka korvasi kaksinkertaisesti kaiken ylimääräisen työni. Ilo, jota tunsin siitä, että olin voittanut työnantajani hyväksynnän ja luottamuksen, oli minulle arvokkaampaa kuin kaksi kertaa sata dollaria.

Lupaani, että jokainen nuori mies, joka pyrkii käyttämään kaiken aikansa työntekoon pysähtymättä milloinkaan laskemaan palveluksistaan saamansa korvauksen määrää, vaan jota innostaa halu tehdä työtä ja oppia, saavuttaa menestystä elämän taistelussa.¹¹

Työ auttaa meitä olemaan omavaraisia.

On olemassa laki – peruuttamattomasti säädetty taivaassa – johon kaikki siunaukset perustuvat, eikä kukaan ihminen saa siunauksia noudattamatta sitä lakia [ks. OL 130:20–21]. Haluan painaa myöhempien aikojen pyhien mieleen, että me saamme tässä elämässä sen, minkä eteen teemme työtä, ja haluan kehoittaa jokaista myöhempien aikojen pyhää tekemään työtä.¹²

Päätarkoituksemme [kirkon huoltotyöohjelman perustamisessa] oli mahdollisuuksien mukaisesti panna alulle järjestelmä, jolla

laiskuuden kirous hävitettäisiin, avustusten tuottama paha poistettaisiin ja riippumattomuus, ahkeruus, säästäväisyys ja itsekunnioitus saatettaisiin jälleen voimaan kirkon jäsenten keskuudessa. Kirkon pyrkimyksenä on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Työ on jälleen saatettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämän hallitsevana periaatteena.

Suuri johtajamme Brigham Young sanoi vastaavissa olosuhteissa:

”Pankaa köyhät töihin – istuttamaan puutarhoja, pilkkomaan puita, kaivamaan ojia, tekemään aitoja tai mitä tahansa hyödyllistä, ja antakaa heille siten mahdollisuus ostaa viljaa ja jauhoja ja elämisen tarpeita.” [Ks. *Discourses of Brigham Young*, toim. John A. Widtsoe, 1954, s. 275.]

Tämä kehotus on yhtä ajankohtainen tänään kuin silloin, kun Brigham Young sen antoi.¹³

Olkaamme kaikki uutteria ja hyödyllisiä siinä määrin kuin voimme ja kykymme myöten antavat. Meitä on käsketty hankkimaan leipämme otsa hiessä [ks. 1. Moos. 3:19].

– – On helppoa heittää miehelle dollari, mutta vaatii myötätuntoa ja sydäntä osoittaa häntä kohtaan mielenkiintoa ja yrittää suunnitella hänen hyvinvointiaan ja hyötyään. Ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumin yksi periaate on nyt, kuten on aina ollut, auttaa jokaista auttamaan itseään – auttaa jokaista Isämme lasta tekemään työtä pelastuakseen, sekä ajallisesti että hengellisesti.¹⁴

Haluan kiinnittää huomion eräisiin presidentti Brigham Youngin sanoihin:

”Kokemukseni on opettanut minulle, ja siitä on tullut minulle periaate, että ei koskaan hyödytä mitään antaa miehelle tai naiselle rahaa, ruokaa, vaatteita tai mitään muuta, jos heillä on terve ruumis ja he voivat tehdä työtä ja ansaita sen, mitä tarvitsevat, kun maan päällä on heille jotakin tekemistä. Tämä on periaatteeni, ja yritän toimia sen mukaan. Toisella tavalla toimiminen raunioittaa minkä tahansa yhdyskunnan maailmassa ja tekee heistä laiskureita.” [Ks. *Discourses of Brigham Young*, s. 274.]

Ja se, mikä raunioittaa yhdyskunnan, raunioittaa osavaltion, ja voisin sivumennen mainita, että myös kansakunnan.¹⁵

Aiomme painaa kansan mieleen siinä määrin kuin mahdollista tuon Brigham Youngin lausunnon – – siitä, että hänen menettelytapansa oli se, ettei hän antanut kenellekään mitään, ellei tämä ansainnut sitä, että ihmisten täytyy tehdä jotakin ansaitakseen sen, minkä saavat. Mikään ei tuhoa miehen, naisen tai lapsen luonnetta niin paljon kuin se, ettei hän ole omavarainen.¹⁶

Työ on elinikäinen velvollisuus.

Työ on se, mikä pitää ihmiset nuorina. Laiskottelu on se, mikä alkaa heikentää heitä siitä hetkestä lähtien, kun he lakkaavat tekemästä työtä. Presidentti Young vietti kuolemaansa asti aktiivista, tarmokasta elämää, mutta umpisuolentulehdus päätti hänen elämänsä. Hänen seuraajansa John Taylor oli seitsemänkymmenenkolmen vuoden ikäinen tullessaan kirkon presidentiksi. John Taylorin seuraaja Wilford Woodruff oli yli kahdeksankymmenen, kun hänestä tuli kirkon presidentti, ja joidenkuiden mielestä hänen olisi pitänyt jäädä eläkkeelle yli kaksikymmentä vuotta ennen sitä aikaa. – – Lorenzo Snow tuli tämän kirkon presidenttikuntaan yhtä aktiivisena kuin kuka tahansa nuori mies ja arvostelukyvyltään kypsyneenä kahdeksankymmenenviiden vuoden iässä ja kirkon ollessa taloudellisesti epätoivon kuilussa, josta hän sen pelasti. Hänen kolmivuotisen toimikautensa ajan kahdeksankymmenenkahdeksan vuoden ikään asti hänen mielensä oli yhtä selkeä ja aktiivinen kuin kenen tahansa, joka on koskaan johtanut tätä kirkkoa.

Joseph F. Smith oli monien ihmisten mielestä tämän kirkon presidentiksi tullessaan ylittänyt kaksi vuotta aiemmin sen iän, jolloin hänen olisi pitänyt jäädä eläkkeelle, ja sama pitää paikkansa minun kohdallani. Ensi kuussa tulee joidenkin ihmisten mielestä kuluneeksi kaksikymmentäkaksi vuotta siitä, kun minun olisi pitänyt jäädä eläkkeelle.¹⁷

En pyydä ainuttakaan aikuista tai lasta tässä kirkossa tekemään pidempää päivää kuin minä, vaikka olen yli kahdeksankymmentävuotias. – – En tiedä mitään, mikä tuhoaisi ihmisen terveyden nopeammin kuin se, ettei tee työtä.¹⁸

Luulen, että joillakin myöhempien aikojen pyhillä on taipumusta sanoa: ”Sitten kun täytämme kuusikymmentäviisi, meidän

ei tarvitse enää tehdä työtä.” – – Minä olen tehnyt aivan yhtä paljon työtä viimeksi kuluneet kuusitoista vuotta, sen jälkeen kun täytin kuusikymmentäviisi, kuin koskaan aikaisemmin. Ja Herran siunausten avulla, jos Hän antaa minun viipyä täällä vielä toiset viisitoista tai kuusitoista vuotta – mitä epäilen – haluan tehdä aivan yhtä paljon ellen vähän enemmänkin kuin olen tehnyt viimeksi kuluneina kuutenatoista vuotena. Uskon lujasti, että työ ei tapa ketään, mutta laiskuus tappaa ihmisen nuorella iällä.

Jokaisen miehen ja naisen sydämessä pitäisi olla tunnuslause: ”Minä aion elää. Minulle ei ole annettu mitään muuta kuin elinaikaa, ja aion pyrkiä jokaisena elämäni päivänä tekemään jotakin työtä, joka on hyväksyttävää taivaallisen Isäni silmissä, ja mikäli mahdollista, tehdä työni tänään paremmin kuin tein sen eilen.”¹⁹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä me voimme tehdä perheessämme pitääksemme huolta siitä, että työ on elämämme hallitseva periaate? Millä tavoin vanhemmat voivat opettaa lapsiaan tekemään työtä?
- Kuinka voimme löytää arvokkuutta jokaisesta tekemästämme työstä? Mitä me voimme saada tai oppia työstä silloinkin, kun se on epämiellyttävää tai vastenmielistä?
- Mitä muita palkintoja nuori Heber J. Grant sai toteuttaessaan unelmaansa ansaita hyvää palkkaa? Mitä palkintoja sinä olet saanut koulutuksen ja ahkeran työn tuloksena?
- Miksi meidän on tärkeätä tehdä työtä sen eteen, mitä saamme? Kuinka se, ettemme ole omavaraisia, voi vaikuttaa meihin itseemme, perheeseemme, asuinpaikkakuntiimme ja kansakuntiimme?
- Kuinka työnteko vaikuttaa mieleen, ruumiiseen ja henkeen? Mitä olet oppinut ihmisiltä, jotka ovat tehneet työtä koko ikänsä?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 138; ks. myös *Minun valtakuntani on vierivä eteenpäin*, 1979, s. 148.

2. ”Faith-Promoting Experiences”, *Millennial Star*, 19. marraskuuta 1931, s. 760.

3. *Gospel Standards*, s. 182.

4. "The Nobility of Labor", *Improvement Era*, joulukuu 1899, s. 82–84, kappalejakoa muutettu.
5. *Gospel Standards*, s. 182.
6. *Gospel Standards*, s. 357.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1938, s. 15.
8. *Gospel Standards*, s. 108.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1937, s. 10–11.
10. *Gospel Standards*, s. 183–184.
11. *Improvement Era*, joulukuu 1899, s. 81–82, 85–86.
12. *Gospel Standards*, s. 109.
13. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936 s. 3, lukijana presidentti Heber J. Grant.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 8, kappalejakoa muutettu.
15. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 6.
16. *Relief Society Magazine*, lokakuu 1937, s. 627.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1938, s. 3–4.
18. *Gospel Standards*, s. 183.
19. *Gospel Standards*, s. 108.

Taloudellisen turvallisuuden periaatteet

*Kun vältämme velkaa ja maksamme kymmenyksemme
ja uhrimme, Herra siunaa meitä taloudellisesti
ja hengellisesti ja antaa meille tilaisuuden
rakentaa valtakuntaansa.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Taluskriisi pyyhkäisi yli suuren osan Yhdysvaltoja vuonna 1893 jättäen satoja pankkeja, rautatieyhtiöitä, kaivosyrityksiä ja muita liikelaitoksia vararikon partaalle. Tuo kriisi, jota sanottiin vuoden 1893 paniikiksi, yllätti vanhin Heber J. Grantin ja monet muut. Se sälytti vanhin Grantille, joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, velkoja, joiden takaisinmaksu vei häneltä vuosia. Eräässä siihen aikaan pitämässään puheessa hän sanoi: ”Haluan tunnustaa teille, että minä ja monet muut olemme tehneet väärin. Miksi? Koska me olemme olleet niin kovin innokkaita hankkimaan dollarin, että olemme tehneet velkaa, ja nyt emme pysty maksamaan rehellisiä velkojamme ajallaan. – – Ensi kertaa elämässäni luokseni on tullut ihmisiä pyytämään, että maksaisin rahat, jotka olen heille velkaa, ja olen joutunut pyytämään lainaajan pidentämistä. Jos Herra vain antaa minulle anteeksi tämän kerran, en enää koskaan mene ansaan. Olen ottanut lainaa kahdeksantoistavuotiaasta alkaen, mutta jos vain saan maksetuksi nykyiset lainani, uskon olevani tyytyväinen Herran siunauksiin, olivatpa ne mitä tahansa, olkoon niitä paljon tai vähän.”¹

Kirkon presidenttinä Heber J. Grant neuvoi pyhiä taloudellista turvallisuutta koskevista asioista käyttäen omia kokemuksiaan ja noudattaen edeltäjänsä presidentti Joseph F. Smithin esimerkkiä.

Miehen ja vaimon tulee boittaa yhdessä raba-asiansa. Presidentti Heber J. Grant sanoi: "Jos mikään niin varojen mukaan eläminen tuo rauhaa ja tyytyväisyyden tunnetta ihmissydämeen ja perbeeseen."

Presidentti Grant keskittyi kahteen peruseriaatteeseen: rauhaan, joka tulee, kun vältämme velkaa, ja aineellisiin ja hengellisiin siunauksiin, joita saamme, kun maksamme kymmenykset ja uhrit. Vuoden 1932 huhtikuussa hän opetti näitä periaatteita Apu-yhdistyksen yleiskonferenssissa. Tuolloin Yhdysvallat oli vajonnut suuren lamakauden epätoivoon ja laajamittaiseen kansantaloudellisen ahdingon ja korkean työttömyyden kriisiin. Presidentti Grant nuhteli pyhiä siitä, etteivät he olleet ottaneet varteen presidentti Smithiltä saamiaan neuvoja:

”Jos myöhempien aikojen pyhinä tunnettu kansa olisi kuunnellut neuvoja, joita edeltäjäni Herran innoittamana antoi tältä korokkeelta kuuluttaen ja kehottaen, että myöhempien aikojen pyhät eivät ottaisi velkaa, tämä suuri lamakausi olisi vahingoittanut myöhempien aikojen pyhiä hyvin, hyvin vähän. – – Mielestäni pääsyy Yhdysvaltain lamaan kokonaisuudessaan on velkaorjuus ja keinottelun henki kansan keskuudessa.”

Puheessaan presidentti Grant tähdensi edelleen sitä, että on tarpeen välttää velkaa. Hän myös kehotti kuulijoita maksamaan kymmenykset ja uhrit jopa taloudellisten vaikeuksien aikoina. Hän palautti mieleen monen vuoden takaisen tapauksen, jolloin hän otti velkaa ostaakseen Suolajärven teatterin osakkeita toivoen pelastavansa rakennuksen purkamiselta:

”Haluan kaikkien ääneni kantamilla olevien saavan hyötyä kokemuksestani ostaessani teatterin osakkeita. 32 vuotta elämästäni – – jokainen hankkimani dollari oli mennyt ennen kuin hankin sen. On iso taakka, kuvainnollisesti puhuen, että ihmisellä on kuollut hevonen ja että hän joutuu kantamaan sitä 32 vuotta ennen kuin voi kuopata sen. Se on kauhea tilanne, ja kaikki velan takia. Siitä lähtien olen aina elänyt varojeni mukaan. – –

Jos maailmassa on ihminen, jolla on oikeus sanoa: ’Pysytelkää crossa velasta’, niin hänen nimensä on Heber J. Grant. Kiitos Herran, pystyin maksamaan [kaikki velkani], ja maksamaan ne pyytämättä keneltäkään dollariakaan helpotusta. En usko, että olisin maksanut ne, ellen olisi ollut ehdottoman rehellinen Herralle. Kun ansaitsin vähänkin rahaa, maksoin ensimmäiseksi velkani Herralle, ja uskon vailla epäilyksen häivääkään, että jos myöhempien aikojen pyhät kansana olisivat noudattaneet

Herran profeetan neuvoa ja olleet tunnollisia kymmenysten maksajia, he eivät olisi siinä tilanteessa, jossa he tänä päivänä ovat. Jos he olisivat rehellisiä ja tunnontarkkoja [paastouhrien] maksajia, voisimme pitää huolta jokaisesta ahdingossa olevasta ihmisestä tässä kirkossa.”²

Presidentti Grant eli niiden periaatteiden mukaan, joita hän opetti, ja lopuksi hän saavutti menestystä sekä henkilökohtaisissa että kirkon talousasioissa. Hän muisti silti aina muistuttaa, että todellinen menestys ei piile kyvyssä hankkia rahaa. Hän sanoi: ”Sitä, joka onnistuu vain omaisuuden hankkimisessa, ja sitä tehdessään turruttaa sydämensä luonnolliset kiintymykset ja karkottaa sieltä rakkauden lähimmäisiään kohtaan, ei voi sanoa todella menestyneeksi, mutta siitä, joka elää niin, että ne, jotka hänet parhaiten tuntevat, rakastavat häntä eniten, ja niin että Jumala, joka ei tunne vain hänen tekojaan vaan myös hänen sydämensä sisimmät tunteet, rakastaa häntä, siitä ja vain siitä – vaikka hän saattaakin kuolla köyhyydessä – voidaan sanoa todella ja totuudenmukaisesti, että ’hänet pitäisi seppelöidä menestyksen laakereilla’.”³

Heber J. Grantin opetuksia

Vältämme velkaorjuuden elämällä varojemme mukaan.

Jos mikään niin varojen mukaan eläminen tuo rauhaa ja tyytyväisyyden tunnetta ihmissydämeen ja perheeseen. Jos mikään niin velkaisuus ja kyvyttömyys veloitteiden täyttämiseen tuo onnettomuutta, kurjuutta ja masennusta.⁴

Saanan varoittaa myöhempien aikojen pyhiä ja kehottaa heitä ostamaan autoja ja ostamaan tavanomaisia elämisen tarpeita silloin, kun heillä on rahaa niiden ostamiseen, ja olemaan kiinnittämättä tulevaisuuttaan. – – Haluan sanoa teille, että ne, jotka panttaavat tulevaisuutensa, jotka ottavat lainaa hankkiakseen tavanomaisia elämisen tarpeita ja elämän ylellisyyksiä, säilyttävät itselleen taakkoja, jotka tulevat takaisin korkojen kanssa aiheuttaen heille suuria hankaluuksia ja nöyryytystä.⁵

Jos ihminen omistaisi sen, mitä hänellä on, eikä joutuisi maksamaan korkoja ja ostaisi vain silloin, kun hänellä olisi varaa ostaa,

suurin osa ihmisistä olisi suhteellisen mukavissa oloissa. – – Olemme kiinnittäneet tulevaisuutemme ottamatta lukuun, mitä saattaa sattua – sairautta, leikkauksia jne.⁶

Emme voi tietää, mitä kaikkea tulevaisuudessa tapahtuu. Mutta yhden asian tiedämme, ja se on se, että jos meillä on kädessämme rahat radion, auton tai minkä tahansa muun ostamiseen ja me ostamme sen, niin putosipa sen arvo kuinka paljon tahansa, se on meidän.⁷

Uskon, että lähes kaikki useimpien ihmisten vaikeuksista katoaisivat, jos he olisivat halukkaita pääsemään eroon tavasta käyttää silkkisukkia, niin sanoakseni, ja palaamaan tavanomaiseen tyyliin pukeutua melko vaatimattomasti ja yksinkertaisesti, pysyttelemään poissa yhdeksästä niistä kymmenestä elokuvanäytöksestä, joissa he käyvät, ja palaamaan säästeliäisiin ja taloudellisiin tapoihin.⁸

Kymmenysten ja uhrien rehellinen maksaminen tuo ajallisia ja hengellisiä siunauksia.

Haluan toistaa myöhempien aikojen pyhille lujan uskoni, että Jumala, taivaallinen Isämme, siunaa niitä miehiä ja naisia, jotka ovat ehdottoman rehellisiä Hänelle kymmenystensä maksamisessa, ja antaa heidän menestyä ja suo heille viisautta. Uskon, että kun joku on taloudellisissa vaikeuksissa, paras tapa selviytyä tuosta vaikeudesta (ja puhun omasta kokemuksestani, sillä uskon olleeni useammin kuin kerran elämässäni taloudellisesti yhtä syvällä suossa kuin melkeinpä kuka tahansa) on olla ehdottoman rehellinen Herralle, eikä ottaa dollariakaan käsiinsä ilman, että Herra saa siitä kymmenen prosenttia.

Herra ei tarvitse teidän rahojanne eikä minun rahojani. Kymmenysten lain noudattaminen ja lahjoitukset seurakuntakeskuksiin, vaarnarakennuksiin, kouluihin, temppelihin, lähetystyöhön ja kaikkiin monenlaisiin tarpeisiin ovat kaikki meidän hyväksemme. Ne ovat pelkkiä läksyjä, joita opettelemme ja jotka tekevät meistä kelvollisia ja valmistavat meitä tulemaan enemmän Jumalan kaltaisiksi ja soveliaiksi palaamaan taivaallisen Isämme luo. Meille annettavat luonteeltaan taloudelliset läksyt ovat samanlaisia kuin ne läksyt, joita koulussa annetaan pojalle

tai tytölle: ne ovat pojalle hyödyksi, ne ovat tytölle hyödyksi heidän edistymisekseen, heidän ilokseen ja onnekseen tämän elämän jälkeen, koska kaikesta siitä tiedosta ja tietämyksestä, jota hankimme, ja edistyksestä, jota saavutamme, hyödyimme me itse.

Jumala, taivaallinen Isämme, on säätänyt lakeja edistääkseen kansaansa fyysisesti, hengellisesti ja älyllisesti, ja yksi parhaita lakeja koko maailmassa parempien myöhempien aikojen pyhien aikaansaamiseksi on kymmenysten laki. On monia ihmisiä, jotka uskovat evankeliumiin ja ottaisivat mahdollisesti sen vastaan, elleivät he olisi samanlaisia kuin se nuorukainen, josta luemme Raamatusta, jota Jeesus käski myymään kaiken, mitä hänellä oli, ja antamaan rahat köyhille sen jälkeen kun nuorukainen oli ilmoittanut, että ”kaikkia niitä olen noudattanut” [ks. Matt. 19:16–22]. Monet ihmiset eivät kestä evankeliumia heihin kohdistuvien taloudellisten vaatimusten vuoksi, ja he antavat tämän maailman asioiden, joihin he ovat takertuneet lujasti ja tiukasti, ryöstää heiltä suurimman kaikista Jumalan lahjoista, nimittäin iankaikkisen elämän. Suosittelen kymmenysten lakia myöhempien aikojen pyhille.⁹

Taloudellisen menestyksen laki myöhempien aikojen pyhille liitossa Jumalan kanssa on olla rehellinen kymmenysten maksaja ja olla riistämättä Herralta kymmenyksiä ja uhrilahjoja [ks. Mal. 3:8]. Niille, jotka noudattavat kymmenysten lakia, tulee menestystä. Kun sanon menestystä, en ajattele sitä yksin dollareissa ja senteissä. – – Mutta se, mitä minä pidän todellisena menestyksenä, sinä yhtenä asiana kaikesta muusta, joka on suuriarvoista jokaiselle elävälle miehelle ja naiselle, on kasvaminen Jumalan tuntemisessa, todistuksessa, voimassa elää evankeliumin mukaan ja innoittaa perhettämme tekemään samoin. Se on totisinta menestystä.¹⁰

Uskon lujasti, että usko ilman tekoja on kuollut, ja uskon lujasti, että Herra tarkoitti, mitä sanoi, kun Hän lupasi avata taivaan ikkunat ja vuodattaa meille siunauksia, jos maksamme kymmenyksemme [ks. Mal. 3:10].¹¹

Uskon, että ihmisiä siunataan heidän avokätisyytensä mukaan. En sano, että he aina saavat enemmän rahaa, ehkä ei niin kuin muut ihmiset, mutta että uskon ja todistuksen lisääntyminen sen

työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana, seuraa ihmisiä, jotka ovat rehellisiä Herralle kymmenystensä maksamisessa, ja he kasvavat niin kuin eivät koskaan kasva epärehelliset, siitä ei ole minkäänlaista epäilystä mielessäni. Ja sitä paitsi olen vielä niin typerä, että uskon, että Herra antaa sellaisten menestystä, jotka maksavat kymmenyksensä, niin että he ovat keskimäärin vauraampia kuin ihmiset, jotka eivät maksa niitä. Uskon, että avokäisille Herra antaa ajatuksia ja että he kehittyvät kyvyiltään nopeammin kuin kitsaat. Minulla on tällainen usko, ja se on ollut minulla pojasta asti.¹²

Jos annamme suhteessa varoihimme, jos maksamme kymmenyksemme, olivatpa tulot kuinka pienet tahansa, – – Jumala, taivaallinen Isämme, kartuttaa kymmenestä dollarista jäljelle jäävät yhdeksän tai jokaisesta viidestäkymmenestä dollarista jäljelle jäävät neljäkymmentäviisi, ja te saatte kylliksi viisautta käyttää ne hyödyksi, niin ettette menetä mitään olemalla rehellisiä.¹³

Maailmassa suuri menestyksen mittapuuh on se, että ihmiset osaavat hankkia rahaa. Mutta haluan sanoa teille myöhempien aikojen pyhille, että se ei ole todellista menestystä. Kun ihmiselle kertyy ja lisääntyy tämän maailman tavaroita, niin ellei hän ole varovainen, hän menettää Herran Hengen ja kiinnittää sydämensä tämän maailman tavaroihin. Ja jos hän menettää Herran Hengen eikä ole rehellinen Jumalalle maksamalla kymmenyksensä yhtä täsmällisesti ja rehellisesti kuin tekisi tiliä kumppanilleen, jos olisi liike-elämässä, niin hänen voimansa vähenee, hänen väkevyytensä vähenee, Jumalan Hengen todistus hänen sielussaan vähenee. Mielessäni ei ole siitä epäilystäkään.

Meidän täytyy olla rehellisiä Herralle. On suuri ongelma, että monet ihmiset, joille kertyy ja lisääntyy tämän maailman tavaroita, kiinnittävät sydämensä niihin ja menettävät Herran Hengen. Siksi se, minkä maailma laskee menestykseksi, on epäonnistumista, koska jos ihminen alkaa tavoitella palkintoa eikä saa sitä vaikka tekee miltei koko ikänsä työtä sen palkinnon saadakseen, niin hänen elämänsä on tosiaankin epäonnistunut. Tunnen monia ihmisiä, jotka pieniä rahasummia ansaittuaan ovat olleet ehdottoman rehellisiä Herralle ja maksaneet siitä yhden kymmenesosan. Mutta ansaittuaan suuria rahasummia he ovat maksaneet

kymmenen prosentin sijasta yhdestä kahteen tai kolmeen prosenttia. Mistä se johtuu? No, ellei ihminen ole varovainen, hänessä kasvaa, lisääntyy ja vahvistuu rahanhimo aivan niin kuin viinanhimo. Se ottaa hänestä ylivallan, ja hän rakastaa rahaa sen sijaan että rakastaisi vain sitä hyvää, mitä hän voi sillä tehdä. Hän ei arvioi asioiden arvoa oikein.¹⁴

Kymmenykset ovat Jumalan laki, ja kymmenysten maksaminen tuo rauhaa ja iloa myöhempien aikojen pyhälle, joka niin tekee. Sellainen ihminen, joka on ehdottoman rehellinen Herralle lahjoittaessaan varojaan Kristuksen kirkon rakentamiseen, ja jokainen uskollinen täysien kymmenysten maksaja saa tyydytyksen tunteen sydämeensä. Joka ikinen siunaus, josta te ja minä nauhimme, tulee Jumalalta. Olemme velkaa Hänelle vieläpä elämän henkäyksen ja Hän antaa meille kaiken, mitä meillä on. Hän pyytää meitä ilmaisemaan kiitollisuutemme ja tunnustamaan Hänen hyvyytensä palauttamalla kirkolle sen hyödyksi ja evankeliumin levittämiseksi kotona ja ulkomailla yhden kymmenesosan saamastamme, mikä kaikki tulee Häneltä.

Sanon jälleen, että minun ymmärrykseni yli käy se, kuinka joku mies, joka on ehdottoman rehellinen toimissaan lähimmäisensä kanssa eikä ajattelisikaan tinkii kauppalaskunsa maksamisesta, jos hän pystyy sen maksamaan, tinkii velvoitteistaan Jumalaa kohtaan. – –

Minä vetoan myöhempien aikojen pyhiin, että he olisivat rehellisiä Herraa kohtaan, ja lupaan heille, että rauha, vauraus ja taloudellinen menestys seuraavat niitä, jotka ovat rehellisiä taivaallista Isäämme kohtaan, koska he täyttävät lain ja velvollisuuden. Hän siunaa heitä siitä, että he tekevät niin. Ja se, että on täysin rehellinen Herralle, on mitä suuremoinen tapa opettaa lapsillenne uskoa Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. – – Kun me kiinnitämme sydämemme tämän maailman tavaroihin emmekä ole täysin rehellisiä Herraa kohtaan, me emme kasva evankeliumin valkeudessa ja voimassa ja väkevyydessä kuten me muuten tekisimme.¹⁵

Kiitän Jumalaa etuoikeudesta maksaa kymmenykset. Riehuitsen siitä, että minulla on tilaisuus osoittaa kiitollisuuteni taivaalliselle Isälleni Hänen armostaan minua kohtaan.¹⁶

**Meidän tulee olla anteliaita käyttäessämme
taloudellisia siunauksiamme auttaaksemme
rakentamaan Jumalan valtakuntaa maan päällä.**

Vielä eräs asia, jonka me myöhempien aikojen pyhät haluamme oppia – ja minä olen tehnyt töitä oppiakseni sen – on oppia tyytymään elämän perustarpeisiin eikä antautua ylellisiin tapoihin. Jos meillä on ylimääräistä, käyttäkäämme se niin kuin Jumala haluaa meidän sen käyttävän – Hänen valtakuntansa eteenpäin viemiseen ja evankeliumin levittämiseen. – –

Mitä omaisuutemme tulee, sillä ei ole meille mitään todellista arvoa, paitsi kun olemme valmiit ja halukkaat käyttämään sitä Jumalan valtakunnan edistämiseksi. Velvollisuutemme on huolehtia perheestämme, mutta velvollisuutemme ei ole elää ylellisyydessä. Velvollisuutemme ei ole tehdä työtä kerätäksemme rikkautta itsemme koristelemiseksi. – –

Aina kun opimme olemaan halukkaita käyttämään varoja, jotka Jumala meille antaa, Hänen valtakuntansa eteenpäin viemiseen, ei myöhempien aikojen pyhillä ole erityisiä taloudellisia ongelmia. Herra siunaa heitä runsaasti. Se, mitä meidän on tehtävä, on etsiä Hänen Henkensä valoa ja innoitusta oppaaksemme kaikkina aikoina, ja Hän antaa meille kaiken muun, mikä on tarpeen.¹⁷

Iloista antajaa Jumala rakastaa. Kukaan ihminen maan päällä ei voi maksaa lahjoituksia köyhille, maksaa kokouspaikkojen ja temppelien rakentamisesta – – ottaa varoistaan ja lähettää poikiaan ja tyttäriään julistamaan tätä evankeliumia poistamatta sie-lustaan itsekkyyttä, riippumatta siitä, kuinka itsekäs hän oli aloittaessaan. Se on yksi koko maailman hienoimmista asioista ihmisille – – päästä siihen pisteeseen, jolloin he voittavat luonteensa itsekkyyden. Kun se on kitketty juurineen heidän luonteestaan, he ovat iloisia ja innokkaita ja halukkaita ja etsivät tilaisuuksia tehdä hyvää varoilla, jotka Herra antaa heidän käsiinsä, sen sijaan että he yrittäisivät saada niitä lisää.¹⁸

Dollarit ja sentit eivät ole siunauksia Jumalalta. Vain sikäli kuin meitä siunataan älyllä, viisaudella ja Jumalan Hengellä käyttäksemme niitä viisaalla ja soveliaalla tavalla ja viedäksemme Jumalan valtakuntaa eteenpäin maan päällä, ne ovat sellaisia. Jos

meitä siunataan runsaasti tämän maailman hyvydellä ja se so-
kaisee silmämme – – niin silloin se, sen sijaan, että olisi siunaus
Jumalalta, [tuleekin] päinvastaisesta suunnasta.¹⁹

Ihminen on luonteeltaan, kuten olen usein todennut, itsekäs,
turmeltunut ja ahne, ajattelee itseään ja vain itseään ja laskeskelee
omaa etuaan. Mutta kaikki evankeliumin opetukset ovat täysin vas-
takkaisia tälle. Huomaamme, että meille esitetyt vaatimukset mak-
saa kymmenykset ja paastopäivän lahjoitukset – ja käyttää varo-
jamme evankeliumin lähettämiseen maan kansoille – – nämä
vaatimukset häätävät ihmissydämeistä jokaisen itsekkään ja turmel-
tuneen ominaisuuden. Sen sijaan että olisi itsekäs, uskollinen
myöhempien aikojen pyhä on täynnä evankeliumin rakkautta,
täynnä halua lahjoittaa aikaa ja varoja Jumalan valtakunnan eteen-
päin viemiseksi. Jos olemme uskollisia niille luonteeltaan talou-
dellisille vaatimuksille, joita meihin kohdistetaan, evankeliumi ot-
taa itsekkään, turmeltuneen ihmisen ja tekee hänestä anteliaan,
jalon, avarasydämissen yksilön. – – Evankeliumi täyttää meidät ha-
lulla jättää tarvittaessa maailman tavarat mennäksemme maan ää-
riin lähimmäistemme hyväksi ja pelastukseksi saamatta dollaria-
kaan palkaksi.²⁰

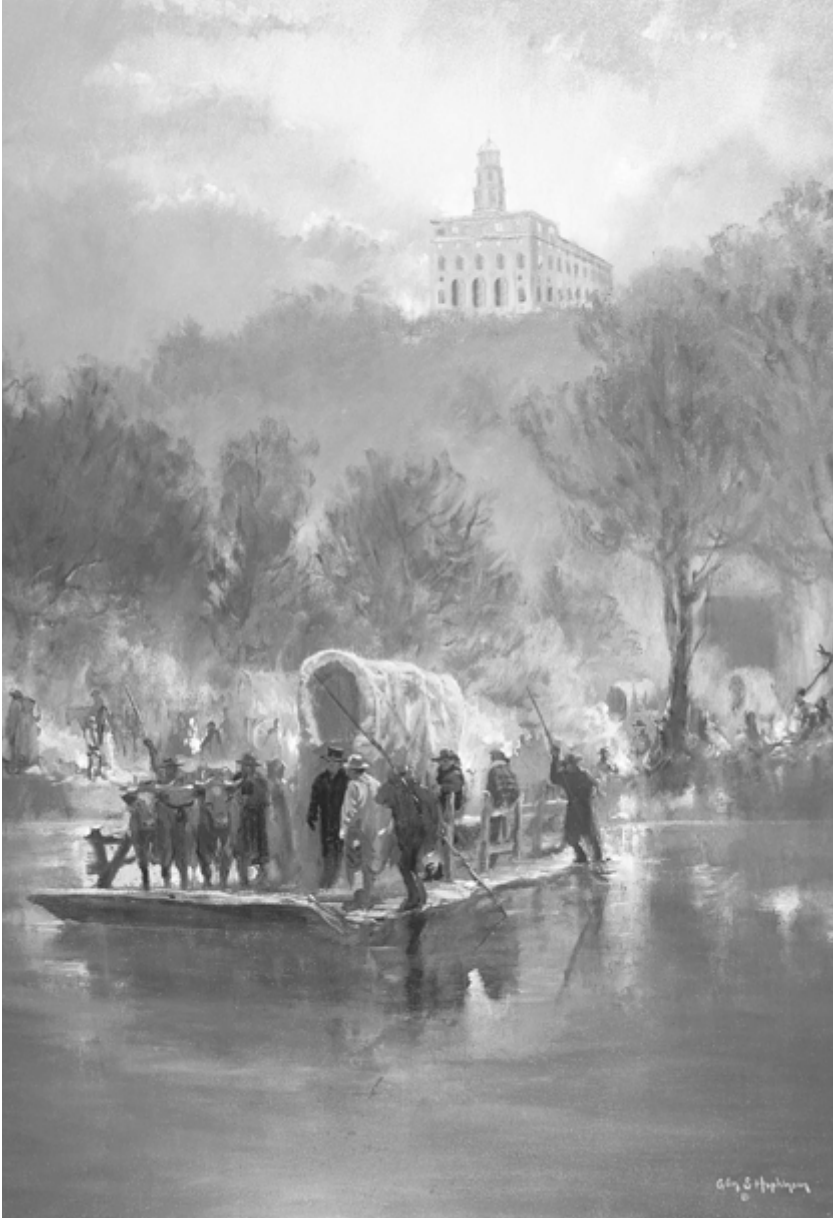
Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin velka on kahle? Mitä siunauksia me voimme saada, kun elämme varojemme mukaan? Millaiset tavat voivat auttaa meitä pääsemään eroon velasta tai välttämään velan ottamista?
- Millä tavoin meitä siunataan sekä taloudellisesti että hengelli-
sesti, kun me olemme kuuliaisia kymmenysten laille? Kuinka
vanhemmat voivat opettaa lapsilleen kymmenysten ja uhrien
periaatteita?
- Miksi on tärkeää olla rehellinen Herralle samoin kuin lähim-
mäisillemmekin? Millä tavoin lapsille on siunaus, että heillä on
vanhemmat, jotka ovat täysin rehellisiä Herralle?
- Miksi maallinen menestys voi johtaa siihen, että menetämme
Herran Hengen? Mitä voimme tehdä pitääksemme taloudelli-
sen menestyksen oikeissa mittasuhteissa?

- Mitä velvollisuuksia meillä on, kun Jumala antaa meille ai-neellisia siunauksia? Mitkä asenteet saattavat estää meitä täyt-tämästä näitä velvollisuuksia?
- Mitä raha, jos sen asettaa oikeisiin mittasuhteisiinsa, voi mah-dollistaa meitä tekemään?

Viitteet

1. *Collected Discourses Delivered by Presidednt Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 3, s. 374.
2. *Relief Society Magazine*, toukokuu 1932, s. 299, 302.
3. Julkaisussa ”Symposium of Best Thought”, *Improvement Era*, helmikuu 1898, s. 283.
4. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 111; ks. myös Joe J. Christensen, ”Ahneys, itsekyys ja kohtuuttomuus”, *Liabona*, heinäkuu 1999, s. 11.
5. *Gospel Standards*, s. 111.
6. *Gospel Standards*, s. 112.
7. *Gospel Standards*, s. 112.
8. *Gospel Standards*, s. 113.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1921, s. 6–7, kappalejakoa muutettu.
10. *Gospel Standards*, s. 58.
11. *Relief Society Magazine*, toukokuu 1932, s. 303.
12. *Gospel Standards*, s. 64.
13. *Gospel Standards*, s. 61.
14. *Gospel Standards*, s. 181, kappalejakoa muutettu.
15. *Gospel Standards*, s. 60–61.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1912, s. 50.
17. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 3, s. 374–375, kappalejakoa muutettu.
18. *Gospel Standards*, s. 62.
19. *Gospel Standards*, s. 108–109.
20. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 4, s. 356.

Helmikuun neljäntenä päivänä 1846 monet myöhempien aikojen pybät lähtivät Nauwoosta Illinoisista ja ylittivät Mississippijoen aloittaen matkansa Kalliovuorille. Presidentti Heber J. Grant ilmaisi "ibailunsa ja kiitollisuutensa" noiden pioneerien uskosta.

”Pelvotta käykää”

Laulu ”Pelvotta käykää” herättää kiitollisuutta varhaisia myöhempien aikojen pyhien pioneereja kohtaan ja johtaa suurempaan uskoon ja rohkeuteen.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grantin suosikki kirkon lauluista oli ”Pelvotta käykää”, toivon hymni, joka innoitti Suolajärven laaksoon matkaavia varhaisia myöhempien aikojen pyhien pioneereja (ks. *MAP-lauluja*, 17). Hän oli sitä mieltä, että kirkon jäsenten oli tärkeää ymmärtää tämä laulu – etenkin neljäs säkeistö, joka sisältää toivon sanoman niille, jotka ”kuolema matkalla yllättää”, ja niille, joiden elämä säästetään, ja jotka saavuttavat määränpäin.

Tämä laulu muistutti presidentti Grantia hänen pioneeri-perinnöstään. Hän sanoi: ”En ole koskaan kuullut enkä usko koskaan hamaan kuolinpäivääni asti kuulevani lempilauluani ’Pelvotta käykää, pyhät Kristuksen, riemuiten voittohon’ [ajattelematta] pienen vauvasiskoni kuolemaa ja hautaamista ja sitä, kuinka sudet kaivoivat hänen ruumiinsa ylös tasangoilla. Ajattelen isäni ensimmäisen vaimon kuolemaa ja hänen ruumiinsa tuomista tänne haudattavaksi.”¹ Tämä kertomus Jedediah Grantista, hänen vaimostaan Carolinesta ja heidän tyttärestään Margaretista on esimerkki laulun toistuvasta sanomasta: ”Kaikki on parhain päin!”

Jedediah Grant johti vuonna 1847 myöhempien aikojen pyhien pioneeriretkikunnan Nebraskan Winter Quartersista Suolajärven laaksoon. Vähän ennen kuin retkikunta saapui laaksoon, hänen puolivuotias tyttärensä Margaret sairastui koleraan ja kuoli. Hänen ruumiinsa haudattiin reitin varteen ja se peitettiin vain kummulla vasta kaivettua savea. Pian sen jälkeen Jedediahin ensimmäinen vaimo Caroline kuoli koleran seurauksiin ja kovaan kuumeeseen.

Hän kuiskasi miehelleen viimeisiksi sanoikseen: ”Kaikki on parhain päin! Kaikki on parhain päin! Vie minut laaksoon – Jeddy. Hae Margaret – tuo hänet – luokseni.” Hänen miehensä vastasi: ”Kyllä, kyllä, Caroline. Teen parhaani. Teen parhaani.”

Retkikunta saapui laaksoon kolmen päivän kuluttua. Samana iltana pidettiin Caroline Grantin hautajaiset. Levättyään muutama päivän Jedediah lähti hakemaan Margaretin ruumista. Hänen mukanaan lähtivät hänen ystävänsä Bates Noble ja veli Noblen ottotytär Susan. Eräänä iltana heidän leiriytyessään Jedediah ilmaisi luottamuksensa Jumalan tahtoon:

”Bates, Jumala on tehnyt sen selväksi. Paratiisin riemu, jossa vaimoni ja pienokaiseni ovat yhdessä, tuntuu olevan minussa tänä iltana. Jonkin viisaan tarkoituksen vuoksi heidät on vapautettu maallisista taisteluista, joihin sinut ja minut on syösty. He ovat monin, monin verroin onnellisempia kuin meidän on mahdollista olla täällä. Tämän leiripaikan pitäisi olla minulle surullisista surullisista paikka, mutta tänä iltana se tuntuu olevan lähellä taivasta.”

Kolme matkalaista saapuivat hautapaikalle seuraavana aamuna. Susan muisteli: ”Pysähdyimme epäröiden muutaman askeleen päähän haudasta, laskimme tavaramme maahan eteemme tuijottaen. Kukaan ei yrittänyt puhua. Pienen kummun tilalla oli ruma kuoppa, ja sudet olivat lähteneet niin vähän aikaa sitten, että kaikki merkit olivat tuoreina edessämme. En uskaltanut nostaa katsettani Jedediahiin. Sen perusteella, miltä minusta tuntui, saatoin vain arvata hänen tunteensa. Seisoimme erämaassa kuin patsaat, paikoillemme jähmettyneinä, ymmärtäen jokainen täysin, ettei mitään ollut tehtävissä. Muutaman hiljaisten kyynelten hetken jälkeen lähdimme vaieten pois vieden takaisin mukamme vain sen, minkä olimme tuoneetkin.”²

Noin yhdeksän vuotta myöhemmin vietettiin presidentti Jedediah Grantin hautajaisia. Hän oli palvellut presidentti Brigham Youngin toisena neuvonantajana. Presidentti Heber C. Kimball, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, puhui kuulijoille kertoen näystä, jonka hänen ystävänsä Jedediah oli saanut:

”Hän näki vanhurskaat kokoontuneina yhteen henkimaailmassa, eikä heidän keskuudessaan ollut jumalattomia henkiä.

Hän näki vaimonsa; tämä oli ensimmäinen henkilö, joka tuli hänen luokseen. Hän näki monia tuntemiaan ihmisiä, mutta ei keskustellut kenenkään muun kuin vaimonsa Carolinen kanssa. Caroline tuli hänen luokseen, ja hän sanoi, että tämä näytti kauniilta, ja Carolinella oli sylissään heidän tasangoilla kuollut pieni lapsensa, ja Caroline sanoi: ”Tässä on pikku Margaret. Tiedät, että sudet söivät hänet, mutta se ei vahingoittanut häntä. Hän on tässä aivan kunnossa.”³

Heber J. Grantin opetuksia

”Riemuiten voittohon”

Uskon, että Herra innoitti William Claytonia hänen sepittäessään tämän laulun. – – Pioneerit olivat lähdössä ihmeelliselle matkalle. – – Ihailen isiemme ja äitiemme rohkeutta, uskoa ja tahdonvoimaa. He lähtivät erämaahan tietämättä, minne olivat menossa, mutta lauloivat:

*Pelvotta käykää, pybät Kristuksen,
Riemuiten voittohon.*

Olen puhunut satojen sellaisten ihmisten kanssa, jotka ylittivät tasangot, ja he kokivat todellista iloa ja onnea kulkiessaan tähän maahan.

*Raskas jos onkin tienne tuskien,
Armo myös suuri on.*

Varmastikin Jumala antoi heille armoa päivästä päivään.

*Pois turbat buolet heittäkää,
Niin Herraa voitte ylistää,
Ja silloin laulu kaikuu näin:
Kaikki on parhain päin!*

Eikä se ollut hyvä neuvo ainoastaan tasankojen yli matkaaville ihmisille, vaan se on hyvä neuvo meille jokaiselle jokaisena elämämme päivänä. Iloinen, onnellinen tyneyden henki on mieluisaa taivaalliselle Isällemme. Kyky uskoa siihen pyhien kirjoitusten

kohtaan, joka opettaa meitä tunnustamaan Jumalan käden kaidessa [ks. OL 59:21] ja hyväksyä se, on mieluista taivaalliselle Isällemme.

”Käy rohkein mielin astumaan”

*Tabdommeko ain turbaan valittaa:
Raskas on matkamme.
Kuinka me voimme palkkaa odottaa,
Taiston jos väistämme?*

Hyvin monien ihmisten ongelma on se, etteivät he ole halukkaita *maksamaan hintaa*, etteivät he ole valmiita kamppailemaan menestyksestä elämän taistelussa. He muistuttavat suuresti ihmisiä, joista luin veli N. L. Nelsonin saarnaamista käsittelevästä kirjasta, jonka satuin avaamaan tässä eräänä päivänä. Luin ihmisistä, jotka ottivat kirjaimellisesti neuvon, ettei pidä huolehtia siitä, mitä puhuisi. Veli Nelson [Brigham Youngin Akatemian professori] kirjoitti, että monet niistä, jotka eivät ole huolehtineet puhumisestaan ollenkaan, eivät ole koskaan sanoneetkaan paljoa, koska he ovat toimineet vastoin opetusta, että meidän pitäisi valmistautua, ja hän sanoo niistä ihmisistä, jotka eivät huolehdi puhumisestaan, että kun he puhuvat, he – – sanovat: ”Oi Herra, tässä minä olen. Minulla on suu ja kaksi keuhkoa, jotka lainaan sinulle vähäksi aikaa. Täytyä minut viisaudella, niin että voin valistaa ihmisiä”, mitä Hän harvoin tekee. [Ks. *Preaching and Public Speaking: A Manual for the Use of Preachers of the Gospel and Public Speakers in General*, 1898, s. 3–7.]

*Kuinka me voimme palkkaa odottaa,
Taiston jos väistämme?
Käy rohkein mielin astumaan,
Ei hylkää Herra milloinkaan,
Ja kohta laulu kaikuu näin:
Kaikki on parhain päin!*

Tämä suurenmoinen kuulijakunta täällä [yleiskonferenssissa], kaunis temppeelimme, kirkkomme [hallinto]rakennus ja temppeelit

Kanadasta Etelä-Utahiin sekä Havaijin saarilla todistavat koko maailmalle, ettei Jumala ole koskaan hylännyt kansaansa.

”Maan Herra meille valmistanut on”

*Maan Herra meille valmistanut on
Kaukana Lännessä.
Siellä on vainoojamme voimaton,
Herra on kilpenä.*

Uskon, ettei ole yhtään todellista myöhempien aikojen pyhää, joka ei usko, että Jumala todellakin valmisti tämän maan kansaansa varten. Brigham Young sanoi – katsoessaan yli tämän laakson: ”Tämä on se paikka.” Jumala oli näyttänyt hänelle tämän paikan näyssä ennen kuin hän tuli tänne. Ihmiset yrittivät suostutella häntä menemään Kaliforniaan, tuohon rikkaaseen maahan, mutta tämä oli se paikka, jonka Jumala oli valmistanut, ja me pysähdyimme tänne, eikä erehdystä tapahtunut.

*Kautt ilmain kiirii laulu tää,
Se kunniaansa heläjää,
Ja ääni kaikuu ylistäin:
Kaikki on parhain päin!*

”Jos kuolema matkalla yllättää”

*Jos kuolema matkalla yllättää,
Onnen on päivä tuo.
Huolet ja vaivat silloin tänne jää,
Jumalan käymme luo.*

Tuntuuko meistä, että kaikki on hyvin, jos kuolemme? Elämmekö niin, että jos meille tulee lähtö, olemme kelvollisia palaamaan taivaallisen Isämme luo täältä maan päältä lähdettyämme, ja meidät toivotetaan tervetulleiksi sinne? Elämmekö me niin, että olemme arvollisia saamiimme siunauksiin? Esitän itselleni kysymyksen: Teenkö kaiken voitavani kohottaakseni en

vain itseäni, vaan myös tovereitani, olenko totisesti loistavana valona ihmisille heille näyttämäni esimerkin vuoksi?⁵

Mikä ylevä usko – että kaikki on parhain päin! Vaikka pitäisi kuolla erämaassa ja tulla haudatuksi tuntemattomaan hautaan, niin sanoakseni, niin silti he uskoivat niin, ja he saattoivat laulaa nämä sanat ilta illan jälkeen uskoen niin sydämessään. He totisesti rukoilivat Herraa. He uskoivat täysin profeetta Joseph Smithin vaimolle annettuun ilmoitukseen, jossa sanotaan: ”Vanhurskaiden laulu on minulle rukous, ja siihen vastataan siunauksella heidän päällensä.” Myös: ”Minun sieluni on mieltynyt sydämen lauluun.” [OL 25:12.]

*Jos kuolema matkalla yllättää,
Onnen on päivä tuo.
Huolet ja vaivat silloin tänne jää,
Jumalan käymme luo.
Vaan elomme jos säästetään
Ja saavutamme määränpään,
Niin laulamme taas ylistäin:
Kaikki on parhain päin!*

Muistan erään tapauksen, ja olen puhunut siitä usein, – – kun appeni, Oscar Winters -vainaa, sanoi: ”Heber, uskon, etteivät Siionin nuoret arvosta täysin sitä, mitä veli Claytonin laulu merkitsi meille, kun me lauloimme sitä ilta illan jälkeen kulkiessamme tasankojen poikki. – – Haluan kertoa sinulle, mitä tapahtui, kun olin tulossa laaksoon. Yksi retkikuntamme jäsenistä ei tullut ajoissa leiriin. Pysimme vapaaehtoisia ja olimme juuri lähtemäisillämme katsomaan, oliko jotakin tapahtunut, – – kun näimme hänen tulevan kaukana. Kun hän saapui, riisuimme hänen härkensä valjaista ja autoimme häntä valmistamaan illallisensa. Hän oli ollut kovin sairas ja oli joutunut paneutumaan maata tien varteen kerran tai kaksi. Illallisen jälkeen hän istuutui isolle kivelle nuotion ääreen ja lauloi laulun ”Pelvotta käykää”. Leirissä oli sääntönä, että aina kun joku alkoi laulaa tuota laulua, me kaikki liityimme mukaan, mutta jostakin syystä kukaan ei ruvennut laulamaan tämän veljen kanssa. Hänen äänensä oli melko heikko ja särkynyt, ja kun hän lopetti, katsoin ympärilleni, enkä usko, että

siellä istui yhtään ihmistä, jonka silmät eivät olleet kyynelissä. Hän lauloi laulun hyvin kauniisti, mutta heikolla ja haikealla äänellä, ja kuitenkin laulun hengessä ja innoituksessa. Seuraavana aamuna huomasiimme, ettei hän ollut valjastamassa härkiään. Menimme hänen vankkureilleen ja huomasiimme, että hän oli kuollut yön aikana. Kaivoimme matalan haudan ja laskimme hänen ruumiinsa siihen. Sitten mieleemme tuli kivi, jolla hän oli edellisenä iltana istunut laulaessaan:

*Jos kuolema matkalla yllättää,
Onnen on päivä tuo.
Huolet ja vaivat silloin tänne jää,
Jumalan käymme luo.*

Vieritimme sitten sen kiven paadeksi hänen haudalleen.”

Huomasin veli Wintersin silmissä kyyneleitä. Hän aloitti ikään kuin olisi ollut kertomaisillaan minulle vielä jotakin, mutta epäröi eikä kertonut. Sain myöhemmin tietää, että oltuaan jonkin aikaa laaksossa hän tuli kotoaan maalta Salt Lake Cityyn tapaamaan äitiään ja sai kuulla, että kuolema oli yllättänyt tämänkin matkalla.

Muutamia vuosia sitten, kun Burlington Railroad -yhtiö rakensi rautatietä Nebraskan ja Wyomingin halki, insinöörit löysivät maasta esiin pistävän vankkurinpyörän kappaleen, johon oli veistetty sana ”Winters”. He kirjoittivat Salt Lake Cityyn ja kertoivat tästä löydöstä, ja he palasivat takasin muutamia maileja ja muuttivat ystävällisesti rautatien linjausta niin, että se kulki sen paikan ohi, koska he tiesivät, että se oli jonkun Utahin pioneerin hauta. Olemme sen jälkeen pystyttäneet sinne pienen hautapaitsaan isoäiti Wintersin muistoksi, ja olemme kaivertaneet tempeligraniitista tehdyn patsaan toiseen sivuun laulun ”Pelvotta käykää” viimeisen säkeistön sanat.

En voi koskaan kuulla tätä laulua, en voi koskaan lukea sitä, ilman että sydämeni täyttyy kiitollisuudesta isääni ja äitiäni kohtaan ja niitä tuhansia jaloja miehiä ja naisia kohtaan, jotka matkasivat tasankojen yli. Monet heistä kulkivat yhä uudelleen tasankojen poikki auttaakseen toisia, kestivät vaikeudet iloisin mielin toteuttaen totisesti tämän innoitetun laulun opetuksia!

En voi koskaan ajatella heitä olematta täynnä ihailua ja kiitollisuutta ja lausumatta Herralle rukousta, että Hän auttaisi minua, yhtä tuon jalon joukon jälkeläistä, olemaan uskollinen ja tosi kuten he! He olivat todella ihmisryhmä, joka vuosien vieressä ansaitsee yhä suurempaa ihailua ja kunnioitusta maailman asukailta.⁶

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä tämä laulu merkitsee sinulle? Mitä me voimme oppia tästä laulusta?
- Millä tavoin me olemme pioneereja nykyaikana? Kuinka me voimme kunnioittaa muilta myöhempien aikojen pyhien pioneereilta saamaamme perintöä?
- Kuinka me voimme kehittää itsessämme ”iloista, onnellista tyyneyden henkeä” vastoinkäymisistä huolimatta?
- Mieti seuraavaa presidentti Grantin lainausta: ”Tuntuuko meistä, että kaikki on hyvin, jos kuolemme? Elämmekö niin, että jos meille tulee lähtö, olemme kelvollisia palaamaan taivaallisen Isämme luo tämän maan päältä lähdettyämme, ja meidät toivotetaan tervetulleiksi sinne? Elämmekö me niin, että olemme arvollisia saamiimme siunauksiin? – – Teenkö kaiken voitavani kohottaakseni en vain itseäni, vaan myös tovereitani, olenko totisesti loistavana valona ihmisille heille näyttämäni esimerkin vuoksi?”
- Miksi on hyödyllistä miettiä säännöllisesti elämämme kulkua? Mitä me voimme tehdä valmistautuaksemme ”palaamaan taivaallisen Isämme luo”?
- Mitä me voimme tehdä kohottaaksemme itseämme ja muita?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 342.
2. Ks. Carter E. Grant, ”Robbed by Wolves: A True Story”, *Relief Society Magazine*, heinäkuu 1928, s. 358–364.
3. *Deseret News Weekly*, 10. joulukuuta 1856, s. 317.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 4–5.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1909, s. 111.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 6–7, kappalejako muutettu.

Tehkää työtä toisten onneksi

Kun autamme ja rohkaisemme muita, me löydämme avaimen todelliseen onneen elämässä.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant puhui harvoin palveluteoistaan, mutta silloin tällöin muut kertoivat hyvistä teoista, joita olivat nähneet hänen tekevän. Hänen perheensä jäsenet olivat hänen palvelunsa ensisijaisia todistajia ja kohteita. Hänen tyttärensä Lucy Grant Cannon kertoi hänen anteliaisuudestaan ja ystävällisyydestään lapsiaan ja lastenlapsiaan kohtaan:

”Isän omistautuminen perheelleen on silmiinpistävää. Hänen henkilökohtainen kiinnostuksensa heitä ja heidän kotiaan kohtaan ilmenee jatkuvasti. Hän on auttanut heitä silloinkin, kun se on vaatinut suuria uhrauksia. Hän on sanonut usein: ’Auta tain-ta. Tammet pystyvät huolehtimaan itsestään.’

Jokainen lapsi ja lapsenlapsi saa jokaisena syntymäpäivänään joko henkilökohtaisesti tuotuna tai postitse kirjeen ja sekin. Joka joulukuusi ja uusi vuosi ja usein muulloinkin tulee kirjoja ja sekkejä, kuvia tai huomaavaisia muistamisia. Lahjojen mukana on aina hänen rakkaat terveisensä ja siunauksensa, ja se lankeaa rukouksen tavoin meidän kaikkien päälle.”¹

Lucy kertoi, kuinka hellästi hänen isänsä hoiti häntä hänen sairastaessaan kurkkumätää:

”Vielä neljäkymmenenkolmen vuoden kuluttua tätä kirjoittaessani silmiini nousevat kiitollisuuden ja arvonannon kyyneleet, kun ajattelen hänen hellyyttään minua kohtaan sairauden kohdatessa. Kuten monet ovat kuulleet hänen kertovan, sairastuin vakavasti ollessani kaksitoistavuotias. Olimme siihen aikaan Washington D.C.:ssä. Mutta ilman Herran palvelijoiden siunausta

"Todellinen avain onneen elämässä on se, että tekee työtä toisten onneksi."

ja Jumalan voimaa, jota anottiin minun hyväkseni, minä olisin kuollut. Niinä viikkoina, jolloin olin niin kovin sairas, ei isäni poistunut juuri lainkaan huoneesta yöllä eikä päivällä, vaikka meillä oli kaksi koulutettua sairaanhoitajaa. Kun olin toipilaana, isä luki minulle tuntikausia. Hän toi minulle lahjoja ja herkkuja sikäli kuin pystyin nauttimaan niitä ja teki mitä ihanimmalla tavalla yhtä paljon kuin mitä rakastavin äiti voisi tehdä.

Olin yhä liian heikko kävelemään lähtiessämme Washingtonista. Isä kantoi minut junaan ja huolehti minusta kotimatalla. Jos hän olisi ollut koulutettu sairaanhoitaja, hänen kosketuksensa ei olisi voinut olla hellempi eikä huolenpitonsa huomaavaisempaa. Saavuimme Salt Lake Cityyn tempppelin vihkimisaikaan. Hän kantoi minut monta kertaa koko tempppelin läpi. Kun saavuin kotiin, seurasi toipilasviikkoja, ja vaikka koko perhe oli halukas hoitamaan minua, halusin hänen olevan silti lähettyvillä, ja hän oli halukas olemaan minun kanssani. Se, mitä sanon itsestäni, pitää paikkansa kaikkien siskojeni kohdalla silloin kun he ovat olleet sairaina.”²

Presidentti Grantin palvelutyö ulottui hänen perheensä ulkopuolelle. Lucy muisteli:

”Kerran muutama päivä ennen joulua kun olin valmistamassa joitakin pieniä lahjoja eräälle avun tarpeessa olevalle perheelle, isä astui sisään ja näytin hänelle aikaansaannokseni ja kerroin hänelle perheestä sen, mitä olin äidin kuullut siitä puhuvan. Mainitsin, että minun oli laitettava temppeleivaatteeni kuntoon, sillä lainaisin niitä tälle naiselle seuraavana aamuna. Kun nainen tuli seuraavana päivänä palauttamaan vaatteitani, hän kertoi, että kun hän astui sisään tempppelin portista, isäni oli siellä odottamassa. Isä ei ollut ikinä ennen nähnyt tätä naista, mutta tunnistaessaan hänet kuvaukseni perusteella isä pysäytti naisen, ojensi hänelle kirjekuoren ja toivotti perheelle hauskaa joulua. Kirjekuoressa oli kaksikymmentä dollaria.”³

Vielä joukon heikentäviä halvauksia kärsittyäänkin presidentti Grant löysi edelleen tapoja palvella. Kun hänen fyysinen toimintakykynsä rajoittui, hänen pääasiallinen virkistysmuotonsa oli autolla ajelu. Hän kävi ulkona lähes päivittäin ja kutsui aina sukulaisia ja ystäviä mukaansa. Näiden retkien aikana hän osoitti usein

rakkauttaan toisia ihmisiä kohtaan pistäytymällä sairaaloissa tai ihmisten kodeissa.⁴

Vanhin John A. Widtsoe kahdentoista apostolin koorumista kirjoitti presidentti Grantille esittämässään kunnianosoituksessa: ”Hänen suurin rakkautensa on aina ollut ihmiskunta. Hänen taivaallisen Isänsä lapset ovat olleet hänen huolenaan elämässä. – – Tämä rakkaus ei ole ilmennyt pelkästään yleisenä huolena koko ihmiskunnasta, vaan huolenpitona yksilöistä. Köyhät ja puutteenalaiset ovat saaneet aina osansa hänen anteliaisuudestaan. Hänen sydämensä nopea vastaus ahdingossa oleville on arkipäivää hänen tuttaviansa keskuudessa. Rahaa on annettu kuten myös sitä henkilökohtaista apua, jota vahvat voivat antaa heikoille. Presidentti Grant on liiankin antelias, niin hyvänsuopa kuin ikinä kykeni ja siten luonnollisesti uskollinen ystäviään ja rakastava perhettään kohtaan. Hänellä on korkeassa asemassaan sielussaan rakkaus kaikkia ihmisiä kohtaan, ja hän kehottaa kaikkia heittämään pois itsekkäät halut.”⁵

Heber J. Grantin opetuksia

Rakkautemme Herraa kohtaan tulee muuttua palvelemiseksi Kristuksen tavoin.

Millaisia miehiä ja naisia meidän myöhempien aikojen pyhien tulisi olla ottaen huomioon tämän meillä olevan ihanan tiedon, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, että Joseph Smith on Jumalan profeetta? Meidän tulisi olla rehellisimpiä, hyveellisimpiä, rakastavimpia, parhaita ihmisiä maan päällä.⁶

Älkäämme unohtako meillä olevaa velvollisuutta olla uskollisia Herralle ja palvella Häntä, ja että emme voi palvella Häntä hyväksyttävästi palvelematta lähimmäisiämme.⁷

Pyydämme vilpittömästi kaikkia kirkon jäseniä rakastamaan veljiään ja sisariaan ja kaikkia kansoja, olivatpa he keitä tahansa tai missä tahansa, sulkemaan vihan pois elämästään, täyttämään sydämensä rakkauksella, kärsivällisyydellä, pitkämielisyydellä ja anteeksiannolla.⁸

Kristuksen evankeliumi on rakkauden ja rauhan evankeliumi, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden, suvaitsevaisuuden ja

anteeksiannon, ystävällisyyden ja hyvien tekojen, laupeuden ja veljellisen rakkauden evankeliumi. Himolla, ahneudella, vääryydellä kunnianhimolla, vallanhimolla ja lähimmäistemme hallitsemisella vääryydellä ei voi olla sijaa myöhempien aikojen pyhien eikä Jumalaa pelkäävien ihmisten sydämissä missään.⁹

Palvelutekomme voivat kohottaa ja rohkaista toisia.

Kuulin kertomuksen veljestä (olen jo unohtanut hänen nimensä), joka kävi kirkon alkuaikoina eräässä kokouksessa. Presidentti Brigham Young pyysi lahjoituksia lähetettäväksi Missourijoelle pyhien kokoamiseksi Siioniin. Hän pyysi jokaista, jolla oli siihen varaa, antamaan härän tai lehmän tai jonkin muun lahjoituksen. Eräs hyvä veli hyppäsi pystyyn ja sanoi: ”Minä annan lehmän.” Toinen veli nousi ja sanoi: ”Minä annan lehmän.” Ensimmäisellä veljellä oli kaksi lehmää ja suuri perhe, toisella veljellä oli puoli tusinaa lehmää ja pieni perhe. Ja niin [paholaisen] henki valtasi ensimmäisen miehen, [sanoen]: ”Ymmärräthän, ettet sinä voi tulla toimeen suurine perheinesi, et millään voi tulla toimeen yhdellä lehmällä. Sillä toisella miehellähän on pieni perhe ja kuusi lehmää. Hän voisi yhtä hyvin antaa kaksi tai kolme ja silti tulla hyvin toimeen.” Kun hän lähti kotiin, hän käveli neljä tai viisi korttelin väliä tullen koko ajan heikommaksi ja heikommaksi. Lopulta hän tuumi: ”Enpä taida antaa”, ja tajusi silloin eron siinä hengessä, joka kiusasi häntä, ja siinä, joka oli saanut hänet lupaamaan kirkon presidentille, että hän antaisi lehmän. Se oli henki, joka käski hänen jättää sitoumuksensa täyttämättä, olla epärehellinen, pettää lupauksensa. Hän seisahtui äkisti ja kääntyi ympäri ja sanoi: ”Suu kiinni, paholainen, tai yhtä varmasti kuin elän, kävelen veli Brighaminkin toimistoon ja annan hänelle toisenkin lehmän.” Häntä ei enää kiusattu.

Jokaisen myöhempien aikojen pyhän pitäisi tukea toisia eikä nojata heihin.¹⁰

Muistan, kuinka kerran State Bank -pankissa istuessani näin erään iäkkään veljen nimeltä John Furster kulkevan ohi. Hän oli yksi ensimmäisistä Skandinaviassa kastetuista. Kun hän kulki pankin ikkunan ohi, Henki kuiskasi minulle: ”Anna tuolle miehelle kaksikymmentä dollaria.” Menin virkailijan luo, ojensin hänelle 20

dollarin velkakirjan, kävelin katua pitkin ja tavoitin herra Fursterin ZCMI -tavaratalon edessä. Puristin hänen kättään ja jätin hänen käteensä kaksikymmentä dollaria. Muutamia vuosia myöhemmin sain tietää, että veli Furster oli sinä aamuna rukoillut, että hän saisi tarpeeksi varoja, jotta hän voisi mennä Loganiin ja tehdä siellä hiukan työtä temppelissä. Siihen aikaan Suolajärven temppeli ei ollut valmis. Kaksikymmentä dollaria oli juuri hänen tarvitsemansa summa, ja vuosia myöhemmin hän kyynelten vieressä poskille kiitti minua siitä, että olin antanut hänelle ne rahat.

Kerran istuessani toimistossa minulle tuli tunne, että minun pitäisi mennä sisar Emily Woodmanseen luo ja lainata hänelle viisikymmentä dollaria. Tein niin ja havaitsin, että hänellä oli ankara puute peruselintarvikkeista. – – En toivo mitään enempää kuin sitä, että mieleni olisi vastaanottavainen tällaisille tunteille.¹¹

Jokainen lausuttu ystävällinen sana suo teille suuremman kyvyn lausua toinen. Jokainen auttavainen teko, jonka teette teillä olevan tiedon perusteella jonkun lähimmäisenne auttamiseksi, suo teille suuremman kyvyn auttaa seuraavaa. Hyvät teot kasvavat ihmisessä. Olen joskus ajatellut, että monet ihmiset kuvittelevat, päätellen heidän äärimmäisestä ystävällisyyden ja toisten auttamisen halun puutteestaan, että jos he sanoisivat tai tekisivät jotakin ystävällistä, se tuhoaisi heidän kykynsä tehdä tulevaisuudessa yhtään ystävällistä tekoa tai lausua ystävällistä sanaa. Jos teillä on aitta täynnä viljaa ja te annatte pois säkin tai kaksi, jää aittaan yhtä monta säkistä vähemmän, mutta jos teette ystävällisen teon tai lausutte rohkaisun sanoja ahdingossa olevalle, joka kamppailee elämän taistelussa, on kykyne tehdä niin tulevaisuudessa sitä suurempi. Älkää kulkeko elämän läpi huulet sine-töityinä ystävällisiltä ja rohkaisevilta sanoilta älkääkä sydän sine-töitynä tekemästä työtä toisten puolesta. Ottakaa iskulauseksi elämässä: yritä aina auttaa jotakuta kantamaan taakkaansa.¹²

Palveleminen on todellinen avain onneen elämässä.

Ei voi koskaan tietää, mitä on tuloksena uskollisesti suoritetusta palvelemisesta, emmekä tiedä, milloin se tulee takaisin meille tai niille, joiden kanssa olemme tekemisissä. Palkkio ei ehkä tule samalla hetkellä, vaan myöhemmin korkojen kanssa.

Uskon, että emme menetä koskaan mitään elämässä palvelemalla, tekemällä uhrauksia ja tekemällä oikein.¹³

Todellinen avain onneen elämässä on se, että tekee työtä toisten onneksi. Säälän itsestä ihmistä, joka ei ole koskaan kokenut niiden osaksi tulevaa iloa, jotka saavat kiitosta ja kiitollisuutta ihmisiltä, joita he ovat saattaneet auttaa elämän taistelussa.¹⁴

Elämän onnellisuuden todellinen salaisuus ja tie, jonka avulla valmistaudumme tämän jälkeiseen, on palveleminen.¹⁵

Olen sen ajatuksen kannattaja, että tie rauhaan ja iloon elämässä on palveleminen. Palveleminen on todellinen avain, niin uskon, iloon, koska kun me teemme sellaista työtä kuten lähetyistyö, me voimme katsoa taaksepäin saavutuksiamme lähetykentällä. Kun me teemme mitä tahansa ystävyys- ja mielihyvän tekoja, ne tuovat sydämeemme tyytyväisyyden ja mielihyvän tunteen, kun taas tavanomaiset hauskuudet haihtuvat.¹⁶

On Jumalan säätämä laki, että samassa määrin kuin me suoritamme palvelusta, samassa määrin kuin me teemme jotakin tässä kirkossa ja sen ulkopuolella – mitä olemme halukkaita uhraamaan kirkon takia ja niiden takia, joille uskollisuutemme kuuluu kirkon toiminnan ulkopuolella – me kasvamme Jumalan armossa ja Jumalan rakkaudessa, ja me kasvamme niiden tarkoitusten toteuttamisessa, joiden vuoksi meidät on asetettu tänne maan päälle.¹⁷

Herra olkoon teidän kaikkien kanssa, veljemme ja sisaremmemme, missä asustattekin. Olkoon Hänen rauhansa sydämessänne, innoittakoon Hänen Henkensä teitä uusiin saavutuksiin veljellisessä palveluksessa ja lähimmäistenne palvelemissa.¹⁸

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi me löydämme ”todellisen avaimen onneen”, kun ”teemme työtä toisten onneksi”?
- Miksi me joskus emmimme palvella toisia aktiivisesti? Mitä voimme tehdä tunteaksemme enemmän iloa palvellessamme?
- Mitä me voimme tehdä auttaaksemme lapsia ja nuoria saamaan halun palvella?

- Kuinka voimme kehittää kykyämme vaistota toisten tarpeet?
- Mitä merkitsee ”tukea toisia eikä nojata heihin”?
- Millä tavoin palveleminen auttaa meitä ”valmistautumaan tämän jälkeiseen”?
- Millä selkeän yksinkertaisilla tavoilla me voimme noudattaa presidentti Grantin näyttämää esimerkkiä palvelemisesta? Kuinka voimme palvella olosuhteistamme riippumatta?

Viitteet

1. "A Father Who Is Loved and Honored", *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 680.
2. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 682.
3. *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 682.
4. Ks. Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God*, 1979, s. 222–223; ks. myös *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 684.
5. "The Living Prophet", *Improvement Era*, marraskuu 1926, s. 7.
6. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 4.
7. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 5, s. 223.
8. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1929, s. 8, lukijana presidentti Heber J. Grant.
9. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1942, s. 90, lukijana presidentti J. Reuben Clark jr.
10. "Settlement", *Improvement Era*, tammikuu 1941, s. 56.
11. Heber J. Grantin kirje N. L. Nelsonille, 1. huhtikuuta 1914, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkisto.
12. "Have A Purpose in Life", *Improvement Era*, helmikuu 1902, s. 289–290.
13. *Gospel Standards*, s. 356.
14. *Improvement Era*, helmikuu 1902, s. 290.
15. *Gospel Standards*, s. 187; ks. myös *Minun valtakuntani on vierivä eteenpäin*, 1979, s. 148.
16. *Gospel Standards*, s. 187.
17. *Gospel Standards*, s. 186–187.
18. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 5, s. 311.

Anteeksiantaminen muille

Anteeksiantaminen muille tuo rauhaa ja iloa elämäämme.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grantin tytär Lucy Grant Cannon kirjoitti: ”Yksi [isäni] luonteenpiirteistä, joka on minusta eniten Kristuksen kaltainen, on hänen kykynsä kääntää toinen poski, tehdä hyvää niille, jotka kohtelevat häntä häpeällisesti. Hän on auttanut monituisia kertoja hätään joutunutta miestä, joka on aiemmin avoimesti arvostellut häntä, joka on halventanut hänen nimeään eikä ole täyttänyt isäni asettamia mittapuita. Kuinka lempeä ja suvaitsevainen hän onkaan ollut niitä kohtaan, jotka ovat jättäneet kirkkonsa ja kääntyneet pois isiensä uskosta. Hän ei näytä koskaan kantavan kaunaa. Hän on ankara tuomitessaan synnin, mutta syntiselle hän on mitä armollisin.”¹

Heber J. Grant kehitti tämän luonteenpiirteen vähitellen ottaen oppia pyhistä kirjoituksista, innoitetuilta opettajilta ja omista kokemuksistaan, kunnes hän saattoi sanoa: ”Minulla ei ole vihamielisiä tunteita yhtäkään elävää sielua kohtaan.”² Lokakuun 1920 yleiskonferenssissa pitämässään puheessa hän kertoi tapauksesta, joka oli auttanut häntä jalostamaan anteeksiantamuksen henkeä elämässään. Suurin osa seuraavista opetuksista on peräisin tuosta puheesta.

Heber J. Grantin opetuksia

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on anteeksiannon evankeliumi.

Auttakoon Jumala meitä itse kutakin muistamaan, ettei Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ole vain kääntymyksen evankeliumi, vaan se on myös anteeksiannon evankeliumi. On kirjoitettu, että vaikka

Kuten näkyy tästä maalauksesta, jossa isä toivottaa tublaajapojan tervetulleeksi kotiin, "ilon ja rauban benki tulee anteeksiantamuksen betkellä ja kun sydämemme on täynnä rakkautta ja pitkämielisyyttä niitä kohtaan, jotka ovat tehneet virheitä".

ihmisen synnit olisivat verenpunaiset, niin jos hän tekee parannuksen, ne tulevat valkeiksi kuin lumi [ks. Jes. 1:18]. Riemuitsen merkittävästä ilmoituksesta, jossa sanotaan:

”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille” [OL 64:10].³

Olen antanut paljon neuvoja myöhempien aikojen pyhille omana aikanani, ja yksi perusasioista on ollut se, ettemme arvostelisi muita kuin itseämme. Uskon vikojen etsimiseen aamiaisella, päivällisellä ja illallisella, mutta vain omasta rakkaasta itsestämme.⁴

Mikään ei tuo meille enemmän Jumalan Henkeä kuin se – – että olemme ystävällisiä, huomaavaisia, laupiaita, pitkämielisiä ja anteeksiantavaisia. Mikään ei tuo meille enemmän iloa kuin se, että olemme valmiita ja halukkaita antamaan anteeksi lähimmäisemme rikkomukset meitä vastaan, eikä mikään tuo meille suurempaa tuomiota kuin se, että paadutamme sydämemme ja olemme katkeria ja kostonhaluisia tunteissamme niitä kohtaan, jotka meitä ympäröivät.⁵

Opin ja liittojen kohdasta 64:8–13 löydämme seuraavan:

”Minun opetuslapseni etsivät muinaisina aikoina syytä toinen toistaan vastaan eivätkä antaneet toisilleen anteeksi sydämessään; ja tämän pahuuden tähden heitä ahdistettiin ja kuritettiin ankarasti.

Sen tähden minä sanon teille, että teidän tulee antaa anteeksi toinen toisellenne; sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan, seisoo tuomittuna Herran edessä; sillä hänelle jää suurempi synti.

Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille.

Ja teidän tulee sanoa sydämessänne: Jumala tuomitkoon minun ja sinun välillä ja maksakoon sinulle tekojesi mukaan.

Ja se, joka ei tee parannusta synneistään eikä tunnusta niitä, teidän on tuotava seurakunnan eteen ja tehtävä hänelle niin kuin kirjoitukset teille sanovat, joko käskyn tai ilmoituksen kautta.

Ja tämä tehkää, jotta Jumala saisi kunnian – ei siksi, että ette anna anteeksi, koska teillä ei ole sääliä, vaan jotta olisitte

syttömiä lain silmissä, jotta ette loukkaisi häntä, joka on teidän lainsäätäjänne.”

Ja kohdasta 121:45–46 luumme:

”Edelleen sisimpäsi olkoon täynnä rakkautta kaikkia ihmisiä ja uskon huonekuntaa kohtaan, ja hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta; silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä ja pappeuden oppi laskeutuu sieluusi kuin kaste taivaasta.

Pyhä Henki on kumppanisi alati ja valtikkasi muuttumaton vanhurskauden ja totuuden valtikka; ja sinun herruutesi on oleva ikuinen herruus, ja ilman pakkoa se virtaa sinulle aina ja ikuisesti.”

Kunnioitan ja arvostan suuresti tätä lainausta – – Opista ja liitoista.

Ilon ja rauhan henki tulee anteeksiantamuksen hetkellä.

Joitakin vuosia sitten kirkosta erotettiin eräs arvostettu mies. Vuosia myöhemmin hän pyysi päästä kasteelle. Presidentti John Taylor siirsi kysymyksen hänen kastamisestaan apostoleille ilmaisten [kirjeessä], että jos he olisivat yksimielisiä hänen kastamisestaan, hänet voitaisiin kastaa, mutta että jos oli yksikin vastustava ääni, miestä ei pitäisi ottaa takaisin kirkkoon. Mikäli muistan äänestyksen oikein, viisi oli kastamisen puolesta ja seitsemän sitä vastaan. Noin vuotta myöhemmin kysymys tuli uudelleen esiin, ja nyt kahdeksan oli kastamisen puolesta ja neljä vastaan. Myöhemmin se tuli taas uudelleen esiin, ja nyt kymmenen oli kastamisen puolesta ja kaksi vastaan. Viimein kaikki apostolien neuvoston jäsenet nöyrää palvelijaanne lukuun ottamatta olivat sitä mieltä, että tämä mies kastettaisiin, ja minä olin silloin koorumin toiseksi nuorin jäsen. Olin myöhemmin presidentin toimistossa, ja hän sanoi:

”Heber, käsittääkseni yksitoista apostolia on suostunut veli sen ja sen kastamiseen”, hän mainitsi miehen nimen, ”ja että sinä yksin olet sitä vastaan. Miltä sinusta tuntuu, kun joudut toiselle puolelle ja saat tietää, että tämä mies on anonut kastetta ja huomaat, että olet kenties estänyt häntä pääsemästä niiden luo, jotka ovat tehneet parannuksen synneistään ja saaneet jonkin palkinnon?”

Minä sanoin: ”Presidentti John Taylor, voin katsoa Herraa suoraan silmiin, jos Hän esittää minulle tuon kysymyksen, ja kertoa hänelle, että minä tein sen, minkä katsoin olevan valtakunnan parhaaksi. – Voin sanoa Herralle, että [se mies] on häpäissyt tätä kirkkoa jo tarpeeksi, ja että minä en ehdottaisi yhdenkään sellaisen miehen ottamista takaisin kirkkoon.”

”Hyvä on, poikaseni”, presidentti Taylor sanoi, ”hyvä on. Pysy kannassasi. Pysy mielipiteesi takana.”

Minä sanoin: ”Presidentti Taylor, sanoit kirjeessäsi, että haluat jokaisen apostolin äänestävän sydämensä vakaumuksen mukaan. Jos haluat minun luopuvan sydämeni vakaumuksesta, teen sen ilomielin. Äänestän ilomielin, että se mies otetaan takaisin, mutta jos asia jätetään minun arvostelukykyyni varaan, en usko suostuvani siihen koko elämäni aikana. Sitä miestä syytettiin apostolien edessä muutamia vuosia sitten ja hän nousi ja valehteli ja väitti olevansa viaton, ja Herra antoi minulle todistuksen siitä, että hän valehteli, mutta en voinut tuomita häntä sen vuoksi. Sinä iltana polvistuin ja rukoilin Jumalaa antamaan minulle voimaa, niin etten paljastaisi tuota miestä, vaikka tiesin hänen valehdelleen, mutta meillä ei ollut muita todisteita kuin hänen viettelemänsä tytön todistus. Ja minä rukoilin Herraa, että jonakin päivänä olisi enemmän todisteita, ja niitä saatiin, ja sitten me erotimme hänet kirkosta. Ja kun mies saattaa valehdella apostoleille ja kun hän saattaa olla syyllinen, vaikka väittää tehneensä parannuksen synnistä, niin minun mielestäni tätä kirkkoa on jo häpäisty riittävästi, emmekä me voi koskaan antaa hänen tulla takaisin kirkkoon.”

”Hyvä on, poikaseni”, presidentti Taylor toisti, ”mikäli ajattelet noin, älä äänestä kastamisen puolesta niin kauan kuin elät. Pysy kannassasi.”

Lähdin presidentin toimistosta. Menin kotiin. – – Olin luke-massa Oppia ja liittoja kolmatta tai neljättä kertaa järjestelmällisesti läpi, ja kirjanmerkkini oli tietyssä kohdassa, mutta kun nostin kirjan käteeni, se ei avautunut kohdasta, jossa kirjanmerkki oli, vaan seuraavasta kohdasta:

”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille; sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan, seisoo tuomittuna Herran edessä” [ks. OL 64:9–10].

Ja minä suljin kirjan ja sanoin: ”Jos Paholainen pyytää päästä kasteelle ja väittää tehneensä parannuksen, minä kastan hänet.” Lounaan jälkeen palasin presidentti Taylorin toimistoon ja sanoin: ”Presidentti Taylor, olen kokenut sydämen muutoksen. Tunti sitten sanoin, etten odota koskaan suostuvani siihen, että veli se ja se kastetaan, mutta olen tullut kertomaan sinulle, että hänet voidaan kastaa, mikäli se minusta riippuu.”

Presidentti Taylorilla oli sellainen tapa, että kun hän oli erityisen mielissään, hän nauroi niin, että hän tärisi kauttaaltaan, ja niin hän sanoi nauraen: ”Poikaseni, muutos on hyvin äkillinen, hyvin äkillinen. Haluan esittää sinulle kysymyksen. Miltä sinusta tuntui, kun lähdit täältä tunti sitten? Tuntuiko sinusta kuin olisit halunnut lyödä sitä miestä suoraan silmien väliin ja kaataa hänet maahan?”

Minä sanoin: ”Juuri siltä minusta tuntui.”

Hän kysyi: ”Miltä sinusta tuntuu nyt?”

”No jos totta puhutaan, presidentti Taylor, niin toivon, että Herra antaa syntiselle anteeksi.”

Hän sanoi: ”Aiempaan verrattuna tunnet itsesi onnelliseksi, etkö tunnekin? Sinussa oli suuttumuksen henki, sydämessäsi oli katkeruuden henki tuota miestä kohtaan hänen syntinsä vuoksi ja sen häpeän vuoksi, jota hän oli tuonut kirkolle. Ja nyt sinulla on anteeksiantamuksen henki ja tunnet itsesi todella onnelliseksi, vai mitä?”

Ja minä sanoin: ”Niin tunnen. Tunsin oloni viheliäiseksi ja vastenmieliseksi ja nyt tunnen onnea.”

Ja hän kysyi: ”Tiedätkö, miksi kirjoitin sen kirjeen?”

Sanoin: ”En, sir.”

”Kirjoitin sen, niin että sinä ja jotkut nuoremmista apostoleista oppisivat, että anteeksianto edeltää oikeudenmukaisuutta, kun ihminen tekee parannuksen, ja että kun sydämessäsi on anteeksi-antamuksen henki ja poistat sydäimestäsi vihan ja katkeruuden

hengen, tunnet rauhaa ja iloa. Että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi tuo iloa, rauhaa ja onnea jokaiselle sielulle, joka elää sen mukaan ja noudattaa sen opetuksia.”

Ja sitten hän puhui aiheesta lisää. En muista kaikkia opetuksia, mutta hän jatkoi tällä tavoin kertoen minulle, ettei hän olisi voinut antaa minulle tuota kokemusta, ettei hän olisi voinut antaa minulle todistusta evankeliumista, vaan minun oli saatava tuo todistus itse. Että minun on saatava oikea henki sydämeeni ja tunnettava se – anteeksiantamuksen henki, pitkämielisyyden ja rakkauden henki – ennen kuin minulle voisi tapahtua mitään hyvää yksilönä. Että jos olisin vain alistunut hänen tahtoonsa ja äänestänyt tuon miehen kastamisen puolesta, en olisi koskaan oppinut sitä, että ilon ja rauhan henki tulee anteeksiantamuksen hetkellä ja kun sydämemme on täynnä rakkautta ja pitkämielisyyttä niitä kohtaan, jotka ovat tehneet virheitä. Siitä päivästä lähtien aina tähän hetkeen asti olen muistanut nuo opetukset.

Herran profeetta [presidentti Taylor] sanoi:

”Poikaseni, älä koskaan unohda, että kun täytät vanhurskaasti velvollisuutesi, sydämesi on täynnä rakkautta ja anteeksiantamusta jopa parannusta tekevää syntistä kohtaan ja että kun harhautut sivuun velvollisuudestasi ja päätät, että se, mitä itse ajattelet, on oikeudenmukaista ja kohtuullista ja oikeuden pitää tapahtua, sinä usein olet kaikkea muuta kuin onnellinen. Voit tuntea eron Herran Hengen ja vastustajan hengen välillä, kun huomaat, että olet onnellinen ja tyytyväinen, rakastat lähimmäisiäsi, huolehdit heidän hyvinvoinnistaan. Ja voit kertoa, milloin sinulla ei ole sellaista Henkeä, kun olet täynnä vihamielisyyttä ja tunnet, että haluaisit iskeä jonkun maahan.”

Anteeksianto on aidon rakkauden osoittamista.

Mieleeni tulee yksi Raamatun hienoimmista luvuista [1. Kor. 13]:

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali.

Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko,

niin että voisin siirtää vuoria, mutta minulta puuttuisi rakkaus, en olisi mitään.

Vaikka jakaisin kaiken omaisuuteni nälkää näkeville ja vaikka antaisin polttaa itseni tuleessa mutta minulta puuttuisi rakkaus, en sillä mitään voittaisi.

Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei ka-
dehdi, ei kersku, ei pöyhkeile,

ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroi-
du, ei muistele kärsimäänsä pahaa,

ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa.

Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se
kärsii.

Rakkaus ei koskaan katoa. Mutta profetoiminen vaikenee, kie-
lillä puhuminen lakkaa, tieto käy turhaksi.

Tietämistemme on näet vajavaista ja profetoimisemme on
vajavaista,

mutta kun täydellinen tulee, vajavainen katoaa.

Kun olin lapsi, minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mie-
li ja lapsen ajatukset. Nyt, kun olen mies, olen jättänyt sen mikä
kuuluu lapsuuteen.

Nyt katselemme vielä kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta, mut-
ta silloin näemme kasvoista kasvoihin. Nyt tietoni on vielä vaja-
vaista, mutta kerran se on täydellistä, niin kuin Jumala minut
täydellisesti tuntee.

Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin
niistä on rakkaus.”

Monet ihmiset kuvittelevat, että rakkaus on dollarin antamista
jollekulle, mutta todellinen, aito rakkaus on myötätunnon anta-
mista, ja se on sellaista rakkautta, josta apostoli puhui tässä
Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 13. luvussa.

Muistan, että saatuani kirkon presidentiltä tuon opetuksen nuo-
rena miehenä, miltei poikasena, luin tämän luvun jonkin aikaa noin
kerran viikossa, sitten kerran kuukaudessa monen kuukauden ajan.
Ajattelin, että tarvitsin sitä niin sanoakseni työssäni. Että se oli yksi
niistä asioista, jotka olivat välttämättömiä edistymiselleni.

**Älkäämme tuomitko toisia vaan pyrkikäämme
itse tulemaan paremmiksi.**

Muistan, että vuosi sitten täällä konferenssissa luin aivan verrattoman ja ihanan laulun, jonka ensimmäisen säkeistön alkuosa kuuluu seuraavasti:

*Jokainen täällä abkeroikoon
tunteakseen itseään.*

*Viat ne itsessään parantakoon,
jotka tuomitsee veljessään.*

[Ks. ”Let Each Man Learn to Know Himself”, *Hymns*,
1948, 91.]

– – Lainasin myös neljää lyhyttä säkeistöä laulustamme [”Moittiako sinun täytyy”], josta osa kuuluu näin:

*Moittiako sinun täytyy,
Kun näät toisten vikoja?*

*Katso ensin, eikö niitä
löydy myöskin sinusta?*

[Ks. *MAP-lauluja*, 1965, 86.]

Minulla ei ollut pienintäkään aavistusta näitä runoja lainatesani, että haluaisin käyttää niitä jälleen tänään, mutta koska joidenkuiden myöhempien aikojen pyhien keskuudessa näyttää nykyään ilmenevän tuomitsemista ja miltei katkeruuden ja vihan henkeä liike-elämässä ja poliittisissa kysymyksissä, haluan korostaa koko olemukseni voimalla tuon pienen laulun viimeistä säkeistöä – –:

*Älä usko sokeasti,
Mitä jostain sanotaan.*

*Parjattuja useasti
Parhaat ovat päällä maan.*

[Ks. *MAP-lauluja*, 1965, 86.] – –

Haluan toistaa viimeisen säkeistön verrattomasta laulusta, jonka opin 35 tai 40 vuotta sitten, kun Francis M. Lyman [kahden-toista apostolin koorumista] lauloi sen minulle ensimmäisen kerran. Kirjoitin sen muistiin heti samana iltana ja opettelín sen seuraavana päivänä. Haluaisin jokaisen myöhempien aikojen pyhän soveltavan tämän verrattoman säkeistön opetuksia elämäänsä, ja jos me teemme niin, uskon meidän kasvavan rakkaudessa. Myöhempien aikojen pyhät saavat rauhan ja onnen hengen, jonka presidentti Taylor lupasi minulle, kun elättelin päätöstä pitää erään miehen poissa kirkosta, ja ilon ja onnen hengen, jotka sain sydämen muutoksen jälkeen.

*Ja jos tekonsa sitten huomaa,
paremmaksi kuin toisien,
Sallimuksen se lempeän suomaa
on vain. Malliksi sellaisen,
jota pitää tyhmempänään,
esimerkiksi säteen kai suo.
Paranna siis itsesi tänään,
lähimmäisesi huomenna tuo.
[Ks. Hymns, 1948, no. 91.] – –*

Pyydän jokaista myöhempien aikojen pyhää vaalimaan laupeuden, pitkämielisyyden ja veljellisen rakkauden henkeä.⁶

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin Jeesusken Kristuksen evankeliumi on anteeksiannon evankeliumi?
- Miksi meidän on annettava anteeksi muille? Mitä tapahtuu, jos me emme anna anteeksi?
- Miksi joskus on vaikeaa antaa anteeksi? Mitä voimme tehdä voittaaksemme nämä vaikeudet?
- Millä tavoin jonkun anteeksiantava asenne vaikuttaa niihin, joille hän antaa anteeksi?
- Millä tavoin anteeksiantamus on osoitus rakkaudesta?

Viitteet

1. "A Father Who Is Loved and Honored", *Improvement Era*, marraskuu 1936, s. 682.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1937, s. 131.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 12.
4. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 47.
5. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 3, s. 194.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1920, s. 4–10, kappalejakoja muutettu.

*Meidän tulisi tehdä maassamme ja asuinpaikkakunnallamme
kaikkemme hyvien johtajien valitsemiseksi ja hyvien lakien hyväksymiseksi.*

Olkaa lainkuuliaisia kansalaisia

Myöhempien aikojen pyhinä meillä on velvollisuus olla lainkuuliaisia kansalaisia ja tehdä kaikki voitavamme auttaaksemme maamme vallanpitäjiä toimimaan moraalisten periaatteiden mukaan.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant hyväksyttiin kirkon presidentiksi vuonna 1918, samana vuonna, jolloin ensimmäinen maailmansota päättyi. Hän palveli kuolemaansa asti, vuoteen 1945, jolloin toinen maailmansota päättyi. Hän johti kirkkoa suuren lamakauden taloudellisissa haasteissa, jotka saattoivat perikatoon perheitä ja yhteisöjä kaikkialla maailmassa. Hänen rohkaistessaan ja auttaessaan pyhiä taloudellisessa lamassa, sodassa ja sodasta toipumisessa hallitukset vaihtuivat kaikkialla maailmassa. Nämä muutokset vaikuttivat valtiovallan rooliin ihmisten elämässä, ja ne vaikuttivat myös siihen, mitä ihmiset ajattelivat valtiovallasta.

Näinä haasteellisina aikoina presidentti Grant neuvoi pyhiä ottamaan innokkaasti kantaa aiheisiin, jotka vaikuttivat heidän paikalliseen, alueelliseen ja kansalliseen hallintoonsa. Mutta hän teki enemmänkin kuin antoi neuvoja. Hän toimi neuvonsa mukaan. Huolimatta kiireisestä elämästään kirkon johtajana hän esimerkiksi toimi ponnekkaasti kampanjassa kieltolain puolesta, joka kielsi Yhdysvalloissa alkoholijuomien valmistuksen, myymisen ja jakelun.

Presidentti Grant noudatti oman maansa lakeja, ja hän opetti, että Yhdysvaltain perustuslaki oli Jumalan aikaansaannosta. ”Lapsuuteni päivistä asti”, hän sanoi, ”olen ymmärtänyt, että me uskomme ehdottomasti maamme perustuslain olevan innoitettu asiakirja, ja että Jumala ohjasi niitä, jotka loivat sen, ja niitä, jotka puolustivat tämän kansakunnan itsenäisyyttä.”¹

Presidentti Grantin palvellessa apostolina ja kirkon presidenttinä kirkon jäsenistö koostui enimmäkseen Yhdysvaltain kansalaisista. Siksi suuri osa siitä, mitä hän sanoi viranomaisista, koski Yhdysvaltoja. Hänen opetuksensa ovat kuitenkin totuutta, jota voidaan soveltaa ympäri maailman.

Heber J. Grantin opetuksia

Myöhempien aikojen pyhien tulee tukea maansa johtajia ja noudattaa maansa lakeja.

Ilman epäilyksen häivääkään olen vakuuttunut siitä, että jokaisen myöhempien aikojen pyhän velvollisuus on puoltaa lakia ja elää sen mukaan.²

Seuraava Opin ja liittojen lukuun 134 sisältyvä kirkon julistus koskee uskoamme hallituksiin ja lakeihin yleensä, ja kirkon yleiskokous hyväksyi sen yksimielisesti yli vuosisata sitten:

”Me uskomme, että Jumala on asettanut hallitusvallat ihmisen hyväksi ja että hän pitää ihmisiä tilivelvollisina heidän toimistaan niihin nähden, sekä lakien säätämisessä että niiden soveltamisessa yhteiskunnan hyväksi ja turvaksi.

Me uskomme, ettei mikään hallitusvalta voi pysyä rauhassa, ellei laadita sellaisia lakeja – ja pidetä niitä loukkaamattomina – jotka turvaavat jokaiselle yksilölle omantunnonvapauden harjoittamisen ja oikeuden omaisuuteen ja sen hallintaan sekä hengen varjelemiseen.

Me uskomme, että kaikilla hallitusvalloilla täytyy välttämättä olla virkamiehiä ja hallitusmiehiä niiden lakien hallitsemiseksi ja että on etsittävä sellaisia, jotka toteuttavat lakia puolueettomasti ja oikeudenmukaisesti, ja näitä on kansan äänellään – jos kyseessä on tasavalta – tai hallitsijan tahdollaan tuettava.

Me uskomme, että uskonto on Jumalan asettama ja että ihmiset ovat vastuussa hänelle, ja yksinomaan hänelle, sen harjoittamisesta, sikäli kuin heidän uskonnolliset mielipiteensä eivät johda heitä loukkaamaan toisten oikeuksia ja vapauksia; mutta me emme usko, että inhimillisellä lailla on oikeus puuttua asiaan määräämällä Jumalan palvelemisen sääntöjä, jotka sitovat ihmisten omaatuntoa, tai sanella julkisen tai yksityisen hartaudenharjoituksen muotoja;

että hallitusmiesten tulee estää rikollisuutta mutta ei milloinkaan hallita kenenkään omaatuntoa; tulee rangaista syyllistä mutta ei milloinkaan tukahduttaa sielun vapautta.

Me uskomme, että kaikkien ihmisten velvollisuutena on tukea ja ylläpitää niiden eri maiden hallitusvaltoja, joissa he asuvat, sikäli kuin näiden hallitusvaltojen lait suojelevat heitä heidän myötäsyyntysten ja luovuttamattomien oikeuksiensa mukaan, ja ettei kiihotus eikä kapinointi sovi kenellekään näin suojatulle kansalaiselle, ja siitä tulisi rangaista sen mukaan, ja että kaikilla hallitusvalloilla on oikeus säätää sellaisia lakeja, jotka niiden oman harkinnan mukaan parhaiten turvaavat yleisen edun, samalla kun omantunnonvapaus kuitenkin pidetään pyhänä.

Me uskomme, että jokaista tulee kunnioittaa hänen asemansa, hallitsijoita ja hallitusmiehiä sellaisina, jotka on asetettu suojelemaan syyttömiä ja rankaisemaan syyllisiä, ja että kaikkien kuuluu osoittaa arvostusta ja kunnioitusta laeille, koska ilman niitä sekasorto ja pelko syrjäyttävät rauhan ja sovun, sillä inhimilliset lait on säädetty nimenomaan sitä tarkoitusta varten, että ne säätelevät meidän asioitamme yksilöinä ja kansakuntina, ihmisten kesken; ja taivaasta annetut jumalalliset lait antavat säännöksiä hengellisistä asioista, uskosta ja Jumalan palvelemisesta; kumpaisistakin ihmisen on vastattava Luojalleen.

Me uskomme, että hallitsijoilla, valtioilla ja hallitusvalloilla on oikeus ja velvollisuus säätää lakeja kaikkien kansalaisten suojelemiseksi heidän vapaassa uskonnollisen uskonsa harjoituksessa, mutta me emme usko, että niillä on laillista oikeutta riistää kansalaisilta tätä vapautta tai rajoittaa heitä heidän mielipiteissänsä, niin kauan kuin lakeja kohtaan osoitetaan arvonantoa ja kunnioitusta eivätkä sellaiset uskonnolliset mielipiteet pidä kiihotusta ja vehkeilyä oikeutettuina.

Me uskomme, että rikoksen tekeminen tulee rangaista rikkomuksen luonteen mukaisesti, että murha, petos, ryöstö, varkaus ja kaikenlainen yleisen rauhan rikkominen tulee rangaista niiden rikoksellisuuden ja niiden ihmisten keskuudessa aikaansaaman pahan mukaan sen hallitusvallan lakeja noudattaen, jonka valtiopiirissä rikos on suoritettu, ja että yleisen rauhan ja sovun ylläpitämiseksi kaikkien ihmisten tulee astua esiin ja käyttää kykyjensä niiden rangaistukseen saattamiseksi, jotka rikkovat hyviä lakeja.

Me emme usko, että on oikeudenmukaista sekoittaa uskonnollista vaikutusvaltaa hallitusvaltaan, niin että toista uskonnollista yhteisöä suositaan ja toisen hengellisiä vapauksia ja sen jäsenten henkilökohtaisia oikeuksia kansalaisina rajoitetaan.” [OL 134:1–9.]

Muistakaa, että tämä julkaistiin jo vuonna 1835 kirkon kantana eikä sitä ole koskaan muutettu.³

Pyhien kokoontuessa tähän yleiskonferenssiin [lokakuussa 1940] sota [tarkoittaen toista maailmansotaa] raastaa yhä maailmaa. Miljoonat Herran lapset kärsivät ja surevat. Kaikki murhe ja kurjuus, joka liittyy aseelliseen konfliktiin, vyöryy voimalla heidän ylitseen. – –

Molemmin puolin tätä kauheaa kamppailua on veljiämme ja sisariamme. Kummallakin puolella heidät liittää heidän maahansa kaikki veri- ja sukulaissiteet sekä isänmaallisuus. – –

Kummallakaan puolella olevilla pyhillä ei ole edessään muuta tietä kuin tukea sitä hallitusta, jolle he ovat velkaa uskollisuutensa. Mutta heidän rukoustensa tulisi päivin ja öin kohota taivaaseen, jotta Jumala kääntäisi heidän johtajiensa sydämet etsimään rauhaa, jotta sodan kirous päättyisi.⁴

Siinä määrin kuin me kunnioitamme sen valtion viranomaisia, jonka kansalaisia olemme, ja kannatamme ja tuemme hallitusta, siinä määrin me olemme laillisia kansalaisia ja hallituksemme kunnioittaa ja tukee meitä.⁵

Kun jokin laki hyväksytään ja siitä tulee osa maan lainsäädäntöä, ei yksikään ihminen, joka tuhlaa rahansa auttaakseen ihmisiä rikkomaan tuon lain, voi rehellisesti sanoa olevansa lainkuuliainen kansalainen.⁶

Toivoin, että voisin painaa tämän [Abraham Lincolnin, joka oli Yhdysvaltain 17. presidentti] kannanoton jokaisen myöhempien aikojen pyhän sydämeen, joka sen kuulee:

”Juurruttakoon jokainen amerikkalainen äiti sylissään jokeltelevan lapsensa mieleen kunnioituksen lakeja kohtaan. Opetetäköön sitä kouluissa, seminaareissa ja opistoissa. Kirjoitettakoon se aapisiin, oikeinkirjoitusoppaisiin ja almanakkoihin. Saarnattakoon sitä saarnatuolista, julistettakoon lainsäädäntöelimissä ja

tähdennettäköön oikeussaleissa.” [Ks. ”The Perpetuation of Our Political Institutions” julkaisussa *The Speeches of Abraham Lincoln*, 1908, s. 6.]⁷

**Meidän tulee osallistua hyvien johtajien valintaan
ja hyvien lakien hyväksymiseen.**

Rukoilen maamme puolesta ja pyydän Herraa siunaamaan niitä, jotka johtavat kansakuntaamme, osavaltioitamme, kaupunkjamme ja piirikuntiamme. Rukoilen Jumalaa innoittamaan ihmisiä niin, että he noudattaisivat Hänen käskyjään ja valitsisivat virkoihin hyviä miehiä, että he hautaisivat poliittiset erimielisyytensä ja etsisivät virkoihin hyviä miehiä eivätkä miehiä, jotka juonittelevat maassamme vallitsevia lakeja rikkovien kanssa. Yksi uskonkappaleistamme kehottaa meitä noudattamaan ja ylläpitämään maan lakeja [ks. UK 12]. Auttakoon Jumala meitä tekemään niin.⁸

Usein on kuiskailtu, ja kuulen nytkin nurinaa, että Jeesuksen Kristuksen kirkkoa johtava presidenttikunta, jolla on pappeus, haluaa tämän tai tuon tai jonkun muun miehen valintaa johonkin virkaan.

Mitä tulee kirkon presidenttikuntaan, se sallii jokaisen miehen, naisen ja lapsen, joka on riittävän vanha äänestämään, äänestää oman vakaumuksensa mukaisesti. Mutta me vetoamme kaikkiin miehiin ja naisiin, että he oivaltaisivat heillä olevan vastuun pyytää Jumalaa, taivaallista Isäämme, opastamaan heitä niin poliittisesti kuin uskonnollisestikin ja puolustamaan sitä, mikä on oikein.⁹

Vaikka kiellänkin painokkaasti sen, että myöhempien aikojen pyhät haluaisivat kirkkona puuttua jollakin tavoin valtion toimiin siten kuin maailma sen ymmärtää, niin en kiellä hetkeäkään sitä, että jos minulla tämän kirkon jäsenenä on mitään valtaa tai vaikutusta, jota voin käyttää saadakseni parhaan miehen palvelemaan kansaa, niin käytän sitä niin kauan kuin elän.¹⁰

Politiikka muistuttaa minusta hyvin paljon tuhkarokkoa. Tuhkarokko ei aiheuta paljonkaan tuskia, jos nauttii vähän sahraamiteetä [yrttiteetä] tai jotakin muuta, mikä mikä pitää läiskät pinnalla. Mutta kun tauti pääsee valloilleen, se muuttaa ihon

keltaiseksi ja vetää joskus silmät kieroon. Älkää siis antako politiikan päästä elämässänne valloilleen. Uskon ehdottomasti, että virkoihin on valittava parhaat miehet. Uskon siihen, että rehellisiä, rehtejä, hyviä miehiä on valittava johtopaikoille ja johtoasemiin.¹¹

Jokaisen myöhempien aikojen pyhän pitäisi päivittäin rukoilla, että Herra auttaisi häntä ajattelemaan selkeästi ja valitsemaan selkeän tien saadusta hyödystä, ryhmän edusta tai poliittisesta painostuksesta huolimatta.¹²

Hallitsemisen tulee perustua moraalisiin periaatteisiin, ja niiden tulee ohjata sitä.

Jäähyväispuheessaan Amerikan kansalle George Washington [Yhdysvaltain ensimmäinen presidentti] sanoi:

”Kaikille niille luonteenpiirteille ja tavoille, jotka johtavat poliittiseen menestykseen, uskonto ja moraalit ovat välttämätön tuki. Turhaan väittäisi sellainen mies olevansa isänmaanystävä, joka yrittäisi horjuttaa näitä inhimillisen onnen suuria tukipylväitä – näitä ihmisten ja kansalaisten velvollisuuksien lujimpia kannattimia.

Myönnettiinpä hienostuneen kasvatuksen vaikuttavan miten tahansa jonkin erikoisen kansanosan mieliin, järki ja kokemus estävät meitä odottamasta, että kansan moraalit voi säilyä ilman uskonnollisia periaatteita.

Ja suhtautukaamme varoen siihen oletukseen, että moraalit voidaan säilyttää ilman uskontoa.” [Ks. ”George Washington: Farewell Address”, julkaisussa *The Annals of America*, toim. William Benton, 21 osaa, 1968–1987, osa 3, s. 612.]¹³

Me – – julistamme, että Jumala suree sotaa ja että Hän pitää tahtonsa mukaan iankaikkisten rangaistusten alaisina niitä, jotka ryhtyvät sotaan epävanhurskaasti.

Me vakuutamme, että kaikki kansainväliset kiistakysymykset voidaan ratkaista [rauhanomaisin] keinoin, jos kansakunnat haluavat toimia toisiaan kohtaan epäitsekäästi ja vanhurskaasti. Me vetoamme kaikkiin kansoihin ja niiden johtajiin, että he sopisivat ja ratkaisisivat erimielisyytensä, ettei Jumalan vihan maljaa tyhjennettäisi maailman päälle, sillä Hän on sanonut, että Hän antaa vihansa määrättömänä kohdata jumalattomia.¹⁴

Jumala ei ole mielistynyt sotaan eikä jumalattomuuteen, joka on aina merkkinä siitä. – – Kaikille kansoille me sanomme: Sopikaa erimielisyytenne rauhanomaisin keinoin. Se on Herran tapa.¹⁵

Yksikään ihminen ei voi toimia epärehellisesti tai rikkoa maansa lakeja ja olla todellinen myöhempien aikojen pyhä. Ei yksikään kansa eivätkä minkään kansakunnan johtajat voi toimia väärin ja rikkoa lupauksiaan joutumatta samassa määrin Jumalan ja ihmisten tuomion alaisiksi kuin kuka tahansa ihminen, joka tekee väärin. Totuus voittaa. Jokaisen myöhempien aikojen pyhän elämänohjeena pitäisi olla ”puolusta oikeaa, vaikka taisto raivoaa”.¹⁶

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin kirkon jäsenet voivat edistää hyvää hallintoa?
- Miksi on tärkeää, että me käytämme äänioikeuttamme, kun meillä on mahdollisuus siihen? Miten me voimme valmistautua täyttämään velvollisuutemme, kun meillä on tilaisuus äänestää?
- Kuinka me voimme auttaa viranomaisia toimimaan moraalis-ten periaatteiden mukaan?
- Kuinka yksilöt ja perheet voivat parantaa omaa yhteiskuntaansa?
- Kuinka me voimme kannustaa kodeissamme perheenjäseniä kunnioittamaan lakia?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 6.
2. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 143.
3. ”Lincoln and Law”, *Improvement Era*, helmikuu 1940, s. 73, 127.
4. Ensimmäisen presidenttikunnan lausunto, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1940, s. 5–6, lukijana presidentti David O. McKay.
5. *Gospel Standards*, s. 125.
6. *Gospel Standards*, s. 129.
7. Julkaisussa Conference Report, kesäkuu 1919, s. 138.
8. *Gospel Standards*, s. 129.
9. *Gospel Standards*, s. 130–131.
10. *Gospel Standards*, s. 125–126.
11. *Gospel Standards*, s. 130.
12. *Improvement Era*, helmikuu 1940, s. 127.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1931, s. 79.
14. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1939, s. 8, lukijana presidentti Heber J. Grant.
15. Ensimmäisen presidenttikunnan lausunto, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1940, s. 6, lukijana presidentti David O. McKay, kappalejakoa muutettu.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 13.

Tabernaakkelikuoro noin vuonna 1920. Presidentti Grant neuvoi seurakuntaa ja kuoroja laulamaan Sionin lauluja, jotka ”vaikuttavat voimakkaasti ihmisten kääntymiseen evankeliumin periaatteille ja rauhan ja hengellisen kasvun edistämiseen”.

Sydämen laulu

*Kun me laulamme Siionin lauluja oikeassa hengessä,
me esitämme rukouksia Herralle ja kutsumme Pyhän
Hengen vaikutuksen elämäämme ja muiden elämään.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant piti Siionin laulujen laulamisesta, vaikka hänen olikin vaikeaa pysyä oikeassa sävelessä. Huhtikuussa 1900, palvellessaan kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä, hän omisti kokonaisen saarnan sille, miten tärkeää on laulaa kirkon lauluja. Tässä puheessa, jonka hän piti Deseretin pyhäkouluyhdistyksen yleiskonferenssissa, hän kertoi ponnisteluistaan oppia laulamaan:

”Olen koko ikäni nauttinut suuresti laulamisesta. Ollessani pieni kymmenvuotias poika menin laulutunneille, ja opettaja sanoi minulle, etten voisi koskaan oppia laulamaan. Joitakin vuosia sitten [eräs mies] sanoi minulle, että voisin laulaa, mutta hän haluaisi olla silloin ainakin neljänkymmenen mailin päässä. – –

Ollessani lapsi kukaan nainen omaa äitiäni lukuun ottamatta ei koskaan ollut minusta niin kiinnostunut eikä antanut minulle niin paljon äidillisiä neuvoja ja näyttänyt rakastavan minua kuin sisar [Eliza R.] Snow. Rakastin häntä koko sydämestäni, ja rakastin hänen lauluaan ’Taivaan Isä’. Sanoin veli Horace S. Ensignille, että olisin valmis käyttämään neljä tai viisi kuukautta vapaa-ajastani, jos vain voisin oppia laulamaan tuon yhden ainoan laulun. Hän sanoi, että jokainen, joka on kyllin sinnikäs, oppii laulamaan. Sanoin hänelle, että sinnikkyyttä minulla kyllä oli. Niinpä ehdotin, että hän pitäisi minulle ensimmäisen kahden tunnin pituisen laulutunnin tuosta laulusta siltä istumalta. Siitä lähtien olen jatkanut näitä harjoituksia. – –

Kerron tästä, koska minusta tuntuu, että meidän pitäisi kannustaa nuoriamme opettelemaan laulamaan. Laulamisen kannalta katsottuna olen hukannut elämästäni 33 vuotta. Kun olin kymmenvuotias, minulle sanottiin, etten oppisi koskaan laulamaan. En oppinut ennen kuin olin 43-vuotias, ja minulta on kulunut neljä tai viisi kuukautta, kun olen yrittänyt oppia laulamaan laulut 'On tutkimaton Jumala' ja 'Taivaan Isä'. Olen oppinut toisen sen herättämien tunteiden ja laulun tekijää kohtaan tuntemani rakkauden vuoksi ja toisen, koska edesmennyt presidentti Wilford Woodruff rakasti sitä enemmän kuin mitään muuta laulua laulukirjassamme.”

Tämän kerrottuaan vanhin Grant lauloi hieman myöhemmin laulun 'Taivaan Isä'. Sitten hän sanoi: ”Minulla on vain yksi tavoite puhuessani ja laulaessani tänä iltana, ja se on kannustaa nuoria miehiä ja nuoria naisia olemaan tuhlaamatta kolmea- tai neljäkymmentä vuotta elämästään ennen kuin ryhtyvät laulamaan. – – Jatkuvasti ponnistelemalla voi oppia laulamaan, vaikei ole minikäänlaista tietoa musiikista, kuten oli omalla kohdallani.”¹

Heber J. Grantin opetuksia

Sydämen laulu on rukous Herralle.

Laulaminen on aivan verraton osa myöhempien aikojen pyhiin jumalanpalvelusta.²

Kun laulamme pyhiä laulujamme, joita Jumalan palvelijat ovat sepittäneet, ne vaikuttavat voimakkaasti ihmisten kääntymiseen evankeliumin periaatteille ja rauhan ja hengellisen kasvun edistämiseen. Laulaminen on rukousta Herralle, kuten Hän on sanonut: ”Sillä minun sieluni on mieltynyt sydämen lauluun; niin, vanhurskaiden laulu on minulle rukous, ja siihen vastataan siunauksella heidän päällensä” [OL 25:12].³

Minun sieluni kuuntelee aina mielihyvin laulamista, sillä olen pitänyt siitä intohimoisesti koko elämäni ajan, ja olen mielissäni siitä, että voin tänään rukoilla Herralle ”sydämen lauluja”. Olen sitä mieltä, että jos me kaikki muistaisimme Herran sanat, että vanhurskaiden laulu on Hänelle rukous ja siihen vastataan siunauksella meidän päallemme, ja me osoittaisimme jatkuvasti tai-

vaalliselle Isällemme rukouksia suloisilla Siionin lauluilla näiden kauniiden laulujemme tunteiden kaikuesssa vilpittömästi ja rehellisesti sydämessämme, niin me saisimme luvatut siunaukset, joita kehotan pyhiä tavoittelemaan.⁴

Meidän on vältettävä lauluja, jotka opettavat väärää oppia.

Muistakaamme, millaisista lauluista Herra pitää, lauluista, joissa on evankeliumi. Olen käynyt konferensseissa, joissa olen kuullut kolme tai neljä laulua, joiden sanoja en voinut hyväksyä. Niiden sävel oli kaunis, mutta ne eivät olleet hyvää oppia.⁵

Mitä kauniimpaa on se musiikki, jota väärän opin kanssa lauletaan, sitä vaarallisempaa se on. Vetoan kaikkiin myöhempien aikojen pyhiin ja etenkin kuoroihimme, etteivät ne koskaan laulaisi sellaisen laulun sanoja, jonka opetukset eivät ole täysin sopu-soinnussa evankeliumin totuuksien kanssa, olipa laulun sävel kuinka kaunis ja innoittava tahansa. – –

Kenenkään laulajan tai minkään kuoron ei koskaan pitäisi esittää kirkossa mitään sellaista, minkä sanat eivät ole täysin sopu-soinnussa evankeliumin totuuksien kanssa ja mitä he eivät voi esittää koko sydäimestään. Toisin sanoen meidän laulujemme pitää kirjaimellisesti olla rukouksia Herralle. [Ks. OL 25:12.] Jos me olemme tarkkoja ja laulamme vain sellaisia lauluja, niin me saamme varmasti Herran lupaamat siunaukset, koska Hänen lupauksensa ”ovat todet ja luotettavat, ja kaikki – – täyttyvät” [ks. OL 1:37].⁶

Laulujen laulaminen voi tuoda rauhan ja taivaallisen vaikutuksen elämäämme.

Olen kiitollinen Herralle Hänen Henkensä innoituksesta, että niin moni kansastamme on luonut kaunista musiikkia, joka meillä on lauluissamme. – – Jumala siunatkoon säveltäjiämme ja runoilijoitamme, jotka ovat antaneet meille niin innoitettuja sanoituksia ja niin innoittavaa, suloisista musiikkia.⁷

Olen varma siitä, että kun Siionin laulut lauletaan oikeassa hengessä, ne tuovat rauhan ja taivaallisen vaikutuksen kotei-

himme ja ovat avuksi myös Jeesuksen Kristuksen evankeliumin saarnaamisessa.⁸

Mikään ei ole mieluisampaa ja innoittavampaa kuin musiikki kotona, ja sen jälkeen kun opin laulamaan, olemme yleensä laulaneet talossamme joka aamu yhden laulun ennen perherukousta. Siionin laulujen laulaminen tuo todellakin mukanaan ihanan vaikutuksen, ja minun mielipiteeni on, että pyhien pitäisi tehdä laulamisesta osa perheensä jumalanpalvelusta.⁹

Älkäämme unohtako laulujamme, kun menemme jumalanpalveluspaikkaan. Seurakunta laulakoon, ja annetaan kaikin mokomin kuoron jäsenten tutustua lauluihimme sisältyviin kauniisiin sanomiin.¹⁰

Muistan erään tapauksen, joka osoittaa, kuinka laululla on voima tyynnyttää ärtymyksen tunteet ja tuoda sopusointua ihmissydämiin, jotka ovat täynnä riidan henkeä. Tämä tapahtui monta vuotta sitten. Kyseessä oli riita kahden vanhan ja uskollisen veljen välillä, jotka olivat olleet jäseniä aina Nauvoon ajoista lähtien. Nämä miehet olivat olleet hyvin nuhteettomia ja omistautuneita Herran työssä. He olivat kokeneet monia Nauvoon vaikeuksista ja kärsineet pyhien kanssa, kun heitä oli vainottu ja heidät oli karkotettu, ja he olivat kokeneet pioneeriaikojen vaikeudet, jotka liittyivät lännen varhaiseen asuttamiseen. Nämä miehet olivat riidelleet joistakin liikeasioista ja päätyneet lopulta siihen, että he yrittäisivät saada presidentti John Tayloria auttamaan heitä selvittämään heidän vaikeutensa.

John Taylor oli silloin kahdentoista apostolin neuvoston johtaja. Nämä veljet antoivat kunniasanansa, että he hyväksyisivät uskollisesti minkä tahansa päätöksen, johon veli Taylor päätyisi. – – He eivät kertoneet välittömästi hänelle, mikä heidän ongelmansa oli, mutta he selittivät, että heillä oli ollut vakava riita, ja he pyysivät, että hän kuuntelisi heidän kertomuksensa ja antaisi päätöksensä. Presidentti Taylor suostui mielellään. Mutta hän sanoi: ”Veljet, ennen kuin kuulen asianne, haluaisin kovin mielelläni laulaa teille yhden Siionin lauluistamme.”

Presidentti Taylor oli erittäin hyvä laulamaan, ja hän tulkitsi suolisesti ja hengellisesti pyhiä laulujamme.

Hän lauloi yhden lauluistamme näille kahdelle veljelle.

Nähtyään sen vaikutuksen hän huomautti, ettei hän ollut koskaan kuullut yhtään Siionin laulua haluamatta kuulla vielä toista, joten hän pyysi heitä kuuntelemaan, kun hän laulaisi toisen. Tietenkin veljet suostuivat. He molemmat näyttivät nauttivan siitä, ja laulettuaan toisen laulun presidentti Taylor huomautti, että hän oli kuullut parittomien numeroiden tuovan onnea, joten heidän luvallaan hän laulaisi vielä yhden laulun. Ja niin hän teikikin. Sitten hän huomautti leikkisään tapaansa: ”Veljet, en halua uuvuttaa teitä laulullani, mutta antakaa minulle anteeksi ja kuunnelkaa vielä yksi laulu, niin sitten lupaan lopettaa laulamisen ja kuunnella asianne.”

Kertomus etenee niin, että kun presidentti Taylor oli laulanut neljännen laulun, veljet olivat hetyneet kyyneliin, nousseet, kärtelleet ja pyytäneet presidentti Taylorilta anteeksi sitä, että he olivat tulleet hänen luokseen ja vieneet hänen aikaansa. Sitten he lähtivät eikä presidentti Taylor saanut edes tietää, mikä heidän riitansa aihe oli.

Presidentti Taylorin laulu oli saanut heidän keskinäiset tunteensa tyyntymään. Herran Henki oli tullut heidän sydämeensä ja erimielisyyden vuoret, jotka olivat kohonneet heidän välilleen, olivat madaltuneet olemattomiin. Heidän sielussaan oli herännyt rakkaus ja veljeys. Pikkuseikat, joiden vuoksi he olivat riidelleet, eivät enää merkinneet mitään heidän silmissään. Sydämen laulut olivat täyttäneet heidät sovinnon hengellä.¹¹

Vanhimmat J. Golden Kimball ja Charles A. Welch, joista kumpikin väitti olevansa huono laulaja, olivat etelävaltioiden lähetyskentällä ollessaan kastamassa joitakin käännynnäisiä, kun heidän ympärilleen kerääntyi väkijoukko ja veljien annettiin ymmärtää, että jos he aikoivat edelleenkin suorittaa kasteet, väkijoukko heittäisi heidät jokeen. Veljet päättivät kuitenkin jatkaa mahdollisista seurauksista huolimatta. Sitä ennen he kuitenkin lauloivat erään laulun. Laululla näytti olevan sellainen vaikutus väkijoukkoon, että se oli melkein lamaanunut. Veljet suorittivat kasteet ja menivät sitten jonkin matkan päähän osallistumaan kastettujen konfirmoimiseen. Väkijoukosta tuli viesti, jossa heitä pyydettiin

tulemaan takaisin ja laulamaan sama laulu uudelleen, ja pyyntöön suostuttiin. Väkijoukon johtaja Joseph Jarvis liittyi myöhemmin kirkkoon ja sanoi vanhin Kimballille, että laulun sanoma ja edellä kuvattuun laulamistapahtumaan liittyvä innoitus käänsivät hänet evankeliumiin. Veli Kimball muistelee, että laulu oli ”Herran totuus sielussamme”. [Ks. *MAP-lauluja*, 179.]¹²

Ihmiset kokevat suuren menetyksen kodeissaan, jos he eivät laula siellä Siionin lauluja. Moni lähetysaarnaaja riistää itseltään voimaa ja kykyä tehdä hyvää ja ystäväystyä ihmisiin, ellei hän osaa laulaa. – – Siionin laulut tuovat hyvää vaikutusta koteihimme.

Kaunopuheisuutemme ei saa ihmisiä vakuuttuneiksi vaan kaikkivaltiaan Jumalan Henki, joka palaa sydämessämme, ja halunne tuoda sieluille pelastus. Brigham Young sanoi, että Herran Henki vaikuttaa ihmisten kääntymykseen paljon enemmän kuin kaunopuheisuus [ks. *Deseret News*, 9. helmikuuta 1854, s. 4]. Ja minä sanon, että Siionin laulujen laulaminen vaikka kuinka epätodellisesti mutta Jumalan innoituksen avulla koskettaa rehellisten sydäntä tehokkaammin kuin jos laulaisimme hyvin vailla Jumalan Henkeä. Laulakaa Jumalan Hengen vaikutuksella. Rakastakaa laulamanne laulun sanoja. Minä rakastan Siionin lauluja.¹³

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi on tärkeää, että me laulamme kirkon lauluja? Miksi meidän pitäisi laulaa kirkon lauluja, vaikkemme ole synnynnäisiä laulajia?
- Millä tavoin laulujen laulaminen voi auttaa meitä palvelemaan Herraa kotona, sakramenttikokouksissa ja muissa kirkon kokouksissa?
- Millä tavoin vanhurskaiden laulu on rukous Herralle?
- Millaisessa hengessä meidän pitäisi laulaa kirkon lauluja? Miksi ”Siionin laulut, joita lauletaan oikeassa hengessä, tuovat rauhan ja taivaallisen vaikutuksen”?
- Kuinka kirkon laulut ovat auttaneet sinua? Millä kirkon lauluilla on ollut erityinen vaikutus elämääsi? Miksi juuri nuo kirkon laulut ovat erityisen merkityksellisiä sinulle?

- Mitä hyötyä meille on siitä, että me opettelemme laulamaan sellaisia kirkon lauluja, joita emme osaa? Miksi on hyödyllistä osata kirkon laulujen sanat ulkoa?
- Miksi kirkon laulut ja Alkeisyhdistyksen laulut ovat sopivinta musiikkia sakramenttikokouksiin ja muihin kirkon kokouksiin?
- Miksi väärät opetukset ovat niin vaarallisia, kun niitä lauletaan kauniin musiikin säestyksellä? Miksi on tärkeää välttää musiikkia, jonka opetukset ”eivät ole täysin sopusoinnussa evankeliumin totuuksien kanssa”?
- Kuinka vanhemmat voivat auttaa lapsiaan oppimaan Siionin lauluja ja rakastamaan niitä? Millä tavoin vanhemmat voivat käyttää kirkon ja Alkeisyhdistyksen lauluja opettaessaan evankeliumia lapsilleen?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1900, s. 61–62, kappalejako muutettu.
2. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 168.
3. *Gospel Standards*, s. 168.
4. ”Learning to Sing”, *Improvement Era*, lokakuu 1900, s. 892.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1931, s. 132.
6. ”Sing Only What We Believe”, *Improvement Era*, heinäkuu 1912, s. 786–787.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1921, s. 8.
8. *Gospel Standards*, s. 170.
9. *Improvement Era*, lokakuu 1900, s. 892.
10. *Gospel Standards*, s. 169.
11. *Gospel Standards*, s. 285–287, kappalejako muutettu.
12. *Improvement Era*, lokakuu 1900, s. 890–891.
13. *Gospel Standards*, s. 170.

"Polvistukaa ja rukoilkaa Jumalaa ohjaamaan teitä kaikessa mitä teette."

Harras, rehellinen, vilpitön rukous

Me niitämme monia siunauksia pitäessämme uutterasti omia rukouksiamme ja perherukouksia.

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Nuorena poikana Heber J. Grant kävi usein presidentti Brigham Youngin kotona. Jos Heber sattui olemaan siellä, kun oli rukouksen aika, hänet kutsuttiin polvistumaan perheen kanssa perherukoukseen. Noilla rukouksilla oli pysyvä vaikutus Heberiin. Myöhemmin hän muisteli: ”Herran Brigham Youngille antaman innoituksen vuoksi hänen rukoillessaan Jumalalta johdatusta olen useammin kuin kerran nostanut pääni ja kääntynyt katsomaan paikkaa, jossa Brigham Young rukoili, jotta näkisin, oliko Herra siellä. Minusta tuntui, että hän puhui Herralle kuin mies miehelle.”¹

Monet tapaukset presidentti Heber J. Grantin elämässä ovat esimerkkejä siitä, miten hän turvautui taivaalliseen Isäänsä, ja hänen uskostaan rukouksen voimaan. Kun esimerkiksi hänen ensimmäinen vaimonsa oli kuolemaisillaan, hänen vanhin tyttärensä oli aivan sekaisin. Hän rukoili palavasti, että tytär kykenisi hyväksymään äitinsä kuoleman [ks. tämän kirjan s. 49–50]. Muissa tilanteissa presidentti Grant rukoili apua velipuolelleen, joka oli etäännytynyt kirkosta [ks. s. 11, 13] ja anoi Herraa parantamaan nuoren kurkumätää sairastavan tytön [ks. s. 105].

Puheessaan pyhille presidentti Grant kertoi usein sydämensä rukouksista. Hän puhui toivostaan, että Herra ohjaisi maan johtajia heidän tehtävissään.² Hän kertoi rukoilevansa ”syvästi ja vilpittömästi”, että Herra siunaisi sotilaita ja heidän perheitään sota-aikana.³ Hän sanoi, että hän rukoili jatkuvasti ”kaikkien tämän kirkon virkailijoiden puolesta niin pappeudessa kuin apujär-

jestöissäkin”.⁴ Hän anoi Jumalaa auttamaan pyhiä elämään evankeliumin mukaan ja johdattamaan muita totuuden tuntemiseen.⁵ Ja hän kertoi rukouksestaan oman hyvinvointinsa puolesta: ”Jatkuva ja harras rukoukseni – – on, että mieleni ei koskaan pimenisi, etten koskaan eksyisi rehtiyden ja oikeuden polulta, vaan että vuosieni karttuessa ymmärrykseni lisääntyisi, että Jumalan Hengen valo ja innoitus palaisi sydämessäni ja valaisisi ymmärrykseni ja pitäisi minut lujana ja uskollisena palvellessani taivaallista Isääni.”⁶

Heber J. Grantin opetuksia

Meidän tulee rukoilla kaiken sen puolesta mitä teemme.

Polvistukaa ja rukoilkaa Jumalaa ohjaamaan teitä kaikessa, mitä teette.⁷

Sinä hetkenä, jona ihminen lakkaa rukoilemasta Jumalalta Hänen Henkeään ja johdatustaan, hän alkaa vieraantua Hänestä ja Hänen teoistaan. Kun ihmiset lakkaavat rukoilemasta Jumalan Henkeä, he panevat luottamuksensa vain omaan järkeensä, ja vähitellen he menettävät Jumalan Hengen, aivan samoin kuin läheiset ja rakkaat ystävät vieraantuvat, ellei heille koskaan kirjoiteta tai ellei käydä heidän luonaan. Meidän kaikkien tulee rukoilla, ettei Jumala jätä meitä koskaan hetkeksikään yksin ilman Hänen Henkensä apua ja tukea vastustaa syntiä ja kiusausta.⁸

Nuoret pitäkööt omat rukouksensa ja anokoot Jumalalta aamuin ja illoin Hänen Pyhän Henkensä ohjausta.⁹

Rukoilkaamme aina sekä yksin että perheemme ympärillämme, kiitollisina elämän siunauksista, ymmärrystä sen ongelmista ja voimaa kestää loppuun asti, niin hiljaisina hetkinä, taistelun tuoksinassa ja päivän vastuksissa kuin kiusauksen, surun, rauhan ja siunauksen hetkinäkin.

”Rukoile alati, että selviytyisit voittajaksi, niin, että voittaisit Saatanan ja välttyisit Saatanan palvelijoiden käsiltä, jotka tukevat hänen työtään” [OL 10:5].

”Rukoilkaa aina, jotta ette lannistuisi, ennen kuin minä tulen” [OL 88:126].¹⁰

Vetoan jälleen ihmisiin, että he polvistuisivat ja pyytäisivät Jumalaa ohjaamaan heitä jokaisessa toimessa elämässään, ja jos he sitten saavat Jumalan Hengen, he ovat onnellisia ja tyytyväisiä toimintaansa. Älkää tehkö mitään sellaista, minkä tekemiseen ette voi pyytää Jumalan apua. Kasvaka evankeliumin valossa ja totuudessa, ja Jumalan palvelijana lupaan teille rauhaa ja iloa ja onnea Lunastajamme nimessä.¹¹

Rukous on hengellisen kasvun edellytys.

Me todistamme, että Jumala on elävä Jumala, – – että Hän elää ja rakastaa lapsiaan, että Hän kuulee rukoukset ja vastaa niihin, että hän ei anna lastensa vaeltaa pimeydessä ja synnissä vailla valoa, että jokainen ihminen on oikeutettu tuohon valoon, joka ohjaa hänen kulkuaan elämän halki, että muuttuvassa maailmassa Hänen lapsensa voivat yhä tulla Hänen tykönsä ja että Hän puhuu heille keskipäivän auringossa tai yön hiljaisina hetkinä kielellä, jota he ymmärtävät, jos he vain elävät sopusoinnussa Hänen Henkensä kanssa.¹²

Kaikkialla, minne Kristuksen evankeliumi on levinnyt, sadattuhannet miehet ja naiset ovat ottaneet sen vastaan ja kyenneet todistamaan rukoiltuaan tätä todistusta Jumalalta, että he ovat saaneet todistuksen sen työn jumalallisuudesta, jossa me myöhempien aikojen pyhät olemme mukana. He eivät ole saaneet tätä todistusta tämän työn jumalallisuuteen liittyvästä valosta ja tiedosta oman tutkimisensa ansiosta eivätkä synnynnäisen älynsä ansiosta, jonka Jumala on heille suonut, vaan vastauksena hartaaseen ja vilpittömään rukoukseen, joka on lausuttu Jeesuksen Kristuksen, Lunastajamme, nimessä.¹³

Ihmisellä on luontainen taipumus ylpistyä sydämensä kopeudessa, tulla [itsekeskeiseksi], unohtaa Jumala. Mutta evankeliumi edellyttää, että meidän tulee rukoilla jokaisena elämämme päivänä, ei vain perheemme kanssa vaan myös yksin. Tämä vaatimus estää meitä tulemasta [itsekeskeisiksi], sillä se tekee meistä pienten lasten kaltaisia, jotka kumartuvat rukoilemaan Jumalalta Hänen Pyhän Henkensä valoa ja innoitusta.¹⁴

Uskon vakaasti, ettei yksikään mies, joka rehellisesti kumartuu jokaisena elämänsä päivänä rukoilemaan vilpittömästi Jumalalta Hänen Pyhän Henkensä valoa oppaakseen, koskaan tule ylpeäksi tai ylimieliseksi. Sitä vastoin hänen sydämensä täyttää sävyisyys, nöyryys ja lapsenkaltainen yksinkertaisuus.¹⁵

Tunnen tuskin minkäänlaista pelkoa sellaisen pojan tai tytön, nuoren miehen tai nuoren naisen puolesta, joka vilpittömästi ja tunnollisesti anoo Jumalalta Hänen Henkensä johdatusta kahdesti päivässä. Olen varma siitä, että kun kiusauksia tulee, heillä on oleva voimaa voittaa ne sen johdatuksen turvin, jota heille annetaan. Kun nöyrästi pyydämme Herralta Hänen Henkensä johdatusta, meidän ympärillämme on suoja, ja jos me hartaasti ja vilpittömästi etsimme Herran Hengen johdatusta, voin vakuuttaa teille, että me saamme sen.¹⁶

Asia, jonka haluan ennen kaikkea muuta painaa jokaisen nuoren sydämeen ja sieluun, on rukoilla Herraa. Opetelkaa uskomaan. Ellei teillä ole tietoa, uskokaa. Vaalikaa tuota uskoa, niin ennemmin tai myöhemmin saatte tietoa.¹⁷

Yksi myöhempien aikojen pyhille esitetty vaatimus on, että he pitävät uskollisesti rukouksensa, sekä omat rukouksensa että perherukouksensa. Taivaallisen Isämme tarkoituksena Hänen vaatiessaan tätä on, että me olisimme yhteydessä Häneen ja että meidän ja taivaiden välillä olisi kanava, jonka kautta voimme saada itsellemme siunauksia ylhäältä. Yksikään ihminen, joka on nöyrä ja rukoilee Jumalaa ja anoo Häneltä joka päivä Hänen Pyhän Henkensä valoa ja innoitusta, ei koskaan ylpisty sydämen kopeudessa eikä koe, että se äly ja viisaus, jota hänellä on, riittää hänelle. Rukoileva ja nöyrä ihminen ymmärtää ja tuntee aina saavansa kaikki siunauksensa Jumalalta, ja rukoillessaan Jumalaa hän ei rukoile vain Hänen Pyhän Henkensä valoa ja innoitusta johdatukseksi, vaan hän haluaa kiittää Jumalaa saamistaan siunauksista ymmärtäen, että elämä, terveys, voima ja kaikki äly, mitä hänellä on, tulevat Jumalalta, joka on hänen olemassaolonsa Aikaansaaja.

Ellemme pidä tätä yhteydenpidon kanavaa itsemme ja taivaallisen Isämme välillä avoinna, meiltä riistetään silloin Hänen Henkensä valo ja innoitus ja kiittollisuuden ja kiittämisen halu,

joka täyttää sydämemme, ja halu ylistää Jumalaa Hänen hyvyydestään ja armostaan meitä kohtaan.

Sen jumalallisempaa tunnetta ei olekaan kuin se voimakas kiitollisuus ja kiittämisen halu Jumalaa kohtaan, jonka saamme ymmärtäessämme ja tuntiessamme, että Jumala on siunannut meitä. Kaikki, jotka ovat olleet ulkomailla saarnaamassa evankeliumia ja jotka ovat voineet tuoda lähimmäistensä sydämeen vakaumuksen sen tehtävän jumalallisuudesta, jossa he ovat mukana, ovat voineet todistaa, että ilo ja kiitollisuus, jotka täyttävät heidän sydämensä, kun he ovat voineet olla välikappaleina Jumalan kädessä tuomalla ihmisille tiedon elämän ja pelastuksen suunnitelmasta, oli suurempi kuin mitä he kykenivät ilmaisemaan. Meidän tulee vaalia tuota henkeä ja tuota halua, että eläisimme elämäämme niin, että meillä olisi aina sydämessämme kiitollisuuden ja kiitoksen tunne ja halu ylistää Jumalaa Hänen hyvyydestään meitä kohtaan. Me emme kykene tuntemaan tällaista tunnetta, jos me suhtaudumme leväperäisesti tai piittaamattomasti velvollisuuteemme rukoilla taivaallista Isäämme.¹⁸

Eläkää puhtaasti, pitäkää Herran käskyt, rukoilkaa Häntä jatkuvasti varjelemaan teidät totuudessa ja vanhurskaudessa. Eläkää siten kuin rukoillette, ja mitä teille sitten tapahtuukin, Herra on kanssanne eikä teille tapahdu mitään, mikä ei olisi Jumalan kunniaksi ja kirkkaudeksi ja teidän pelastukseksenne ja korotukseksenne. Kun elätte sellaista puhdasta elämää, jota rukoillette, saatte sydämeenne ilon, joka ylittää ilmaisukykyenne ja ymmärryksenne. Herra on aina oleva lähellä teitä. Hän lohduttaa teitä. Tunnette Hänen läsnäolonsa suurimman ahdinkonne hetkellä. Hän suojelee ja varjelee teitä siinä määrin kuin on Hänen kaikkiviisaan tarkoituksensa mukaista.¹⁹

Todistan teille, että minä tiedän Jumalan elävän ja että Hän kuulee rukoukset ja vastaa niihin.²⁰

Jumalalle osoittamanne harras, rehellinen ja vilpitön rukous on teille arvokkaampaa kuin mikään, mitä minä voin sanoa tai kirjoittaa.²¹

Perherukous auttaa vanhempia ja lapsia olemaan sopuossuinnussa Herran Hengen kanssa.

Olen vakuuttunut siitä, että yksi suurimmista ja parhaimmista keinoista koko maailmassa pitää ihminen vakaana ja uskollisena Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa on rukoilla salassa Jeesuksen Kristuksen nimessä Jumalalta Hänen Pyhän Henkensä johdatusta. Olen vakuuttunut siitä, että yksi suurimmista siunauksista, mitä mille tahansa kodille voi koitua ja mikä saa pojat ja tytöt tuossa kodissa varttumaan rakkaudessa Jumalaan ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, on pitää perherukous. Ei ole yksin perheen isän tehtävä rukoilla vaan myös äidin ja lasten, että he ottaisivat osaa rukouksen henkeen ja olisivat sopuossuinnussa, olisivat virittyneitä, olisivat niin sanotusti radioyhteydessä Herran Hengen kanssa. Uskon, että on vain harvoja, jotka menevät harhaan, että hyvin harvat sellaiset menettävät uskonsa, joilla on kerran ollut tieto evankeliumista ja jotka eivät koskaan laiminlyö rukouksiaan perheessään eivätkä omia rukouksiaan Jumalalle.²²

Herra on kutsunut meidät rukoilemaan perheissämme ja salassa, ettemme me unohtaisi Jumalaa. Jos me laiminlyömme tämän, me menetämme taivaan innoituksen ja voiman, meistä tulee välinpitämättömiä, me menetämme todistuksemme ja luisomme pimeyteen.²³

Lapset panevat merkille vanhempiensa, ystäviensä ja opettajiensa esimerkin. Erässä tilanteessa – – kun [kotiopettajat] pistäytyivät erään veljen kotona ja pitivät rukouksen, pieni lapsi sanoi: ”Isä, emmehän me koskaan rukoile, ellei meillä ole vieraita?”²⁴

Opetamme lapsiamme rukoilemaan rukoilemalla yksin ja perheissämme. Monet myöhempien aikojen pyhät lyövät liikaa laimin yhteydenpitoa Jumalaan. Tunnen iloa ja onnea jokaisena elämäni päivänä pitäessäni yhteyttä Luojaani Herran Jeesuksen Kristuksen, Lunastajani, nimessä. Ja ne, joilla ei ole niin sanottua radioyhteyttä taivaalliseen Isäämme ja Lunastajaamme, menettävät Herralta tulevan innoituksen.²⁵

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Kuinka voimme tehdä henkilökohtaisista rukouksistamme merkityksellisempiä? Kuinka kiitollisuus Jumalan siunauksista voi lisätä rukoustemme merkityksellisyyttä?
- Miten me voimme tehdä perherukouksesta hengellisen kokemuksen kaikille perheenjäsenille? Mitä siunauksia perheesi on saanut, kun olette rukoilleet yhdessä?
- Mitä haasteita perheesi on kohdannut järjestäessään aikaa perherukoukseen? Kuinka olette voittaneet nämä haasteet?
- Kuinka päivittäinen rukous auttaa meitä pysymään vakaina ja uskollisina Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa? Kuinka rukous voi auttaa meitä niin, että sävyisyys, nöyryys ja lapsenkaltainen yksinkertaisuus täyttävät meidät?
- Mitä tarkoittaa anoa Jumalalta?
- Miksi on tärkeää, että me anomme Jumalalta joka päivä Pyhän Hengen johdatusta?

Viitteet

1. Ks. *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa A, 1998, s. 105.
2. Ks. *Gospel Standards*, s. 216.
3. Ks. julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 10.
4. *Gospel Standards*, s. 199.
5. Ks. julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 10.
6. *Gospel Standards*, s. 371.
7. *Gospel Standards*, s. 144.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 9; ks. myös L. Tom Perry, ”Isämme, joka olet taivaassa”, *Valkeus*, huhtikuu 1984, s. 20.
9. *Gospel Standards*, s. 179–180.
10. ”Personal and Family Prayer”, *Improvement Era*, joulukuu 1942, s. 779.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1938, s. 142.
12. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 6, s. 34.
13. *Gospel Standards*, s. 26.
14. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 4, s. 356.
15. *Gospel Standards*, s. 31.
16. Lainattu artikkelissa Ezra Taft Benson, ”Sanoma nousevalle sukupolvelle”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 47.
17. *Gospel Standards*, s. 26.
18. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 3, s. 192–193, kappalejako muutettu.
19. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1942, s. 96, lukijana presidentti J. Reuben Clark jr.
20. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 10.
21. *Gospel Standards*, s. 254.
22. *Gospel Standards*, s. 25.
23. *Gospel Standards*, s. 156.
24. *Gospel Standards*, s. 156.
25. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1924, s. 9.

"Yksikään mies tai nainen, joka etsii Jumalan Henkeä ja noudattaa sen kuiskauksia, ei voi epäonnistua."

Ilmoituksen hiljainen, vieno ääni

*Kun elämme evankeliumin mukaan, saamme
Pyhän Hengen valoa, innoitusta ja opastusta.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant julisti: ”Mikään muu ei ole minkään arvoista Jumalan Hengen opastuksen rinnalla.”¹ Hän lausui nämä sanat loppupuolella pitkää elämäänsä, jonka varrella häntä oli siunattu Pyhän Hengen toveruudella. ”Tiedän yhtä varmasti kuin tiedän eläväni”, hän sanoi kerran, ”että [Jumala] on opastanut minua poikavuosista alkaen, että Hän on kuullut rukoukseni ja vastannut niihin, että olen saanut ilmoituksia – – Herralta, ja olen halunnut toimia niiden mukaan.”²

Presidentti Grant sai opastusta henkilökohtaiseen elämäänsä sekä ilmoituksia kirkon presidenttinä opastaakseen koko kirkkoa. Yhden tällaisen ilmoituksen hän sai välittömästi sen jälkeen kun hänet oli hyväksytty kirkon presidentiksi ja hän halusi tietää Herran tahdon uuden jäsenen nimittämiseksi kahdentoista apostolin koorumiin. Kun hän pohti tätä vastuuta, hänen ajatuksensa palasivat jatkuvasti hänen elinikäiseen ystäväänsä Richard W. Youngiin, joka oli uskollinen myöhempien aikojen pyhä ja kokenut johtaja. Presidentti Grant keskusteli tästä mahdollisuudesta neuvonantajiansa kanssa, jotka tukivat hänen päätöstään. Kun hän viimein tunsivat olevansa valmis toimimaan, hän kirjoitti ystävänsä nimen paperiin ja otti paperin mukaansa temppeeliin, jossa hänellä oli viikoittainen ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin kokous. Mutta kun hän oli esittämässä nimen veljiensä hyväksyttäväksi, hän ei kyennytkään tekemään sitä. Sen sijaan että hän olisi esittänyt Richard W. Youngin nimen, hän esittikin Melvin J. Ballardin nimen, miehen, jota hän

tuskin tunsi.³ Presidentti Grant kertoi myöhemmin siitä, millainen vaikutus tällä kokemuksella oli häneen:

”Olen tuntenut elävän Jumalan innoituksen ohjaavan minua työssäni. Siitä päivästä, kun valitsin yhdeksi apostoleista lähes tulkoon vieraan miehen elinikäisen ja rakkaimman elossa olevan ystäväni asemesta, minulla on ollut etuoikeus saada Jumalan valoa, innoitusta ja opastusta Hänen työnsä johtamiseen täällä maan päällä.”⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Kun me pidämme käskyt ja palvelemme Herraa, Pyhä Henki on jatkuvasti toverinamme ja oppaanamme.

Herra antaa monille meistä ilmoituksen hiljaisen, vienon äänen. Se tulee yhtä elävästi ja voimakkaasti kuin jos se olisi voimakas ääni. Se tulee jokaiselle ihmiselle hänen tarpeidensa ja uskollisuutensa mukaan opastukseksi asioissa, jotka liittyvät hänen omaan elämäänsä.

Koko kirkkoa varten se tulee niille, jotka on asetettu puhumaan koko kirkon puolesta. Tämä varma tieto, joka meillä on siitä, että Herran opastavaa vaikutusta voidaan tuntea kaikilla elämän aloilla tarpeidemme ja uskollisuutemme mukaan, on yksi suurimmista Jumalan ihmisille suomista siunauksista.⁵

Iloitsen – – siitä, että jokainen myöhempien aikojen pyhä, jokainen nöyrä Jumalan poika ja tytär, joka on ottanut evankeliumin vastaan ja josta on tullut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen, on saanut Pyhän Hengen todistuksen, sillä kielten lahja, profetian lahja, parantamisen lahja ja muut lahjat ja siunaukset ovat kirkossa, eikä niitä ole rajoitettu vain miehiin, joilla on vastuullinen asema kirkossa. Olen kuullut joitakin hyvin hengellisiä ja oivallisia ja joitakin elämäni hienoimpia saarnoja miehiltä, joilla ei ollut mitään virallista asemaa. – –

Jumalan Henkeä ei saa aseman eikä koulutuksen ansiosta vaan pitämällä kaikkivaltiaan Jumalan käskyt ja olemalla nöyrä

sydämeltään ja haluamalla täyttää Jumalan käskyt jokapäiväisessä elämässään.⁶

Pyydän teitä hartaasti, ystäväni, pyydän teitä hartaasti, veljeni ja sisareni, teitä aivan jokaista, elämään niin, että Jumalan Pyhän Hengen valo voisi olla jatkuvana kumppaninanne, valaista mieltänne, elävöittää ymmärrystänne, innoittaa teissä halua tehdä työtä kaikella voimallanne ja kaikella kyvykkyydellänne, jonka Jumala on teille antanut tarkoitustensa toteuttamiseksi.⁷

Etsikää Herraa, niin Hän on kanssanne. Jos me emme etsi Herraa, ei kenelläkään meistä ole turvaa. Yksikään mies tai nainen, joka etsii Jumalan Henkeä ja noudattaa sen kuiskauksia, ei voi epäonnistua.⁸

Liian monilla on taipumus tehdä kaikkea sitä, mikä tyydyttää haluja ja himoja, mutta evankeliumin vaatimukset ovat sellaiset, ettei meidän sallita tyydyttää halujamme, että meidän on välttämätöntä olla uhrautuvaisia ja voittaa nämä halut ja pitää ne kurissa. Kun me ryhdymme tutkimaan näitä vaatimuksia kuten viisauden sanaa, me huomaamme, että noudattamalla niitä me kasvamme mielen voimassa ja ruumiin voimassa ja tomumajamme on sovelias asuinpaikka Jumalan Pyhälle Hengelle. Me avarumme ja meistä tulee enemmän Jumalan kaltaisia, kun me pidämme kurissa himot ja halut alistaen ne, jotka ovat ristiriidassa taivaallisen Isämme mielen ja tahdon kanssa.⁹

Jos joltakulta puuttuu Jumalan Henki, ryhtyköön hän työhön ja pyrkiköön edistämään Jumalan valtakuntaa, niin hän saa Jumalan Hengen.¹⁰

Juuri siinä määrin kuin te ja minä teemme työtä ja pidämme Jumalan käskyt, meitä siunataan kaikkivaltiaan Jumalan Hengen valolla ja innoituksella.¹¹

Olen huomannut, että kun ihmiset palvelevat Häntä ja pitävät Hänen käskynsä, heidän tietonsa totuudesta lisääntyy, heistä tulee vahvempia ja älykkäämpiä Hänen Pyhän Henkensä runsaan vuodatuksen myötä.¹²

**Jos me laiminlyömme velvollisuutemme,
Pyhä Henki vetäytyy luotamme riippumatta siitä,
kuinka paljon meitä on siunattu menneisydessä.**

Aivan yhtä varmasti kuin fyysinen kehomme alkaa kuihtua ja kuolla, elleemme syö, aivan yhtä varmasti hengellisen luontomme ravitsematta jättäminen tuo sille kuoleman.¹³

Kun ihmisistä tulee huolettomia, tulee välinpitämättömiä, kun he rikkovat viisauden sanaa, kun he laiminlyövät kokouksensa, kun he jättävät opettamatta lapsilleen sanoillaan ja esimerkillään Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, kun he kääntyvät pois uskosta, niin Jumalan Henki vetäytyy heidän luotaan ja he jäävät pimeyteen.¹⁴

Kun me myöhempien aikojen pyhinä olemme saaneet todistuksen evankeliumista, tehtäväksemme on tullut vahvistaa tuota todistusta pitämällä Jumalan käskyt. Ja minä sanon teille, että ihminen, joka kasvaa jokainen elämänsä päivä, on ihminen, joka hoitaa tavalliset, yksinkertaiset, arkiset velvollisuutensa, jotka hänen osakseen lankeavat. Kyse ei ole todistuksista, joita olemme saaneet. Kyse ei ole monista näyistä, jotka olemme saaneet. Eiväthän nekään miehet, joita siunattiin niin runsaasti, että he näkivät enkeleitä, että he näkivät jopa Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kuten Sidney Rigdon ja Oliver Cowdery – nämäkään miehet eivät pysyneet lujina ja järkähtämättöminä kirkossa noiden suurten siunausten ja ilmestysten avulla, vaan miehet, jotka ovat pitäneet Jumalan käskyt, miehet, jotka ovat olleet uskollisia rukouksissaan, miehet, jotka ovat tukeneet ja vaalineet Jumalan pappeutta kaikkina aikoina ja kaikissa tilanteissa, miehet, jotka ovat noudattaneet viisauden sanaa, miehet, jotka ovat maksaneet kymmenyksensä, ovat olleet vakaita ja uskollisia eivätkä ole koskaan menettäneet Jumalan Henkeä. Toisaalta ne, jotka ovat ajaneet itsensä nurkkaan, etsineet vikoja, juoneet ja pitäneet ”hauskaa” ja kokoontuneet yhteen ja pitäneet salaisia kokouksia ajatellen, ettei heitä kohdella oikein eikä heitä kunnioiteta riittävästi – senkaltaiset miehet ovat menettäneet Jumalan Hengen.¹⁵

Yhtäkään kirkossa puhunutta vanhinten ryhmää en ole kuunnellut kiinnostuneimpana, eikä yksikään niistä ole lämmittänyt

sydäntäni niin paljon kuin kotiin palanneet lähetyssaarnaajat. He palaavat kotiin täynnä lähetystyönsä henkeä, täynnä Jumalan Henkeä ja rakkautta lähimmäisiään kohtaan. – – Mutta näyttää siltä, että aivan liian monessa tapauksessa he menettävät hyvin nopeasti kotiinpaluunsa jälkeen kiinnostuksensa ja asettuvat aloilleen keskittäen tarmonsia omien tärkeiden asioidensa hoitamiseen.

Jos me haluamme korjata uskollisen palvelun satoa, meidän on selvästikin välttämätöntä työskennellä uutterasti joko kotona tai muualla julistaen evankeliumin periaatteita. Sellaista ihmistä ei olekaan, joka voisi toivoa olevansa aktiivinen ja fyysisesti vahva, ellei hän saa säännöllistä harjoitusta, ja sama periaate pätee myös hengellisen rakenteemme terveyteen. Sen, joka lähtee yliopistoon ja alkaa opiskella lakia, täytyy opiskella uutterasti, jotta hän valmistuisi valitsemaansa ammattiin, ja sen lisäksi hänen täytyy toimia valmistumisensa jälkeen tiiviisti ammatissaan, tai muutoin hänestä on hyvin vähän tai tuskin mitään hyötyä lakimiehennä. Samoin käy sen, joka lähtee saarnaamaan evankeliumia ja josta tulee menestyvä lähetyssaarnaaja. Jos hän ei kotiin palatuaan jatkuvasti kouluta itseään eikä kiinnostu lähimmäistensä hengellisestä hyvinvoinnista, niin ennen pitkää hän menettää Hengen, joka hänellä oli lähetyksentällä.¹⁶

Kun ymmärrän, kuinka moni niistä, joita Herra on niin suurenmoisesti siunannut, on jäänyt pois, minut täyttää nöyryys. Minut täyttää sävyisyyden henki ja vilpitön halu oppia aina tuntemaan Jumalan mieli ja tahto ja pitää Hänen käskynsä, niin etten seuraisi omia halujani.¹⁷

Kun me saamme tietää Jumalan tahdon Pyhän Hengen innoituksen kautta, meidän velvollisuutemme on noudattaa sitä elämässämme.

Kun pidämme Jumalan käskyt, me saamme Hänen Henkensä valoa ja innoitusta. Silloin sydämemme halu on tuntea Herran mieli ja tahto, ja me rukoilemme voimaa ja kykyä toteuttaa se kulkien siten Herramme ja Mestariimme Jeesuksen Kristuksen jalanjäljissä.¹⁸

Ymmärrän, että meillä kaikilla on heikkoutemme ja että me sanomme ja teemme paljon sellaista, mikä ei ole otollista taivaallisen Isämme silmissä, mutta jos me haluamme ennen kaikkea muuta täällä maan päällä tuntea Jumalan mielen ja tahdon ja jos me sen jälkeen kun olemme saaneet tietää taivaallisen Isämme mielen ja tahdon, haluamme luonteenlujuuutta toimiaksemme sen mukaan elämässämme, niin tiedän, että Jumala auttaa meitä ja että kun meille karttuu vuosia ja tietoa ja ymmärrystä, niin meille karttuu myös voimaa ja kykyä tehdä Hänen tahtonsa.¹⁹

Jumalan työ maan päällä ei voisi onnistua ilman Jumalan Hengen valoa ja opastusta. Se murenisi palasiksi. Mutta ihmisten sydämessä on sitä kestäväää tietoa, joka yhdistää heidät ja pitää heidät yhdessä. Kun he kuulevat tosi Paimenen äänen, he tunnistavat sen ja ovat valmiit ja halukkaat seuraamaan sitä.²⁰

Mikään muu ei tuo kenellekään sellaista iloa kuin se, että tekee sitä, minkä on tehtäväkseen saanut ja mikä on otollista Jumalan silmissä. Tulemme tänne maan päälle tekemään Herran mielen ja tahdon, ja meidän itse kunkin on elettävä niin, että olemme kelvollisia saamaan Hänen Henkensä ilmoituksia ja että kun me saamme niitä, niin meillä on rohkeutta ja päättäväisyyttä toimia niiden mukaan.²¹

Jokaisen myöhempien aikojen pyhän tehtävänä on etsiä Jumalan Hengen valoa ja innoitusta ja saatuaan sitä käyttää kaikki mahdolliset kykynsä ponnistelemalla Jumalan työn eteenpäin viemiseksi. Älkää koskaan kuuluko siihen joukkoon, joka yrittää selviytyä mahdollisimman vähällä, vaan aina siihen joukkoon, joka yrittää tehdä kaikkensa. Pitäkää päämääränne korkealla.²²

Olkoon Jumalan valo ja innoitus jatkuvana oppaanamme ja toverinamme. Karttukoon ja enentyköön meissä Jumalan Henki ja todistus evankeliumista ja voima ja kyky toteuttaa taivaallisen Isämme tarkoituksia täällä maan päällä. Ja rukoukseni ja toiveeni on, että halumme tehdä niin karttuisi.²³

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

-
- Miksi on tärkeää ymmärtää, että ihmiset saavat ilmoitusta omien tarpeidensa mukaan? Kuinka ilmoitus voi opastaa vanhempia,

opettajia ja kirkon johtajia heidän nimenomaisissa tehtävissään? Mitä voi tapahtua, kun ihmiset väittävät saavansa ilmoitusta asiassa, joka ei kuulu heidän vastuualueeseensa?

- Miksi kuuliaisuus käskyille on edellytys sille, että voimme pitää jatkuvasti Pyhän Hengen kumppaninamme? Miksi Henki vaikuttaa meihin, kun me ”ryhdymme työhön ja pyrimme edistämään Jumalan valtakuntaa”?
- Kuinka voimme tunnistaa ”ilmoituksen hiljaisen, vienon äänen” ja olla sekoittamatta sitä muihin vaikutuksiin? [Ks. OL 6:15, 22–23; 8:2–3; 11:13–14.]
- Millaisia kokemuksia sinulla on ollut, kun olet noudattanut Hengen kuiskauksia? Miten Pyhän Hengen kuiskausten noudattaminen on tuonut sinulle rauhaa ja ohjausta elämääsi? Entä perheesi elämään? Entä kirkon tehtäviisi? Entä työhösi?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 13.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1938, s. 142.
3. Lainattu julkaisussa Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God*, 1979, s. 174–175; ks. myös Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 75–76.
4. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 196–197.
5. *Gospel Standards*, s. 30, kappalejakoa muutettu.
6. *Gospel Standards*, s. 43–44.
7. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 1, s. 81.
8. 22. marraskuuta 1924 pidetty puhe, lainattu presidentti Grantin tyttärenpojan, Truman G. Madsenin julkaisematonta käsikirjoitusta.
9. ”On Overcoming Appetites”, *Improvement Era*, huhtikuu 1945, s. 179.
10. ”How to Be 'Saved'”, *Improvement Era*, maaliskuu 1945, s. 123.
11. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 5, s. 256.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1912, s. 107.
13. *Gospel Standards*, s. 98.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1912, s. 107.
15. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 4, s. 356–357.
16. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 1, s. 335–336.
17. *Gospel Standards*, s. 36.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1899, s. 18.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1898, s. 34–35.
20. *Gospel Standards*, s. 375.
21. ”Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 5. syyskuuta 1887, s. 561–562.
22. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 3, s. 189.
23. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 4, s. 358.

Viisauden sanana tunnetussa ilmoituksessa Herra sanoo: "Kaikki vilja on hyvää ihmisen ravinnoksi; samoin kuin viiniköynnöksen hedelmä, se, mikä tuottaa hedelmää niin maassa kuin maan päällä" [OL 89:16].

Viisauden sanan mukaan eläminen

*Herra antoi meille viisauden sanan ajalliseksi
ja hengelliseksi pelastukseksemme.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Palvellessaan apostolina ja kirkon presidenttinä presidentti Heber J. Grant ja muut johtavat auktoriteetit saivat usein innoitusta puhua pyhille viisauden sanasta, ilmoituksesta, joka on Opin ja liittojen luku 89. Tässä ilmoituksessa Herra kieltää alkoholin, tupakan ja kuumien juomien käytön. Myöhempien aikojen profetat ovat määritelleet kuumien juomien tarkoittavan teetä ja kahvia [ks. OL 89:5–9]. Herra sanoo myös sääätäneensä terveelliset yrtit, viljan ja hedelmät ”ihmisen – – käyttöä varten” sekä lihan, jota on ”kuitenkin käytettävä säästeliäästi” [ks. OL 89:10–17]. Sen lisäksi, että presidentti Grant ja muut kirkon presidentit ovat kehottaneet pyhiä noudattamaan näitä erityisiä neuvoja, he ovat myös puhuneet vahingollisten tai riippuvuutta aiheuttavien aineiden kuten huumeiden käyttöä vastaan. Presidentti Grant sanoi: ”Herra ei halua teidän käyttävän mitään riippuvuutta aiheuttavia aineita.”¹

Presidentti Grant saarnasi viisauden sanaa suureksi osaksi siitä syystä, että hänellä oli ystävä, jonka elämän savukkeet ja alkoholi tuhosivat. Tämä nuori mies lopetti tupakanpolton päästäkseen lähetystyöhön, mutta alkoi polttaa välittömästi sen jälkeen kun hänet oli vapautettu kokoaikaisesta lähetystyöstä. Tupakanpoltto johti alkoholin nauttimiseen, ja alkoholin nauttiminen johti siveyden menettämiseen ja kirkosta erottamiseen. Tämä mies kuoli nuorena, ja Heber J. Grant meni käymään hänen haudallaan. ”Kun seisoin hänen haudallaan”, presidentti Grant muisteli,

”kohotin katseeni taivaaseen ja annoin Jumalalleni lupauksen, että alkoholi ja tupakka olisivat aina vihollisiani, joita vastaan taistelin kuolinpäivääni asti kaikella sillä voimalla, jonka Jumala minulle antaisi.”²

Muutamit kirkon jäsenet presidentti Grantin aikana valittivat lukuisista saarnoista, joita he kuuluivat viisauden sanasta. Presidentti Grant kommentoi: ”Tuskin on konferenssia, jolloin joku ei ota asiakseen sanoa meille: ’Älkää puhuko viisauden sanasta. Me kuulemme siitä niin paljon, että olemme aivan kylälästyneet ja väsyneet siihen.’” Presidentti Grant vastasi tällaisiin valituksiin sanomalla: ”Yksikään kuolevainen, joka on myöhempien aikojen pyhä ja elää viisauden sanan mukaan, ei koskaan kyllästy siihen tai väsy kuulemaan siitä. Kun joku lähtee kokouksesta ja sanoo: – – ’Eikö niillä ole mitään muuta puhuttavaa kuin viisauden sana; olen kyllästynyt ja väsynyt siihen’ – niin tietenkin hän on, koska hän on täynnä aineita, jotka hänen käsketään viisauden sanassa jättää rauhaan.”³

Presidentti Grant tiesi omasta kokemuksestaan, että viisauden sanan mukaan elävät eivät ole immuuneja kaikille sairauksille ja taudeille. Presidentti Grant sanoi, että ”siunatuksi tuleminen ei tarkoita sitä, että me säästymme aina kaikilta pettymyksiltä ja vaikeuksilta elämässä”.⁴ Mutta hän todisti jatkuvasti, että kun myöhempien aikojen pyhät elävät viisauden sanan mukaan, he saavat terveyden, vaurauden ja hengellisen voiman siunauksia, joita he eivät voisi saada, elleivät he noudattaisi tätä lakia.

Vuoden 1933 huhtikuun yleiskonferenssissa presidentti Grant sanoi, että koska hän oli elänyt viisauden sanan mukaan, Herra oli antanut hänen elää niin, että hän pystyi suorittamaan tehtävänsä maan päällä. ”Annan teille todistukseni”, hän sanoi, ”että uskon yhtä lujasti kuin uskon mihinkään tässä maailmassa, että en seisoi tänään tässä edessäni puhumassa teille, ellen olisi elänyt viisauden sanan mukaan. Kun umpisuoleni poistettiin, se oli puhjennut, ja minulle sanottiin, että verenmyrkytys oli ehtinyt kolmanteen ja viimeiseen vaiheeseen. Paikalla oli yhdeksän lääkäriä, ja kahdeksan heistä sanoi, että kuolisin. Pääkirurgi – – kääntyi presidentti Joseph F. Smithin puoleen ja sanoi: ’Herra Smith, teidän ei kannata edes ajatella sellaista mahdollisuutta tai

todennäköisyyttä, että tämä mies jäisi eloon. Sillä jos hän jäisi eloon, se olisi ihme, emmekä me elä ihmeiden aikaa.’

Sellaisen viestin Joseph F. Smith välitti minulle viimeisen sairautensa aikaan ja sanoi: ’Tohtoriystävämme, joka sanoi, että se olisi ihme, on jo kuollut. En ole koskaan elämässäni nähnyt sinua terveempänä kuin olet tänään, Heber.’

Sanoin hoitajalle, joka kertoi minulle niistä yhdeksästä lääkäristä, etten halunnut tavata ketään heistä paitsi sen yhden, joka sanoi uskovansa, että selviytyisin. Hoitaja sanoi: ’Hän on sairaalalääkäri. Kutsun hänet käymään.’

Kysyin lääkäriltä, miksi hän oli ollut toista mieltä kuin muut, ja hän hymyili – ja sanoi: ’Herra Grant, minä vain otin riskin, sir. Olen tunnustellut, sir, tuhansien potilaiden pulssia hyvin monissa sairaaloissa, koska olen sairaalalääkäri, mutta en ole koskaan tuntenut sellaista pulssia kuin teidän, sir. Tiedättekö, sir, että kaikissa kokeissa, joita tein noiden tunnin ja kolmen neljänneksen aikana, jotka olitte leikkauksessa, sydämenne ei jättänyt väliin yhtään ainuttakaan lyöntiä, ja tulin siihen tulokseen, että sellainen sydän selviytyisi.’

Millainen sydän minulla oli? Minulla oli sydän, jossa oli puhdasta verta, jota tee, kahvi tai alkoholi ei ollut saastuttanut. Siksi sain voiton myrkystä elimistössäni.”⁵

”Jumala auttakoon teitä ja minua ja jokaista myöhempien aikojen pyhää elämään viisauden sanan mukaan”, rukoili presidentti Grant kerran, ”että meillä olisi terveyttä ja salattuja tiedon aarteita ja että Jumala sallisi meidän elää täällä maan päällä, kunnes olemme täyttäneet luomistemme tarkoituksen.”⁶

Heber J. Grantin opetuksia

Viisauden sana on elämän ja terveyden laki myöhempien aikojen pyhille.

Oppiin ja liittoihin on merkitty hyvin lyhyt kohta, joka kuuluu näin:

”Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette, mitä minä sanon; mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupautta” [OL 82:10].

Toivon, että jokainen myöhempien aikojen pyhä muistaisi nämä muutamat sanat. Kuinka toivonkaan, että ne olisivat kaiverrettuina muistimme ja sydämeemme ja että me päättäisimme, että Jumala on sidottu täyttämään lupauksensa meille, koska me pidämme Hänen käskynsä. ”On olemassa laki, peruuttamattomasti säädetty taivaassa” – niin profeetta Joseph on meille sanonut – ”ennen tämän maailman perustamista – johon kaikki siunaukset perustuvat, ja kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu” [OL 130:20–21]. Jos te ja minä haluamme siunaukseksemme elämää, terveyttä, ruumiin ja mielen voimaa, jos me haluamme tuhon enkelin kulkevan meidän ohitsemme kuten hän kulki Israelin lasten ohitse, niin meidän on elettävä viisauden sanan mukaan. Silloin Jumala on sidottu, ja me saamme siunauksia.⁷

Kerrottuaan meille, mikä on hyväksemme [ks. OL 89:10–17], Herra antaa lupauksen, joka on yksi suurenmoisimmista, yksi kottavimmista ja innoittavimmista lupauksista, joita kuolevaiselle voidaan koskaan antaa. Hän sanoo:

”Ja kaikki pyhät, jotka muistavat pitää nämä sanat ja tehdä niiden mukaan vaeltaen kuuliaisina käskyille, saavat terveyttä napaansa ja ydintä luihinsa,

ja löytävät viisautta ja suuria tiedon aarteita, tosiaankin salatutuja aarteita,

ja juoksevat eivätkä uuvu ja vaeltavat eivätkä väsy.

Ja minä, Herra, annan heille lupauksen, että tuhon enkeli kulkee heidän ohitseen kuten Israelin lasten ohitse, eikä surmaa heitä. [OL 89:18–21.] – –

Herra on kertonut meille profeetta Joseph Smithin kautta:

”Ja jos ihminen hankkii tässä elämässä ahkeroisellaan ja kuuliaisuudellaan tietoa ja älyä enemmän kuin toinen, hän on niin paljon paremmassa asemassa tulevassa maailmassa” [OL 130:19].

Yksikään ihminen, joka rikkoo viisauden sanaa, ei voi saada samaa määrää tietoa ja älyä tässä maailmassa kuin se, joka noudattaa tätä lakia. Ei merkitse mitään, kuka hän on tai mistä hän tulee,

mutta hänen mielensä ei ole yhtä kirkas eikä hän voi edistyä yhtä pitkälle ja yhtä nopeasti ja säilyttää voimaansa yhtä hyvin kuin jos hän eläisi viisauden sanan mukaan.⁸

Toinen syy, jonka vuoksi haluan niin hartaasti myöhempien aikojen pyhien elävän viisauden sanan mukaan, on se, että Herra sanoo antaneensa sen meille meidän ajalliseksi pelastukseksimme [ks. OL 89:2]. Haluaisin tiedettävän, että jos me emme kansana koskaan käyttäisi teetä, kahvia, tupakkaa emmekä alkoholia, meistä tulisi yksi maailman vauraimmista kansoista. Mistä syystä? Koska meillä olisi enemmän elinvoimaa ruumiissamme, mielenvalppaus lisääntyisi, me kasvaisimme hengellisesti, meillä olisi suora yhteys Jumalaan, meidän taivaalliseen Isäämme, ja me kykenisimme saamaan enemmän aikaan. – –

Moni itseään myöhempien aikojen pyhäksi väittävä on vaikeina aikoina menettänyt kodin, joka suojasi hänen vaimoan ja lapsiaan, mutta hän olisi pystynyt pelastamaan sen, jos hän olisi noudattanut viisauden sanaa. Viisauden sanan rikkominen on merkinnyt menestyksen sijasta epäonnistumista. Jos hän olisi noudattanut viisauden sanaa, hänellä olisi ollut riittävästi rahaa maksaa kiinnityslainansa korot sekä vielä pitää huolta perheestään ja maatilastaan.⁹

En halua sekaantua kenenkään oikeuksiin enkä etuoikeuksiin. En halua komennella ketään. Mutta kun Herra antaa ilmoituksen ja sanoo minulle, mistä on minulle taloudellisesti hyötyä ja mistä on tälle kansalle taloudellista hyötyä ”sen pahuuden ja niiden juonien tähden, joita on ja tulee olemaan vehkeilevien ihmisten sydämissä viimeisinä aikoina” [OL 89:4], niin mielestäni ainakin myöhempien aikojen pyhien pitäisi kuunnella, mitä Herra on sanonut.¹⁰

Yksikään mies tai nainen, joka elää viisauden sanan mukaan, ei löydä siitä vikaa. Mistä syystä? Koska he tietävät, että heillä on terveyttä, he tietävät, että heillä on rauhaa, iloa, lohtua ja tyydytystä, joita he saavat sydämeensä, kun he toimivat niin kuin Herra haluaa heidän toimivan.¹¹

Kenellekään ei ole kerta kaikkiaan mitään hyötyä siitä, että hän rikkoo viisauden sanaa, mutta sen noudattamisesta hän saa kaiken hyödyn moraalisesti, älyllisesti, ruumiillisesti ja hengellisesti”.¹²

Viisauden sana on elämän ja terveyden laki myöhempien aikojen pyhille.¹³

**Ne, jotka rikkovat viisauden sanaa,
heikkenevät ruumiillisesti ja hengellisesti.**

Pysähdyttekö koskaan miettimään, että taivaan ja maan Luoja, kaiken sen Luoja, mitä me näemme tässä suuressa maailman-kaikkeudessa, henkiemme Isä, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä hengessä ja lihassa, on ollut yhteydessä meihin, että Hän on antanut meille neuvoja ja ohjeita, jotka johtavat meidät takaisin Hänen eteensä ja jotka antavat meille ruumiin ja sielun voimia?

Ja silti myöhempien aikojen pyhien joukossa on satoja, on tuhansia, joille Herra Jumala Kaikkivaltias on antanut todistuksen ja tiedon siitä, että Hän elää, tiedon siitä, että Jeesus on Kristus, tiedon siitä, että Joseph Smith oli elävän tosi Jumalan profeetta, ja jotka ovat kykeneviä todistamaan siitä kotona ja muualla, mutta kun Herra Jumala Kaikkivaltias, taivaan ja maan Luoja, sanoo heille, mikä on heidän hyväkseen ruumiillisesti ja hengellisesti, ja kirjoittaa heille kirjeen, niin he eivät kiinnitä siihen mitään huomiota. Minun on valitettavasti sanottava, että tänä päivänä on monia myöhempien aikojen pyhien poikia ja tyttäriä – jotkut tämän kirkon johtavien miesten ja naisten poikia ja tyttäriä – jotka kokoontuvat yhteen ja ajattelevat osoittavansa vapaamielisyyden ja avarakatseisuuden henkeä juomalla viiniä ja teetä ja kahvia ja pelaamalla korttia ja tekemällä kaikkea sellaista, minkä on opetettu olevan meille vahingollista. Aion lukea teille Herran kirjeen myöhempien aikojen pyhille. [Tämän sanottuaan presidentti Grant luki Opin ja liittojen luvun 89.]¹⁴

Tämän ajan huutava pahuus on siveyden puute. Kristuksen kirkossa on vain yksi moraalinen mittapuu. Meille on opetettu, tuhansille meistä, jotka olemme kasvaneet tässä kirkossa lapsuutemme päivästä asti, että siveytemme menettäminen on vakavin synti heti murhan jälkeen. Ja haluan sanoa isille ja äideille ja pojille ja tyttärille Alkeisyhdistyksessämme, Nuorten Valistuskerhossamme, seminaareissamme ja instituuteissamme, pyhäkoulussa, Apuyhdistyksessä ja kaikissa pappeuskoorumeissamme – haluan

kaikkien ymmärtävän, että alkoholin ja tupakan käyttö on vastustajan käsissä yksi pääasiallisimmista keinoista, joilla hän kykenee johdattamaan pojat ja tytöt menettämään siveytensä.

Ne, jotka menettävät siveytensä, tekevät miltei aina ensin jotakin sellaista, mikä herättää heissä himoja tai alentaa heidän vastustuskykyään ja sumentaa heidän mielensä. – – Tämän päivän nuoret miehet ja nuoret naiset, jotka luulevat olevansa nokkelia hankkiessaan vähän viiniä ja vähän alkoholia kotiinsa ja tehdesään sellaista, mitä Herra kieltää heitä tekemästä, laskevat perustusta, joka johtaa lopulta heidän turmioonsa. He eivät voi rikkoa jatkuvasti Herran käskyjä joutumatta kosken kuohuihin. Ja mitä ovat nuo kosken kuohut? Kohtuujuomisen kuohut johtavat [usein] liiallisuuteen, ja liiallisuus johtaa ruumiin ja mielen ja uskon turmioon.¹⁵

Kun sairaus iskee mieheen, jonka ruumis on täynnä tupakkaa ja täynnä alkoholia tai joka on syyllistynyt liiallisuuksiin millä tahansa elämän alueella, niin hän ei voi vedota näihin lupauksiin [viittaa kohtaan OL 89:18–21].¹⁶

Herran avulla jokainen myöhempien aikojen pyhä voi elää viisauden sanan mukaan.

Herra ei ole antanut minulle mitään lahjaa, mitään voimaa, mitään kykyä, mitään taitoa, mistä Hän ei pyytäisi minua tekemään Hänelle tiliä, ja Hän on antanut jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle myöhempien aikojen pyhien keskuudessa voiman ja kyvyn elää viisauden sanan mukaan.¹⁷

”Viisauden sana Kirtlandissa kokoontuneen ylipappien neuvoston ja kirkon sekä Siionin pyhien hyväksi –

lähetettäväksi tervehdyksenä, ei käskynä eikä pakkona – –.”

Jotkut sanovat: ”Ai noinkin minä voin kiertää sen. Sitä ei ole annettu käskynä eikä pakkona.” Mikä se sitten on? Minäpä kerroin teille, mikä se on – –

”vaan ilmoituksena ja viisauden sanana, joka osoittaa Jumalan järjestyksen ja tahdon.” [OL 89:1–2.]

Kun Herra osoittaa järjestyksensä ja tahtonsa, älkää yrittäkö laulaa tuutulauluja omalletunnollenne, älköön kukaan teistä, joka rikkoo viisauden sanaa.¹⁸

Osallistuin eräänä sunnuntaina paastokokoukseen aamulla ja toiseen iltapäivällä. Yksi iltapäivän kokouksen puhujista oli sisar Anna Snow. – –

Hän oli tullut Skandinaviasta, ja hän oli ollut lapsuudestaan asti riippuvainen kahvinjuonnista ja ajatteli, että pystyisi tuskin elämään ilman sitä. Mutta viimein, täytettyään 82 vuotta, hän tuli siihen tulokseen, ettei hän ollut tehnyt velvollisuuttaan tuossa suhteessa, ja päätti 83. syntymäpäivänään, että hän eläisi viisauden sanan mukaan vieläkin täydellisemmin ja lakkaisi juomasta kahvia. Se melkein vei häneltä hengen, mutta hän onnistui viimein voittamaan tavan. Ja hän nousi seurakunnan eteen nöyränä tunnustamaan, ettei hän ollut pystynyt elämään täysin viisauden sanan mukaan, ja ilmaisemaan kiitollisuutensa Herralle siitä, että hän sai kyvyn jopa näin myöhäisessä vaiheessa voittaa heikkoutensa. Ja hän todisti hyödystä, jonka hän oli jo saanut, koska hänen terveytensä oli kohentunut hänen noudattaessaan tätä Jumalan lakia.

Hänen ainutlaatuinen todistuksensa teki minuun syvän vaikutuksen. Kuinka toivonkaan, että jokainen hyvistä sisaristamme – ja veljistämme samoin – joka vuosi toisensa perään on rikkonut tätä yksinkertaista Herran käskyä, olisi voinut olla siellä ja kuulla hänen todistuksensa.

Tiedän melko monia, jotka ovat kuulleet saarnoja viisauden sanasta monien vuosien ajan, mutta ne eivät ole tehneet heihin minäkäänlaista vaikutusta. En tiedä, miten ihmeessä me voisimme tehdä joihinkin ihmisiin vaikutuksen. Tiedän monia ihmisiä, joiden kanssa on tehty ahkerasti työtä niin yksityisesti kuin myös julkisissa puheissa ja kehotuksina. Mutta tällä vaivannäöllä ei ole ollut heihin mitään vaikutusta. Tunnen sydämessäni, että velvollisuuteni on yrittää löytää luonteestani heikot kohdat ja sitten rukoilla, että Herra auttaisi minua voittamaan ne. Kun luen viisauden sanaa, saan tietää, että se on sovitettu kaikista heikoimpienkin mukaan, ”jotka ovat pyhiä tai joita voidaan kutsua pyhiksi” [OL 89:3].

Ja uskon, että jos kaikki myöhempien aikojen pyhät noudattaisivat tätä yksinkertaista Herran käskyä, siitä olisi suurenmoinen apu Jumalan valtakunnan edistämiseksi. Kun kuulin tuon iäkkään sisaren todistavan, että hän oli vanhoilla päivillään voittanut heikkouksensa, toivoin, että koko Israel olisi kuullut tuon todistuksen ja että se olisi tehnyt vaikutuksen.¹⁹

Myöhempien aikojen pyhien keskuudessa ei ole miestä eikä naista, joka ei voisi elää viisauden sanan mukaan, jos hän polvistuisi – ja rukoilisi Jumalalta apua.²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Kuinka kuuliaisuutemme tai tottelemattomuutemme viisauden sanalle vaikuttaa tiedonjanoomme? Entä kykyymme saada henkilökohtaista ilmoitusta? Entä kelvollisuutemme mennä temppeleihin? Entä fyysiseen terveyteemme?
- Kuinka kuuliaisuus viisauden sanalle lisää niin ajallista kuin hengellistäkin hyvinvointiamme? Miksi on mahdotonta olla todella menestyvä, jos ei välitä viisauden sanaan sisältyvistä totuuksista?
- Kuinka viisauden sanan noudattamatta jättäminen voi johtaa siveyden menetykseen?
- Mitä henkilö, jolla on tällä hetkellä vaikeuksia elää viisauden sanan mukaan, voi tehdä saadakseen voimaa pitää tämän käskyn?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 165.
2. "Answering Tobacco's Challenge", *Improvement Era*, kesäkuu 1931, s. 450.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1937, s. 13.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 7.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1933, s. 10–11.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1927, s. 6.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1909, s. 109–110.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1925, s. 9–10.
9. "Safeguard", *Improvement Era*, helmikuu 1941, s. 73, kappalejako muutettu.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1934, s. 129.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1937, s. 14. Ks. myös *Minun valtakuntani on vierivä eteenpäin*, 1979, s. 151.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 8. Ks. myös *Minun valtakuntani on vierivä eteenpäin*, s. 151.

13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1926, s. 9.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1923, s. 8.
15. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 7–8, kappalejakoja muutettu.
16. ”Safeguard”, *Improvement Era*, helmikuu 1941, s. 120.
17. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 5, s. 60.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1937, s. 14.
19. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 284–285.
20. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 4, s. 170.

Lasten opettaminen evankeliumin suoman kasvatuksen ja ojennuksen turvin

*Vanhempien on kirkon johtajien ja opettajien
avustamina tehtävä uutterasti ja lakkaamatta työtä
opettaakseen lapsille evankeliumia.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grantin uutteruudesta ja kuuliaisuudesta on kerrottu paljon. Mutta vaikka hän sai monia siunauksia oman uskonsa ja kovan työn ansiosta, hän toi aina esiin sen, miten paljon hän oli velkaa niille, jotka opettivat hänelle evankeliumia hänen lapsuudessaan.

Hän antoi usein kiitosta äidilleen. Presidentti Grant sanoi: ”Olen tietenkin kaiken velkaa äidilleni, koska isäni kuoli, kun olin vain yhdeksän päivän ikäinen; ja äitini ihanat opetukset, usko ja nuhteettomuus ovat olleet minulle innoituksena.”¹ Puhuessaan päätöksestään solmia avioliitto temppelissä hän sanoi: ”Olin hyvin kiitollinen siitä innoituksesta ja päättäväisyydestä, jota minulla oli aloittaa elämä oikealla tavalla. Mistä minä sen sain? Sain sen, koska äitini uskoi evankeliumiin, opetti minulle sen arvon, antoi minulle halun saada kaikki hyöty elämän aloittamisesta oikealla tavalla ja toimia evankeliumin opetusten mukaan.”²

Presidentti Grant ilmaisi myös kiitollisuutensa pyhäkoulunopettajille ja muille, jotka olivat opastaneet häntä hänen lapsuudessaan. Hän sanoi: ”Olen kiitollinen kautta kaikkien iankaikkisuuden aikojen niille miehille vaikutuksesta, jonka he tekivät minuun.”³

Presidentti Grant seurasi elämänsä vaikutusvaltaisten opettajien esimerkkiä ja työskenteli uutterasti opettaakseen totuutta

Kaikilla vanhemmilla pitäisi olla vilpittömän toive, että heidän lapsensa "varttuvat evankeliumin suomen kasvatuksen ja ojennuksen turvin pitäen Jumalan käskyt, niin että he voivat pelastua Hänen valtakuntaansa".

omille lapsilleen. Hänen tyttärensä Frances Grant Bennett kertoi isänsä lempeästä tavasta auttaa häntä ja hänen sisaruksiaan elämään evankeliumin mukaan: ”Vähäpätöisissä asioissa isä sanoi meille harvoin ’ei’. Kun hän sitten sanoi ’ei’, me tiesimme hänen tarkoittavan sitä. Hänen koulutuksessaan me saimme tehdä omia päätöksiämme aina kun vain mahdollista. Hän selitti aina hyvin kärsivällisesti, miksi hänen mielestään juuri tietty menettelytapa oli epäviisas, ja sitten hänellä oli tapana sanoa: ’Siltä minusta tuntuu, mutta sinun on tietenkin tehtävä oma päätöksesi.’ Sen vuoksi päätöksemme oli yleensä sama kuin hänen. Hän kykeni jollakin tavoin motivoimaan meidät niin, että me *halusimme* tehdä oikein sen sijaan, että meidät olisi *pakotettu* tekemään niin.”⁴

Presidentti Grant ei koskaan väsynyt ponnisteluihinsa opettaa lapsiaan, ei silloinkaan, kun monet heistä olivat jo aikuisia. Ollessaan 52-vuotias ja kahdentoista apostolin koorumin jäsen hän kuunteli tarkkaan yleiskonferenssipuhetta, jossa presidentti Joseph F. Smith kehotti kirkon jäseniä ”osoittamaan uskonsa, omistautumisensa ja rakkautensa evankeliumin periaatteisiin siten, että he kasvattavat lapsensa uskossa”.⁵ Myöhemmin samana päivänä vanhin Grant seisoి samalla puhujakorokkeella ja sanoi:

”Yksi elämäni suurimmista toiveista on ollut elää isäni ja äitini arvoisesti, ja toinen suurimmista toiveista elämässäni on kasvattaa lapseni evankeliumin suoman kasvatuksen ja ojennuksen turvin. Yksi lempiaiheistäni aina saarnatessani myöhempien aikojen pyhille on peräisin Herran ilmoituksesta, jossa meille sanotaan, että meidän velvollisuutemme on saarnata lapsillemme ja opettaa heille Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, innoittaa heitä uskossa Herraan ja maailman Vapahtajaan ja opettaa heitä rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä [ks. OL 68:25–28]. Uskon, että tätä käskyä on laiminlyöty paljon, ja iloitsin tavattomasti presidenttimme tämänpäiväisestä puheesta, jossa hän kehotti myöhempien aikojen pyhiä tekemään tässä suhteessa velvollisuutensa. Minä olen pyrkinyt tekemään niin, mutta olen tehnyt päätöksen olla uskollisempi sille tulevaisuudessa. Uskon, että meillä kaikilla on mahdollisuus tehdä tässä parannusta.”⁶

Heber J. Grantin opetuksia

Vanhemmat ovat vastuussa siitä, että opettavat lapsilleen evankeliumin periaatteet.

Uskon olevani oikeassa sanoessani, että jokaisen tosi myöhempien aikojen pyhän vilpittömin toive on, että hänen lapsensa varttuvat evankeliumin suoman kasvatuksen ja ojennuksen turvin pitäen Jumalan käskyt, niin että he voivat pelastua Hänen valtakuntaansa. On yksinkertaisesti järjetöntä kuvitella, että jos lapsen mieleen on koko elämän ajan kylvetty valheellisuuden ja pahuuden siementä, niin sellaiseen mieleen voitaisiin kylvää yhden kerran totuuden siementä ja saada se tuottamaan totuuden satoa. – – Pitäisimme synnynnäisenä idioottina sellaista maanviljelijää, joka kehottaisi kaikkia maatilansa ohi kulkevia heittämään pellolle muutaman rikkaruohon siemenen, tekevän niin kahdenkymmenen vuoden ajan ja odottavan sitten, että voisi yhtenä vuotena viljaa kylvämällä saada hyvän sadon.

Saatan osata kertotaulun ja vaimonikin saattaa osata sen, mutta en voi sen perusteella odottaa, että lapsillani on jo syntyessään kertotaulutiedot päässään. Saatan tietää, että evankeliumi on tosi, ja vaimonikin saattaa tietää sen, mutta en kuvittele hetkeäkään, että lapsillani on tämä tieto jo syntyessään. Me saamme todistuksen evankeliumista noudattamalla siihen kuuluvia lakeja ja toimituksia, ja lapsemme saavat tuon tiedon täsmälleen samalla tavalla. Ja ellemme me opeta heitä eivätkä he vaella suoraa ja kapeaa polkua, joka johtaa iankaikkiseen elämään, he eivät saa koskaan tätä tietoa. Olen kuullut ihmisten sanovan, että heidän lapsensa ovat syntyneet kaikkien uuden ja ikuisen liiton lupausten perillisiksi ja että he omaksuisivat kasvaessaan tiedon evankeliumista, tekivätpä vanhemmat mitä tahansa. Haluan sanoa teille, ettei tämä ole tosi oppi, ja se on täysin ristiriidassa taivaallisen Isämme käskyn kanssa. Huomaamme, että myöhempien aikojen pyhille on annettu lakina, ei pyyntönä, että heidän pitää opettaa lapsiaan:

”Ja vielä, sikäli kuin Siionissa tai missään sen järjestetyistä vaarnoista on lasten vanhempia, jotka eivät opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta kätten päällepanemisen kautta kahdeksan vuoden iässä, synti on vanhempien päällä.

Sillä tämä on laki Siionin asukkaille eli kaikissa sen järjestetyissä vaarnoissa.

Ja heidän lapsensa kastettakoon syntiensä anteeksisaamiseksi kahdeksan vuoden iässä ja he saakoot kätten päällepanemisen.

Ja heidän tulee myös opettaa lapsiaan rukoilemaan ja vaeltaamaan oikeamielisesti Herran edessä.” [OL 68:25–28.] – –

Jokainen isä, joka rakastaa evankeliumia, on valmis ja halukas kulkemaan maan ääriin julistamaan sitä, ja yksi suurimmista iloista, mitä kenelläkään miehellä voi olla, on se, että hänen havaitaan tuovan sieluja totuuden tuntemiseen. Vielä suurempaa iloa meidän pitäisi tuntea siitä, että saamme opettaa lapsillemme pelastussuunnitelmaa.⁷

Ensimmäisissä Aadamille ja Eevalle antamissaan käskyissä Herra sanoi: ”Lisääntykää ja täyttäkää maa” [1. Moos. 1:28]. Hän on toistanut tuon käskyn meidän aikanamme. Hän on jälleen tänä viimeisenä taloudenhoitokautena ilmoittanut avioliiton iankaikkisuuden periaatteen. Hän on palauttanut maan päälle valtuuden astua tuohon liittoon ja on julistanut, että se on ainoa asianmukainen ja oikea tapa liittää mies ja vaimo yhteen ja ainoa keino, jolla pyhät perhesuhteet voivat jatkua haudan tuolle puolen ja kautta iankaikkisuuden. Hän on julistanut, että tämä iankaikkinen suhde voidaan saada aikaan vain toimituksilla, jotka suoritetaan Herran pyhissä temppeleissä, ja siksi Hänen kansansa pitää solmia avioliitto vain Hänen temppelissään noiden toimitusten mukaisesti.

Herra on sanonut meille, että jokaisen aviomiehen ja vaimon velvollisuus on olla kuuliainen Aadamille annetulle käskylle lisääntyä ja täyttää maa, niin että ne suuret määrät valittuja henkiä, jotka odottavat maallista majaan, saisivat tulla tänne ja edistyä Jumalan suuren suunnitelman mukaan tullakseen täydellisiksi sieluiksi, sillä ilman tätä maallista majaa he eivät voi edistyä Jumalan suunnittelemaan päämääräänsä. Näin ollen jokaisen aviomiehen ja vaimon pitäisi tulla pyhässä iankaikkisessa liitossa syntyneiden lasten isäksi ja äidiksi Israelissa.

Käytettyään hyväksi Herran tarjoamaa mahdollisuutta ja saatamalla näitä valittuja henkiä maan päälle jokainen isä ja jokainen äiti ottaa kantaakseen mitä pyhimmän velvollisuuden maallisen majan saanutta henkeä kohtaan ja itse Herraa kohtaan,

koska tuon hengen kohtalo tulevissa iankaikkisuuksissa tuonpuoleisessa riippuu suureksi osaksi siitä hoivasta, opetuksesta ja valmennuksesta, jota vanhemmat antavat tuolle hengelle.

Kukaan isä tai äiti ei voi paeta tuota velvollisuutta ja tuota vastuuta, ja Herra pitää meitä ehdottoman tilivelvollisina sen asianmukaisesta täyttämisestä. Mitään tämän ylevämpää velvollisuutta eivät kuolevaiset voi ottaa kantaakseen.

Äitiydestä tulee täten pyhä kutsumus, pyhä vihkiytyminen Herran suunnitelmien toteuttamiseen, pyhittäytyminen omistamaan itsensä niiden kasvattamiseen ja hoivaamiseen, niiden ruumiin, mielen ja hengen ravitsemiseen, jotka ovat säilyttäneet ensimmäisen asemansa ja jotka tulevat tämän maan päälle toiseen asemaansa, jotta nähtäisiin, ”tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä” [Abr. 3:25]. Heidän ohjaamisensa niin, että he pysyvät uskollisina toisessa asemassaan, on äitiyden työtä, ja ”niille, jotka pysyvät uskollisina toisessa asemassansa, annetaan lisää kirkkautta heidän päänsä päälle aina ja ikuisesti” [Abr. 3:26]. – –

Äitiys on lähellä jumaluutta. Se on korkein ja pyhin ihmiskunnalle suotava palvelutehtävä. Se asettaa sen, joka kunnioittaa sen pyhää kutsumusta ja palvelusta, enkeleistä seuraavaksi. Teille äideille Israelissa me sanomme: Jumala siunatkoon ja suojelkoon teitä ja antakoon teille voimaa ja rohkeutta, uskoa ja tietoa, pyhää rakkautta ja velvollisuudelle pyhittäytymistä, niin että te voisitte parhaalla mahdollisella tavalla täyttää pyhän kutsumuksen, joka teillä on. Teille äideille ja tuleville äideille me sanomme: Olkaa siiveitä, olkaa puhtaita, eläkää vanhurskaasti, niin että jälkeläisenne viimeiseen sukupolveen voivat kutsua teitä siunatuiksi.⁸

Olen kuullut miesten ja naisten sanovan, että he aikovat antaa poikiensa ja tyttäriensä varttua aikuisiksi ennen kuin pyrkivät opettamaan heille evankeliumin periaatteita, että he eivät aio ahata heihin evankeliumia heidän lapsuudessaan ennen kuin he pystyvät sitä käsittämään. Kun kuulen miesten ja naisten sanovan näin, luulen, että heiltä puuttuu usko evankeliumin periaatteisiin ja että he eivät käsitä sitä niin kuin pitäisi. Herra on sanonut, että velvollisuutemme on opettaa lapsiamme heidän nuoruudessaan, ja minä pidän mieluummin kiinni Hänen sanoistaan kuin

niiden puheista, jotka eivät tottele Hänen käskyjään. On mielettöntä kuvitella, että lapsemme kasvavat evankeliumin tuntemuksessa, jos sitä ei heille opeteta. Jotkut miehet ja naiset väittävät: ”Minä olen myöhempien aikojen pyhä, ja meidät vihittiin temppeleissä, ja meidät sinetöi alttarilla Jumalan pappeuden haltija uuden ja ikuisen liiton mukaan, ja lapsistamme kasvaa aivan varmasti hyviä myöhempien aikojen pyhiä. He eivät voi sille mitään. Se on heissä synnynnäistä.” – – Haluan sanoa teille, että lapsemme eivät tiedä, että evankeliumi on totta, jos he eivät tutki sitä ja saa siitä itselleen todistusta. Vanhemmat pettävät itseään kuvitellessaan, että heidän lapsensa syntyvät mukanaan tieto evankeliumista. Tietenkin heillä on suurempi mahdollisuus Jumalan siunauksiin, jos he ovat syntyneet uuden ja ikuisen liiton alaisina, ja heistä on luonnollista varttua aikuiseksi ja huolehtia velvollisuuksistaan, mutta paholainen tajuaa sen ja pyrkii sen tähden sitäkin uutterammin johtamaan lapsemme pois totuudesta.⁹

Rukoilen, että Herra antaa nuorten vanhemmille ymmärrystä oivaltaa ne vaarat ja kiusaukset, joille heidän lapsensa joutuvat alttiiksi, niin että heitä johdatetaan ja opastetaan kannustamaan lapsiaan, ohjaamaan heitä ja opettamaan heitä elämään niin kuin Herra haluaisi heidän elävän.¹⁰

Mitä tarkoitusta varten me teemme työtä? Saadaksemme vaurautta? Saadaksemme rikkauksia? Jos me olemme ottaneet vastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin, niin me teemme työtä saadaksemme iankaikkisen elämän. Silloin me teemme työtä pelastaaksemme sielumme. Ja pelastettuamme oman sielumme me teemme työtä lastemme pelastukseksi. – – Haluan sanoa, että paras perintö, jonka voitte jättää pojillenne ja tyttärillenne, on sijoittaminen Jumalan valtakuntaan.¹¹

Kirkon johtajat ja opettajat auttavat vanhempia opettamaan lapsiaan.

Lastemme opettajat ovat auttamassa vanhempia muovaamaan lastensa elämää. Heidän vastuunsa on suuri, samoin heidän vastuullisuutensa kaikesta siitä, mitä he opettavat.¹²

Ei ole epäilystäkään, etteikö pienten viattomien lasten sekä nuorten poikien ja tyttöjen mieleen juurrutetuilla käsityksillä olisi

kestävämpi vaikutus heidän vastaiseen elämäänsä kuin milloinkaan muulloin juurrutetuilla käsityksillä. On kuvaannollisesti puhuen kuin kirjoittaisi valkoiselle paperiarkille, jossa ei vielä mikään hämähäkki tai sotke kirjoitusta.

Monet ovat kunnostautuneet suuremmoisesti elämän taistelussa, vaikka ovat nuoruudessaan tehneet sellaista, mikä ei ole ollut otollista taivaallisen Isämme silmissä tai mikä ei ole ollut heille itselleen hyväksi, mutta on paljon parempi, jos saamme lähetyksi lapsemme elämän taisteluun ilman että heidän vuosiansa sivuille on kirjattu mitään muuta kuin hyviä tekoja ja uskoa lujittavia ajatuksia. On olemassa sananparsa: ”Nuorena vitsa on väännettävä.” Teillä, jotka opettatte lapsiamme, on tehtävänä juuri tämä vitsan vääntäminen. – –

Ihminen ei voi saada arvopapereista tai osakkeista taikka mistään maallisista rikkauksista voittoa, joka vetäisi vertoja sisimmässä olevalle tiedolle siitä, että hän on ollut välikappaleena Jumalan käsissä ja ohjannut joidenkuiden elämää hyvään suuntaan; ja voin luvata nuortemme vanhurskaille opettajille, että he saavat vuosien vierittyä voittonsa kiitoksen sanoina ja kiitollisuutena lapsilta, joiden elämää he ovat Jumalan käsissä toimineina välikappaleina ohjanneet hyvään suuntaan. – –

Saatamme ajatella, ettei tekemämme vaikutus kenties ole pysyvä, mutta voin vakuuttaa teille, että se on. Olen varma siitä, että todistus, jonka opettaja lausuu pikku lapsille elävän Jumalan innoittamana, on heille asia, jota on vaikea unohtaa. – –

Joka ikisellä opettajallamme on tilaisuus ja voima Jumalan Hengen innoituksella vaikuttaa pienten viattomien lasten sekä nuorten poikien ja tyttöjen sydämeen ja sieluun heidän lähtiesään elämän taisteluun. Rukoilen koko sieluni hartaudella, että Jumala auttaa teitä toimissanne, ja voin luvata teille, että Hän auttaa teitä. Tärkeätä on, että rakastatte työtänne ja teette työtänne elävän Jumalan Hengen innoituksella.¹³

Pyhäkouluyhdistyksen konferenssissa – – oli yksi suuremmoisimmista kokouksista, mihin olen koskaan osallistunut. Monille puhujille annettiin kullekin vain neljä minuuttia aikaa, ja ne olivat neljän minuutin jalokiviä, jokainen niistä. Kenenkään puhujan pääajatuksena – – heidän puhuessaan aiheesta ”Pyhäkouluimme

tarpeet” ei ollut se, että tarvitsemme lisää järjestystä, lisää sitä tai tätä tai tuota, vaan se, että tarvitsemme enemmän Herran Henkeä opettajien sydämeen, jotta he välittäisivät sitä edelleen lapsille.¹⁴

Lapset oppivat vanhempiensa ja opettajiensa esimerkistä.

Voimmeko toivoa, että pienokaisemme varttuvat aikuisiksi uskoen evankeliumin periaatteisiin, ellemme opeta heitä esimerkillämme? En usko, että voimme pelkästään uskoamme julistamalla saada lapsemme vakuuttuneiksi evankeliumin totuudesta. Elämämme tulee olla julistuksemme mukaista.¹⁵

Sanon vanhemmille: tavoitelkaa Jumalan Henkeä. Jättäkää lastenne mieleen vaikutelmia elämällä nöyrää, sävyisää, vaatimattomaa elämää.¹⁶

Usko on Jumalan lahja. Jos tavoittelemme uskoa, Herra siunaa meitä tuolla uskolla. Se saadaan lahjana Häneltä, ja meille luvataan, että jos me teemme Isän tahdon, me tulemme tuntemaan opin [ks. Joh. 7:17]. Jos me vanhempina elämme niin, että lapsemme tietävät ja ymmärtävät sydämessään, että me olemme todellakin myöhempien aikojen pyhiä, että me tosiaan tiedämme, mistä me puhumme, niin he saavat tuon saman todistuksen etsimällä Herraa.¹⁷

Minä en tiedä tietenkään mitään isän elämänohjeista tai neuvoista, koska isäni kuoli, kun olin pikkuvauva, mutta olen saanut kuulla muilta hänen maineestaan. Minulle vakuutetaan, että Jediah M. Grant oli yksi tämän kirkon jaloimmista miehistä.

Muistan kerran pyytäneeni kapteeni William H. Hooperia taakajakseni, kun olin vasta kahdenkymmenen ikäinen nuorukainen ja perustamassa omaa yritystä.

Hän sanoi: ”En koskaan tee sellaista. En koskaan tee sellaista.”

Tuskin olin palannut toimistooni, kun nuori lähetti tuli pankista ja kertoi minulle, että kapteeni halusi tavata minut.

Sanoin: ”En halua tavata häntä.”

”Hän nyt kuitenkin lähetti minut hakemaan teidät pankkiin.”

Menin takaisin, ja hän sanoi: ”Nuori mies, annahan tänne ne paperit.” Tein niin, ja hän allekirjoitti ne. Sitten hän sanoi: ”Lähdettyäsi täältä kysyin herra Hillsiltä: ’Lew, kuka tuo poika

on? Hän on [tervehtinyt] minua kadulla vuosikausia. En tiedä, kuka hän on. En ole koskaan taannut kenenkään sellaisen lainaa, jota en tunne. Kuka hän on?’ Hän sanoi: ’Sehän on Jeddy Grantin poika, Heber J. Grant.’ ’Jeddy Grantin poika? Hae hänet takaisin. Allekirjoittaisin takauspaperin siinäkin tapauksessa, että tietäisin joutuvani maksamaan sen itse.’”

Kerron [tästä] siinä toivossa, että vanhemmat oivaltavat, että esimerkki nuhteettomuudesta, omistautumisesta, uskollisuudesta evankeliumille ja alttius olla etsimättä vikoja ja sen sijaan tehdä työtä uutterasti ja lakkaamatta totuuden edistämiseksi on ihana perintö jätettäväksi heidän lapsilleen.¹⁸

[Kapteeni Hooper] kertoi isästani lukuisia tapauksia, jotka osoittivat kapteenin rakastaneen häntä ja luottaneen häneen.

Kapteenin kertomat asiat täyttivät sydämeni kiitollisuudella Jumalaa kohtaan siitä, että Hän oli antanut minulle sellaisen isän, enkä ole koskaan unohtanut kapteeni Hooperin sanoja. Ne herättivät minussa voimakkaan halun elää ja tehdä työtä niin, että lapsilleni olisi minun tästä elämästä poistuttuanikin hyötyä siitä maineesta, jonka olisin luonut.¹⁹

Ennemmin vaikka kuolisin köyhyydessä tietäen, että perheeni voi todistaa, että olen parhaan Jumalalta saamani kyvyn mukaan noudattanut Hänen lakejaan ja pitänyt Hänen käskynsä ja olen esimerkilläni julistanut evankeliumia, kuin saisin kaikki maailman rikkaudet.²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä voimme tehdä, että meillä olisi vanhurskas vaikutus lasten ja nuorten elämään?
- Kuinka vanhemmat voivat opettaa lapsiaan noudattamaan evankeliumin lakeja ja toimituksia? Kuinka vanhemmat voivat saada taivaallisen Isämme siunauksia lapsilleen?
- Miksi jotkut lapset joutuvat harhaan, vaikka heidän vanhempansa ovat yrittäneet opettaa heille evankeliumia? Kuinka vanhemmat ja muut voivat auttaa lapsia, jotka ovat joutuneet harhaan?

- Presidentti Grant sanoi vanhemmille: ”Paras perintö, jonka voitte jättää pojillenne ja tyttärillenne, on sijoittaminen Jumalan valtakuntaan.” Mitä se merkitsee sinulle?
- Kuinka me voimme auttaa lapsia tunnistamaan Hengen vaikutuksen?
- Mitä siunauksia olet saanut elämäsi, kun olet opettanut kirkon lapsia ja nuoria?
- Miksi vanhempien on tärkeää ymmärtää, että kirkon johtajat ja opettajat on kutsuttu ainoastaan auttamaan heitä heidän lastensa opettamisessa?

Viitteet

1. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 151.
2. *Gospel Standards*, s. 360, kappalejakoja muutettu.
3. ”To Those Who Teach Our Children”, *Improvement Era*, maaliskuu 1939, s. 135.
4. *Glimpses of a Mormon Family*, 1968, s. 301.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1909, s. 4.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1909, s. 26.
7. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 4, s. 34–35, kappalejakoja muutettu.
8. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1942, s. 12–13, lukijana presidentti J. Reuben Clark jr.
9. *Gospel Standards*, s. 155–156.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1943, s. 6.
11. *Gospel Standards*, s. 182.
12. *Improvement Era*, maaliskuu 1939, s. 135.
13. *Improvement Era*, maaliskuu 1939, s. 135; ks. myös ”Niille, jotka opettavat lapsiamme”, *Valkeus*, kesäkuu 1971, s. 169–170.
14. *Gospel Standards*, s. 73.
15. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 1, s. 336.
16. Julkaisussa *Collected Discourses*, osa 5, s. 72.
17. *Gospel Standards*, s. 154.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1934, s. 4.
19. *Gospel Standards*, s. 340.
20. *Gospel Standards*, s. 58.

Presidentti Heber J. Grant 88-vuotiaana vuonna 1945. Hän näki elämänsä aikana kirkon kasvavan valtavasti ja todisti, että Herran työ "etenee etenemistään, kunnes se on täyttänyt kohtalonsa".

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon eteneminen ja kohtalo

*Kirkko täyttää jumalallisen kohtalonsa,
ja meidän etuoikeutenamme on osoittaa olevamme
kelvollisia osallistumaan tähän suureen työhön.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Heber J. Grant syntyi vuonna 1856, aikana, jolloin pyhät pyrkivät vakiinnuttamaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon Suolajärven laaksossa. Tuohon aikaan kirkossa oli 7 vaarnaa ja noin 64 000 jäsentä. Yhtään temppeliä ei ollut toiminnassa.

Vuonna 1882, kun Heber J. Grant asetettiin apostoliksi, kirkko oli juurtunut lujasti Suolajärven laaksoon. Tuohon aikaan monilla ihmisillä maailmassa oli ennakkoluuloja ja vääriä käsityksiä myöhempien aikojen pyhistä, mutta kirkko kasvoi kasvamisestaan. Jäsenmäärä oli jo lähes 146 000, ja vaarnoja oli jo 24. Viisi vuotta aiemmin oli vihitty St. Georgen temppeli Utahissa – ainoa siihen aikaan toiminnassa ollut temppeli.

Apostolina vanhin Grant sai seurata läheltä kirkon etenemistä. Vuonna 1902 – kun kirkolla oli 4 toimivaa temppeliä, 50 vaarnaa ja melkein 300 000 jäsentä – hän esitti seuraavan huomion: ”Paikallaan pysymisen vaihetta ei ole. Kirkko ei pysy paikallaan. Meillä on nykyisin todisteita sen kasvusta, sen lisääntyneistä kymmenysvaroista, lähetystyön lisääntyneistä tuloksista kaikkialla maailmassa ja työn lisääntyneestä tehokkuudesta collegeissa, myöhempien aikojen pyhien yliopistossa ja akatemioissa. Myös pyhäkoulussa on ollut suurenmoista kasvua. Jumalan työ etenee,

ja vastustajan ja meitä vastaan työskentelevien voima ja vaikutus ovat vähenemässä.”¹

Heber J. Grantin palvellessa kirkon presidenttinä marraskuusta 1918 toukokuuhun 1945 kirkko jatkoi edelleen merkittävää kasvuaan. Jäsenmäärä kohosi noin 496 000:sta yli 954 000:een. Vaarnojen määrä lisääntyi 75:stä 149:ään, ja toiminnassa olevien temppelien lukumäärä lisääntyi neljästä seitsemään.

Presidentti Grant huomautti usein, että ihmiset alkoivat suhtautua suopeammin myöhempien aikojen pyhiin. ”Minä uskon”, hän sanoi, ”että kaikki meidät tuntevat pitävät nykyään meitä jumalaapelkäävänä kansana ja rehtinä ja rehellisenä yhteisönä.”² Lokakuun 1937 yleiskonferenssissa, palattuun juuri kiertomatkalta Euroopan lähetyskentillä, hän kertoi seuraavan esimerkin:

”Kun olin Euroopassa kolmisenkymmentä vuotta sitten [lähetysjohtajana], – – en koko kolmena vuotena Brittein saarilla onnistunut saamaan yhtä ainutta artikkelia julkaistuksi sanomalehdissä. Meistä julkaistiin kyllä mitä halpamaisimpia, häijyimpiä, vastenmielisimpiä ja inhottavimpia asioita, mutta lehdistöstä vastuussa olevat kieltäytyivät ehdottomasti kuuntelemasta mitään, mitä meillä oli saottavanamme.

Tällä [äskettäisellä] matkalla minulle vakuutettiin, että meistä oli kirjoitettu suosiollisesti sanomalehdissä Saksassa, Sveitsissä, Tšekkoslovakiassa, Hollannissa ja Belgiassa. Ei minkäänlaista arvostelua tai selostusta, vaan hienoja artikkeleita kokouksistamme, ja joissakin tapauksissa lehdissä Brittein saarilla olleet artikkelit olivat luonteeltaan sellaisia, että jos meillä olisi ollut etuoikeus kirjoittaa ne itse, emme olisi voineet kirjoittaa mitään, mikä olisi ollut meille enemmän mieleen. Siinä määrin kuin pystyin arvioimaan, koko matkamme aikana ei kirjoitettu yhtään ainutta artikkelia muussa tarkoituksessa kuin rehellisen, kunniallisen ja hienon raportin antamiseksi kansastamme. Iloitsen näistä asioista. Se on ihmeellinen muutos siitä vihamielisyyden ja miltei kaunan hengestä, jonka havaitsin sanomalehtimiesten keskuudessa, joihin olin yhteydessä yli kolmekymmentä vuotta sitten.”³

Presidentti Grant kertoi usein siitä, miten kiitollinen hän oli kirkon ajallisesta ja hengellisestä edistymisestä. Näissä kiitollis-

suudenilmauksissaan hän tunnusti Herran siunaukset ja myöhempien aikojen pyhien omistautumisen heidän kohtaamistaan vastoinkäymisistä huolimatta. Suuren lamakauden ankeina aikoina hän sanoi: ”Mikään vähempi kuin tämä täydellinen ja ehdoton tieto, joka meillä kansana on, ei tekisi meille mahdolliseksi saada aikaan läheskään sellaisia asioita, joita me saamme aikaan. Ajatelkaa, että me näinä laman ja vaikeuksien päivinä voimme käyttää miljoonia dollareita rahaa kokouspaikkojen rakentamiseen! Lähes joka sunnuntai viikkokaudet yhteen menoon olen ollut vihkimässä kokouspaikkoja, ja joka kerta rakennukset ovat olleet tulvillaan näihin kokouksiin osallistuneita. – – Me kasvamme suurenmoisesti. Siitä olemme ehdottoman varmoja. Meidän ei tarvitse pelätä, etteikö Jumalan työ lopulta voittaisi.”⁴

Heber J. Grantin opetuksia

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kohtalo on jumalallinen.

Todistan teille täällä tänään, että Joseph Smith oli elävän tosi Jumalan profeetta, että hän oli Jumalan käsissä väline, jonka kautta maan päälle palautettiin jälleen elämän ja pelastuksen suunnitelma, joka on sekä eläviä että kuolleita varten, ja että tämä evankeliumi, jota maailman ihmiset yleisesti kutsuvat ”mormonismiksi”, on totisesti elämän ja pelastuksen suunnitelma, Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, että vuoresta on irronnut pieni kivi ja että se vierii eteenpäin, kunnes se täyttää koko maailman [ks. Dan. 2:31–45; OL 65:2].⁵

Herra on perustanut kirkkonsa näinä myöhempinä aikoina, että ihmisiä voitaisiin kutsua parannukseen heidän sielujensa pelastukseksi ja korotukseksi. Yhä uudelleen Hän sanoi profeetta Josephille ja tämän kanssa olleille, että ”vainio on jo vaalennut korjattavaksi” [OL 4:4, 6:3; 11:3; 12:3; 14:3; 33:3, 7]. Yhä uudelleen Hän käski heidän saarnata vain ja ainoastaan parannusta tälle sukupolvelle [OL 6:9; 11:9; 14:8] julistaen lopulta:

”Ja sinun tulee julistaa ilosanomaa, niin, kuuluttaa sitä vuorilla ja kaikilla korkeilla paikoilla ja kaikkien kansojen keskuudessa, jotka sinun sallitaan nähdä.

Ja sinun tulee tehdä se kaikessa nöyryydessä, turvaten miinuun, herjaamatta herjaajia.

Eikä sinun pidä puhua opinkappaleista, vaan sinun tulee julistaa parannusta ja uskoa Vapahtajaan sekä syntien anteeksiantoa kasteen kautta ja tulen, niin, nimittäin Pyhän Hengen kautta.

Katso, tämä on suuri ja viimeinen käsky, jonka minä annan sinulle tästä asiasta, sillä tämä riittää sinun päivittäiseen vaellukseesi aina elämäsi loppuun asti.

Ja kurjuutta sinä saat, jos halveksit näitä neuvoja, aivan niin, itsesi ja omaisuutesi tuhon.” [OL 19:29–33.]

Meidän on noudatettava näitä käskyjä, jotta ihmiset tulevat tuntemaan Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen, jonka Hän lähetti, sillä sitä on ”ikuinen elämä”. [Joh. 17:3.]

Tästä syystä kirkko järjestettiin, evankeliumi ilmoitettiin jälleen täyteydessään, Jumalan pappeus palautettiin jälleen kaikkinen oikeuksineen, valtuuksineen, avaimineen ja toimintoineen. Tämä on kirkon tehtävä. Entisajan apostoleille annettu jumalallinen toimeksianto [Matt. 28:19; Mark. 16:15] on toistettu tänä aikana, eli että evankeliumi on vietävä kaikkien kansakuntien keskuuteen [OL 38:33], juutalaisille ja pakanoille [OL 18:26]. Sitä on julistettava riemun äänellä [OL 28:16]. Se vierii maan ääriin [OL 65:2], ja meidän, joille valtakunta on annettu, täytyy saarnata sitä [OL 84:76]. Mikään meidän tai kirkon toimi ei saa tulla tämän Jumalalta saadun toimeksiannon tielle.⁶

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon tehtävä on rauhan edistämistä. Sen tarkoituksena on valmistaa maailman ihmisiä Kristuksen toiseen tulemiseen ja sen siunatun päivän alkamiseen, jolloin tuhatvuotinen valtakunta tulee ja Kristus hallitsee kuninkaiden Kuninkaana ja ihmisten yleismaailmallisen veljeyden johtajana.⁷

Kirkon alkuaikojen kasvu ja eteneminen olivat profetian täyttymistä.

Myöhempien aikojen pyhien saavutukset ovat ehdottomasti ja täysin sopusoinnussa profetian kanssa, jonka profetta Joseph

Smith esitti Mississippijoen länsirannalla ja joka on merkitty profeetan päiväkirjaan 6. elokuuta 1842:

”Profetoin, että pyhien ahdistukset jatkuisivat ja heidät karkotettaisiin Kalliovuorille. Monet luopuisivat uskostaan, jotkut kohtaisivat kuolemansa vainoojien toimesta tai menettäisivät henkensä vaikeiden olojen tai sairauksien johdosta, ja jotkut teistä elävät ja menevät auttamaan asuttamisessa ja kaupunkien rakentamisessa ja näkevät pyhien tulevan mahtavaksi kansaksi Kalliovuorten keskellä.” [*History of the Church*, osa 5, s. 85.]

– – Me olemme totisesti täyttäneet tuon profetian huolimatta siitä, että tätä läntistä osaa maasta pidettiin arvottomana. Kun ajattelette tätä karua seutua, kun ajattelette, että sitä pidettiin arvottomana, ja sitten oivallatte, mitä on saatu aikaan, ei tule kysymykseenkään, ettemmekö olisi täyttäneet tuota ennustusta.⁸

Iloitsen Jumalan työn kasvusta ja edistymisestä täällä maan päällä. – – Mieleeni muistuu, kun seisoin presidentti Wilford Woodruffin kanssa vankkureissa Idahossa – – puhumassa puolelle tusinalle tai tusinalle nuoria, jotka olivat siellä, ja mieleeni muistuu myös hyvin voimakkaasti tuon Jumalan profeetan sanat. – – Muistan, että nuoret olivat hieman masentuneita Sand Creekissä, kun he katselivat maata, jossa ei kasvanut yhtään puuta, ei yhtään pensasta marunapensaita lukuun ottamatta ja jossa ei ollut edes yhtä hirsimökkiä. Veli Woodruff sanoi nuorille: ”Älkää masentuko. Älkää menettäkö rohkeuttanne, koska Jumalan siunaukset ovat tämän maan yllä. Kestää vain vähän aikaa, ennen kuin täällä on vauraita ja onnellisia myöhempien aikojen pyhien siirtokuntia. Teistä tuntuu, että olette joutuneet kauas ystävis-tänne, että olette melkein poissa maailmasta, mutta kestää vain lyhyen aikaa, kun teillä on täällä kokouspaikka ja koulutalo ja kaikki mukavuudet, joita teillä oli kotona ennen kuin tulitte tänne. Jumala siunaa ja vaurastuttaa maan.” Mikä on tulos tänään? Tuolla paikalla on nyt Ionan kaupunki, yhden Siionin vaarnan pääpaikka, jossa asuu viisituhatta ihmistä kuuden tai seitsemän nuoren asemesta. Profeetta Wilford Woodruffin sanat ovat täyttyneet viimeistä kirjainta myöten.⁹

Kun ajattelen kaikkia Jumalan työn saavutuksia, en pysty löytämään sanoja, joilla voisin ylistää kaikkea, mitä on tehty.¹⁰

Minusta tuntuu, että kaikki vainot ja vaikeudet, joista olemme selviytyneet, ovat valmistaneet meitä ja kouluttaneet meitä ja vahvistaneet meitä kansana suurempia asioita varten.¹¹

Myöhempien aikojen pyhät ovat todellakin, kuten profeetta Joseph Smith sanoi heidän olevankin, mahtava kansa Kalliovuorten keskellä, ja me elämme vasta lapsuuttamme. Olemme alkaneet kasvaa ja tulla mahtavaksi kansaksi, mutta emme ole mitään verrattuna siihen, mitä meistä tulee.¹²

Mikään ei voi estää kirkkoa täyttämästä kohtaloaan.

Joka ainoa vuosi kirkko on vahvempi kuin se oli edellisenä vuonna. Kirkko edistyy. Se ei taannu. Ihmiset voivat tehdä virheitä, mutta kirkko seisoo lujana.¹³

Ihmissielujen vihollinen, tuhoaja, hän, joka olisi hävittänyt Jumalan työn, hän ja hänen lähettiläänsä ajattelivat, että surmaamalla profeetan [Joseph Smith] ja patriarkan [Hyrum Smith] he voisivat hidastaa elävän Jumalan työtä, joka on jälleen palautettu maan päälle, mutta – – kirkon ihana kasvu, suuri Jumalan temppele [Salt Lake Cityssä], ihana tabernaakkelimme, suurenmoinen [kirkon hallinto]rakennus – –, muistomerkit ja temppelit Kanadasta Havaijille ja Saint Georgeen ja Jumalan työn suuri eteneminen – kaikki nämä asiat ovat jatkuva ojennus niille, jotka luulivat pystyvänsä pysäyttämään Herran työn. Jeesuksen Kristuksen todistus, joka paloi profeetan ja patriarkan sydämessä ja jonka puolesta he antoivat henkensä, palaa meidän jokaisen sydämessä, joita on siunattu valolla, tiedolla ja todistuksella tämän työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana.¹⁴

Jotkut [ovat] olleet sitä mieltä, – – että ellei tämä kirkko kasva ja niin sanoakseni ”edisty” nykyaikaan kuten muut kirkot, se on tuomittu epäonnistumaan. Yksikään myöhempien aikojen pyhä, joka hetkeäkään ajattelee, että tämä kirkko tulee epäonnistumaan, ei ole todellisen kääntymisen kokenut myöhempien aikojen pyhä. Tämä

kirkko ei tule epäonnistumaan. Se on perustettu viimeisen kerran, eikä sitä anneta milloinkaan toiselle kansalle eikä koskaan tuhota.¹⁵

Vihollisemme eivät ole milloinkaan tehneet mitään sellaista, mikä olisi vahingoittanut tätä Jumalan työtä, eivätkä he koskaan teekään. Katson ympärilleni, luen, mietiskelen ja esitän kysymyksiä: Missä ovat ne vaikutusvaltaiset, voimalliset ja arvovaltaiset miehet, jotka ovat toimineet myöhempien aikojen pyhiä vastaan? – Missä ovat ne ihmiset, jotka kunnioittavat heitä? Heitä ei ole. – Missä ovat miehet, jotka ovat hyökänneet tätä työtä vastaan? Missä on heidän vaikutusvaltansa? He ovat hävinneet kuin kaste auringonpaisteissa. Meidän ei tarvitse pelätä, meidän myöhempien aikojen pyhien. Jumala tukee alati työtänsä. Hän tukee vanhurskaita.¹⁶

Jumala elää, Jeesus on Kristus, Joseph Smith oli tosi elävän Jumalan profeetta, ja tämä työ, jota kutsutaan ”mormonismiksi”, on Jeesuksen Kristuksen, Lunastajamme, evankeliumi ja elämän ja pelastuksen suunnitelma. Eikä koko maailman epäusko, koko maailman vastustus voi sitä pysäyttää, sillä Jumala on sen perustanut ja se etenee etenemistään, kunnes se on täyttänyt kohtalonsa!¹⁷

Meidän on tultava kelvollisiksi osallistumaan kirkon kohtaloon.

Jumala on luvannut monia ihania tätä kansaa koskevia asioita. Edessämme on suurenmoinen kohtalo, ja vähitellen meistä tulee soveliaita ja kelvollisia tuohon kohtaloon.¹⁸

Jos on olemassa jokin asia, jonka haluan muita mieluummin painaa myöhempien aikojen pyhien sydämeen, niin se on, että meidän tulee todella palvella Jumalaa koko väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme, niin että pysyisimme Hänen työssä etenemisen vauhdissa täällä maan päällä.¹⁹

Myöhempien aikojen pyhien kohtalo on kerrassaan verraton. Ymmärrän, että profetiat, jotka on esitetty tästä kansasta, tulevat kaikki vielä täyttymään. Pieni vuoresta käsin koskematta irronnut kivi vierii eteenpäin ja täyttää koko maailman. Ymmärrän, että on välttämätöntä, että lapsemme pyrkivät tulemaan kelvollisiksi ja

valmistautuvat kouluttautumalla, tutkimalla ja uskomalla Jumalaan, taivaalliseen Isäämme, ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, jotta he voivat menestyksellisesti täyttää kohtalonsa. Minulla ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö pyhät täyttäisi kohtalooaan, etteivätkö he saavuttaisi kaikkea, mitä Jumala haluaa heidän saavuttavan. On henkilökohtainen asia, teemmekö me yksilöinä kaiken, mitä meidän on mahdollista tehdä. Olen usein puheissani sanonut pyhille, että joka ainoa meistä on oman elämänsä arkkitehti, että Jumala siunaa meitä uskollisuutemme ja ahkeruutemme mukaan.²⁰

Mielessäni ei ole pienintäkään kysymystä siitä, etteikö Herra enentäisi myöhempien aikojen pyhiä ja siunaisi heitä vielä runsaammin tulevaisuudessa kuin Hän on tehnyt menneisyydessä riippuen tietenkin siitä, olemmeko me nöyriä ja ahkeria, pyrimmekö me edistämään Jumalan valtakuntaa emmekä tekemään oman mielemme ja tahtomme mukaan. Meille on palautettu Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, meillä on elämän ja pelastuksen suunnitelma, meillä on evankeliumin toimitukset niin eläville kuin myös kuolleille. Meillä on kaikki tarpeellinen ei vain omaksi pelastukseksemme vaan jotta voimme tosiaan olla pelastajia Siionin vuorella [ks. Ob. 21, vuoden 1938 raamatunsuomennos] ja astua Jumalamme temppeleihin ja pelastaa esivanhempamme, jotka ovat kuolleet vailla tietoa evankeliumista.”²¹

Jos olemme uskollisia, jos olemme totisia, jos olemme tämän evankeliumin arvoisia, josta Jumala on antanut meille todistuksen, niin maailmassa ei ole mitään vaaraa, mikä voisi milloinkaan vahingoittaa meitä. Veljeni ja sisareni, meitä ei voi vahingoittaa kukaan toinen kuolevainen kuin me itse. Jos emme palvele Jumalaa, jos emme tee oikein, niin silloin me ryöväämme itseltämme kyvyn ja voiman kasvaa, vahvistua uskossa ja tiedossa ja saada voimaa Jumalalta ja vanhurskailta.²²

Ei ole väärin ennustaa, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansa edistyy ja vaurastuu edelleen hengellisesti ja ajallisesti niin kauan kuin he 1) pitävät Jumalan käskyt ja 2) vaeltavat tiellä, jonka Hän osoittaa innoitettujen palvelijoidensa kautta, joilla on pyhä pappeus. He ovat kansa, jonka usko, opetukset, ahkeruus ja ajallinen ja hengellinen edistys ovat

siunaukseksi ja hyödyksi koko kansakunnalle. Kansa, jota kenenkään ei tarvitse pelätä vaan päinvastoin jota kannattaa siunata ja toivottaa tervetulleeksi, koska he pyrkivät tekemään Herran tahdon, kohtelevaan kaikkia ihmisiä oikeudenmukaisuuden ja vanhurskauden periaatteiden mukaisesti olemalla itse uskollisia ja lainkuuliaisia maan oikeudenmukaisten hallitusten säännöille ja säädöksille. He saavat voimaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, joka perustettiin ja palautettiin Joseph Smithin kautta, kun hänen luonaan kävivät Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus, joka on tämän suuren ja ihmeellisen työn johdossa, jossa me olemme mukana. Heidän johtoajatukseensa on ”totuus ja vapaus”, ja he ulottavat nämä kaikkeen ihmiskuntaan ja haluavat koko ihmiskunnan saavan osansa Jeesuksen Kristuksen tosi evankeliumin myötä tulevasta rauhasta ja vanhurskaudesta. Tämä on ainoa keino, jolla rauha ja ihmisten välinen veljeys voivat toteutua koko maailmassa.²³

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mikä on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kohtalo?
- Mitä todisteita tänä päivänä on siitä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta on tullut ”mahtava kansa”? Miksi kirkko on kasvanut niin valtavasti?
- Mitä me voimme oppia varhaisten pyhien pyrkimyksistä voittoa vastoinkäymiset ja rakentaa Jumalan valtakuntaa?
- Millaista kirkon nykyinen eteneminen on verrattuna presidentti Grantin aikaan?
- Mitä apua sinulle on tiedosta, että kirkko ”on perustettu viimeisen kerran eikä sitä anneta milloinkaan toiselle kansalle eikä koskaan tuhota”?
- Kuinka me voimme auttaa kirkkoa täyttämään kohtalonsa? Millä tavoin vanhemmat voivat auttaa lapsiaan tulemaan kelloiksi ja valmistautumaan niin, että he voivat olla täyttämässä tätä kohtaloa?

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1902, s. 80.
2. *Deseret News*, 6. kesäkuuta 1931, kirkkoa käsittelevä osa, s. 8.
3. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1937, s. 8.
4. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 87, kappalejako muutettu.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 15.
6. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1942, s. 91, lukijana presidentti J. Reuben Clark jr.
7. *Gospel Standards*, s. 18.
8. *Gospel Standards*, s. 240; ks. myös *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, s. 254.
9. *Gospel Standards*, s. 84–85.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1924, s. 7.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1924, s. 8.
12. *Gospel Standards*, s. 94.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 7.
14. ”Hyrum Smith and His Distinguished Posterity”, *Improvement Era*, elokuu 1918, s. 855.
15. *Gospel Standards*, s. 87.
16. *Gospel Standards*, s. 85–86; ks. myös *Opin ja Liittojen Kirja, oppilaan kirja, Uskonto 324–325*, 1986, s. 284.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1923, s. 161.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1909, s. 113.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1924, s. 3.
20. *Gospel Standards*, s. 74–75.
21. *Gospel Standards*, s. 94–95.
22. *Gospel Standards*, s. 86.
23. *Gospel Standards*, s. 101–102.

Jeesus Kristus, elävän Jumalan Poika

*Jeesus Kristus on kirjaimellisesti Jumalan Poika,
ihmiskunnan Vapahtaja ja Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkon elävä johtaja.*

Heber J. Grantin elämänvaiheita

Presidentti Heber J. Grant sanoi: ”Mikään ei ole ihmissydämelle kalliimpaa kuin todistus Jeesuksesta Kristuksesta.”¹ Presidentti Grant oli erittäin huolissaan ihmisistä, joilta puuttui varma todistus Vapahtajasta. ”Se, mitä maailma tarvitsee tänään enemmän kuin mitään muuta”, hän julisti, ”on ehdoton usko Isäämme Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen maailman Lunastajana.”² Hän näki tämän suuren tarpeen matkustaessaan maailmalla saarnaamassa evankeliumia ja kohdatessaan vääriä opetuksia Jeesuksen Kristuksen elämästä ja tehtävästä. Häntä suretti hänen omien sanojensa mukaan ”uskon puute Jumalaan ja Jeesuksen Kristuksen jumalallisuuteen”. Kerran hän esimerkiksi kertoi sanomalehtiartikkelista, jossa eräs mies oli ehdottanut, että ”ihmiset hylkäisivät sen ’mielettömän ajatuksen’, että Jeesus Kristus on Jumala maan päällä ja maailman Lunastaja”. Presidentti Grant oli aina valmis vastustamaan tätä ajatusta ja todistamaan totuuden puolesta. Hän sanoi:

”Aina kun olen lukenut tuon lausunnon – ja olen lukenut sen monessa paikassa – olen ottanut asiakseni tuoda ihmisille niissä paikoissa, joissa olen saarnannut, julki myöhempien aikojen pyhien kannan evankeliumiin, johon me uskomme.

Tein tietäväksi noissa kokouksissa, joista muutamissa suurin osa yleisöstä ei ollut kirkon jäseniä, että jokaisen myöhempien aikojen pyhän on hyväksyttävä oppi, että itse Jumala kävi nuoren

"Herramme ja Mestariimme tuli maailmaan – ei vain tekemään omaa tahtoaan vaan Isänsä tahtoon, ja hän täytti tehtävänsä menestyksellisesti. Hän on voittanut kuoleman, helvetin ja baudan ja ansainnut palkintonaan valtaistuimen Isänsä oikealla puolella."

Joseph Smithin luona ja että itse Jumala esitteli tälle pojalle Jeesuksen Kristuksen rakkaana Poikanaan.”³

Jokainen sana, jonka presidentti Grant puhui Vapahtajasta, ilmaisi hänen rakkautensa Herraa kohtaan ja ilonsa Herrasta. ”On merkittävä tosiasia”, hän sanoi, ”etemme me voi koskaan lukea tai kuulla työstä, jonka Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus suoritti, tuntematta siitä iloa, kun taas toisaalta mikään ei kenenkään toisen yksilön elämässä ja historiassa ole niin kiinnostavaa, ettei siihen kerta toisensa jälkeen siitä kuultuaan tai luettuaan kylläntyisi. Kertomus Jeesuksesta Kristuksesta on vanha kertomus, joka säilyy aina uutena. Mitä useammin luen Herran elämästä ja työstä, sitä enemmän tunnen iloa, rauhaa, onnea ja tyydytystä, jotka täyttävät sieluni. Koen aina uutta riemua pohtiessani Hänen sanojaan ja elämän ja pelastuksen suunnitelmaa, jonka Hän opetti ihmisille eläessään maan päällä.”⁴

Presidentti Grantin luonteenomaisin piirre oli todistus Vapahtajasta ja palautetusta evankeliumista. Vanhin John A. Widtsoe, jonka presidentti Grant asetti apostoliksi, kirjoitti: ”Miehet, jotka saavuttavat todellisen suuruuden, pitävät tiukasti kiinni perustavaa laatua olevista ohjaavista periaatteista. Näin on erityisesti presidentti Grantin elämässä. Usko Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja palautettuun evankeliumiin ovat ohjanneet häntä poikavuosista lähtien. On aivan mahdollonta ymmärtää hänen merkittävää uraansa, ellei ota huomioon tämän uskon ohjaavaa voimaa. – – Hänen todistuksensa Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta ja palautetusta evankeliumista lävistää sielun sykehdyttävällä vakavuudellaan.”⁵

Heber J. Grantin opetuksia

Jeesus on kirjaimellisesti Jumalan Poika.

Me uskomme ehdottomasti, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika, Jumalan Ainosyntyinen, Esikoinen hengessä ja Ainosyntyinen lihassa. Että Hän on Jumalan Poika aivan yhtä paljon kuin te ja minä olemme isiemme poikia.⁶

Iloitsen siitä, että Jeesuksen Kristuksen kirkko perustuu ensimmäiseen suureen näkyyn, jonka nuori Joseph Smith sai yli sata

vuotta sitten. Hän julisti nähneensä kaksi taivaallista Olentoa, joiden hohdetta ja kirkkautta kenelläkään ihmisellä ei ole kykyä kuvata ja että toinen heistä puhui hänelle toista osoittaen ja sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä.” [JS–H 17.] Yhdenkään myöhempien aikojen pyhän sydämessä ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö Jeesus Kristus ole elävän Jumalan Poika, koska itse Jumala esitteli Hänet Joseph Smithille.⁷

”Katso: ihminen!” sanoi Pontius Pilatus, Juudean roomalainen maaherra, kun Jeesus orjantappurakruunu päässään ja pillallisesti purppuranpunaiseen viittaaan puettuna seisoi kansanjoukon edessä, joka huusi: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!” [Joh. 19:5–6.]

Tietämättömyyden, kiihkoilun ja kateuden sokaisema kansanjoukko näki tuomitussa miehessä vain pahantekijän, perinteisen lainrikkojan, herjaajan, miehen, jonka he mielettömästi ja epäoikeudenmukaisesti tuomitsivat ristille. Vain suhteellisen pieni joukko miehiä ja naisia piti Häntä sinä, mikä Hän todella on – Jumalan Poikana, ihmiskunnan Vapahtajana!

Kristityiksi itseään kutsuvat kansakunnat ovat yhdeksäntoista vuosisadan ajan juhlineet Kristuksen syntymää. Joka vuosi kellojen kumahtelu, musiikin sointi ja ihmisten äänet ovat yhdessä jälleen julistaneet enkelien sanomaa ”maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa” [Luuk. 2:14].

Mutta aivan kuten tuossa historiallisessa oikeudenkäynnissä, ihmiset ovat kautta aikojen katsoneet Häntä eri näkökulmista. Jotkut, jotka hylkäävät Hänet yhtä vihamielisesti kuin silloinen kansanjoukko, näkevät Hänen ja Hänen opetuslastensa keksineen ”kristillisen moraalijärjestelmän, joka on murentanut ja ehdyttänyt modernin eurooppalaisen maailman elinvoiman”. Muut, joilla on ollut selkeämpi näkemys, pitävät oman kokemuksensa perusteella Häntä alkuunpanijana järjestelmälle, joka ”edistää ahkeruutta, rehellisyyttä, totuutta, puhtautta ja ystävällisyyttä, joka pitää yllä lakia, kannattaa vapautta, on sille olennainen ja yhdistää ihmiset yhdeksi suureksi veljeskunnaksi”.

Monet pitävät Häntä ”täydellisenä ihmisenä – pelottomana historian henkilönä”, mutta kieltävät Hänen jumalallisuutensa.

Miljoonat hyväksyvät Hänet suurena Opettajana, jonka opetukset eivät kuitenkaan sovellu nykyajan yhteiskunnallisiin oloihin. Harvat – voi, miten harvat! – – maapallon asukkaista pitävät Häntä sinä, mikä Hän todella on – Isän Ainosyntyisenä, ”joka tuli maailmaan, nimittäin Jeesus, ristiinnaulittavaksi maailman tähden ja kantamaan maailman synnit ja pyhittämään maailman ja puhdistamaan sen kaikesta vääryydestä” [ks. OL 76:23, 41].⁸

Jeesus Kristus tuli maailmaan lunastamaan ihmiskunnan.

Kirkon jäsenille kautta maailman ja rauhaa rakastaville kaikkialla me sanomme: Katsokaa tähän Galilean Mieheen, ei vain suurena Opettajana, ei vain verrattomana Johtajana vaan Rauhan Ruhtinaana, Pelastuksen Tuojana tässä ja nyt, kirjaimellisesti maailman todellisena Vapahtajana!⁹

Me toivomme koko ihmiskunnan menestystä, ja me rukoilemme Jumalaa siunaamaan jokaista ihmistä, joka pyrkii parantamaan ihmiskuntaa millä tahansa elämän alalla. Ja me sanomme jokaiselle ihmiselle, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, ja joka julistaa sitä: Oi Jumala, siunaa tuota ihmistä. – – Jeesus on maailman Lunastaja, ihmiskunnan Vapahtaja, joka tuli maailmaan suorittamaan jumalallisen tehtävänsä antaa henkensä ihmiskunnan lunastukseksi. Jeesus Kristus on kirjaimellisesti Jumalan Poika, Ainosyntyinen lihassa. Hän on Lunastajamme, ja me palvomme Häntä ja me ylistämme Jumalaa jokaisesta yksilöstä maan päällä, joka palvelee Herraa ja Mestaria maailman Lunastajana.¹⁰

Aikojen alusta asti, kuten me niitä laskemme, aina nykyhetkeen saakka Isämme Jumala on eri aikoina sekä omalla äänellään että innoitettujen profeettojensa äänellä julistanut, että Hän lähettäisi maailmaan ainosyntyisen Poikansa, että Hänen kauttaan, ylösnousemuksen kautta, jonka esikoinen Herramme oli, ihmiskunta voidaan lunastaa kuoleman rangaistuksesta, jonka alaista kaikki liha on, ja kuuliaisuudessa vanhurskaan elämän laille, jota Hän opetti ja josta Hän oli esimerkki omassa elämässään, meidät voidaan puhdistaa omista synneistämme ja meistä voidaan tehdä taivaan valtakunnan perillisiä.¹¹

Herramme Kristuksen syntymä oli enemmän kuin yksittäinen tapahtuma. Se oli maailman historian käännekohta, jota profheet olivat odottaneet, josta runoilijat olivat laulaneet ja jonka vuoksi enkelit liittivät äänensä kuolevaisten ääniin Jumalan ylistykseksi. Se oli taivaallisen Isämme säätämä ja julistama päivä, jolloin Hän ilmoittaisi itsensä lapsilleen, jotka ovat täällä maan päällä, ainosyntyisen Poikansa muodossa. – –

Hän tuli, jotta ihminen voisi nähdä ja tuntea Jumalan sellaisena kuin Hän on, sillä Hän todisti, että se, joka oli nähnyt Hänet, oli nähnyt Isän, sillä Hän oli Isänsä olemuksen kuva [ks. Joh. 14:7–9; Hepr. 1:3].

Hän tuli opettamaan meille, millainen Jumala on, ja osoitti esimerkillään ja opetuksillaan tien, joka johtaa meidät takaisin Hänen eteensä, jos me vain vaellamme sitä. Hän tuli katkaistamaan kuoleman siteet, joilla ihminen oli sidottu, ja tekemään mahdolliseksi ylösnousemuksen, joka riistää haudalta sen voiton ja kuolemalta sen pistimen.¹²

Jumalallisessa palvelutehtävässään elämässä Herra julisti evankeliumin ja kuolevaisena olentona Hän antoi meille esimerkin täydellisestä ihmisestä.

Evankeliumi on suunnitelma ihmisten opastamiseksi toimimaan yhdessä täällä kuolevaisina ja opastamaan heidän hengelistä elämäänsä siinä tarkoituksessa, että he voivat saada pelastuksen ja korotuksen tulevassa maailmassa.¹³

Lyhyen palvelutyönsä aikana Hän perusti kirkkonsa, valitsi kaksoista apostolia, joille Hän – – Pietari heidän johtajanaan – – antoi pappeuden avaimet ja joille Hän teki selväksi kirkkonsa järjestyksen ja evankeliuminsa opit. Olemalla niille kuuliainen ihmiskunta voi pelastua ja päästä takaisin Jumalan eteen.¹⁴

Jeesuksen Kristuksen elämä – – syntymä tallissa, seimeen kapaloituna ja surma kahden rosvon välissä – – oli yksi suurimmista epäonnistumisista ihmisen näkökulmasta katsottuna, mutta Herramme ja Mestariimme tuli maailmaan – ei tekemään omaa tahtoaan vaan Isänsä tahdon, ja hän täytti tehtävänsä menestyk-

sellisesti. Hän on voittanut kuoleman, helvetin ja haudan ja ansainnut palkintonaan valtaistuimen Isänsä oikealla puolella.¹⁵

”Me uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia” [UK 3].

Me uskomme, että Kristus, Jumalan Ainosyntyinen, syntyi naisesta, että Hän eli kuolevaisuudessa, että Hänet ristiinnaulittiin, että Hän kuoli Hänen henkensä jättäessä Hänen ruumiinsa ja että Hänet haudattiin. Ja että kolmantena päivänä Hän nousi kuolleista henkensä ja ruumiinsa yhtyessä jälleen. – –

Me todistamme, että miehet [Joseph Smith ja Sidney Rigdon], joiden luo Jeesus tuli saatuaan perustettua kirkkonsa, jättivät tämän todistuksen tuosta suurenmoisesta näystä:

”Ja mietiskellessämme näitä asioita Herra kosketti meidän ymmärryksemme silmiä, ja ne avautuivat, ja Herran kirkkaus loisti ympärillä.

Ja me näimme Pojan kirkkauden Isän oikealla puolella ja saimme hänen täyteydestään;

ja näimme pyhät enkelit ja ne, jotka ovat pyhitettyjä hänen valtaistuimensa edessä, palvelemissa Jumalaa ja Karitsaa, ja he palvelevat häntä aina ja ikuisesti.

Ja nyt, niiden monien todistusten jälkeen, jotka hänestä on annettu, tämän todistuksen, kaikista uusimman, me annamme hänestä, että hän elää!

Sillä me näimme hänet, tosiaankin Jumalan oikealla puolella; ja me kuulumme äänen todistavan, että hän on Isän Ainosyntyinen –

että juuri hän on luonut nykyiset ja menneet maailmat ja että niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä.” [OL 76:19–24.]

– – Me lisäämme oman nöyrän todistuksemme, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, että Hän on ylösnoussut olento, ja että Hänen laillaan jokainen mies, nainen ja lapsi, joka on elänyt, tulee esiin haudasta ylösnousseena olentona, aivan kuten Kristus

on ylösnoussut Olento, vanhurskaat ihanan ilon ja iankaikkisen edistymisen elämään.¹⁶

Iloitsen tiedosta, että Jeesus on maailman Lunastaja, vanhin Veljemme, ja että Hänen nimensä ja Hänen nimensä yksin on ainoa taivaan alla, jossa me voimme saada pelastuksen ja palata takaisin ja asua taivaallisen Isämme ja Vapahtajamme ja niiden rakkaitemme kanssa, jotka ovat menneet ennen meitä.¹⁷

**Sovituksellaan Vapahtaja tarjoaa meille
kestävää rauhaa, lohtua ja iloa.**

Kristuksen evankeliumin mukainen elämä ja ilo, jota saamme palveluksesta Hänen asiansa puolesta, tuovat ainoan ikuisesti kestävän rauhan.

Jeesus sanoi kansanjoukolle:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormanani on kevyt.”
[Matt. 11:28–30.]

Nauttiessaan pääsiäisateriaa Hän sanoi apostoleilleen:

”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” [Joh. 14:27.]

Hänen rauhansa helpottaa kärsimyksiämme, sitoo särkyneen sydämemme, pyyhkii pois vihamme ja synnyttää rinnassamme rakkauden lähimmäisiä kohtaan. Se täyttää sielumme tyneydellä ja onnella.

Hänen sanomansa ja Hänen sovitusuhriensa vaikutus ulottuvat maan ääriin asti; ne lepäävät kaukaisimpienkin merten yllä. Minne tahansa ihmiset menevät, siellä he voivat tavoittaa Herran. Missä Hän on, sieltä voidaan löytää myös Pyhä Henki ja sen hedelmät ”rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus” [Gal. 5:22].

Hän on tukemme ja lohtumme, oppaamme ja neuvonantajamme, pelastuksemme ja korotuksemme, sillä ”mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” [Ap. t. 4:12].

Hänen jumalallisesta viisaudestaan on peräisin iankaikkinen totuus: ”Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa? Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?” [Matt. 16:26.] Sillä, sanoi Paavali, ”Jumalan valtakunta ei ole syömistä eikä juomista, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa, jotka Pyhä Henki antaa” [Room. 14:17].

Juuri ennen kuin Jeesus piti jumalallisen rukouksensa [ks. Joh. 17], Hän opetti apostoleitaan sanoen: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ah-taalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” [Joh. 16:33.]¹⁸

Jeesus Kristus elää ja ohjaa kirkkoaan tänä päivänä.

Jeesus Kristus on elävän Jumalan Poika. – – Me julistamme koko maailmalle tietävämmä, että Hän elää.¹⁹

Tämä kirkko on – – ihmeellinen teko ja ihme. Mitään sen ver-taista ei ole koko maailmassa, koska Jeesus Kristus, Jumalan Poika, perusti sen ja johtaa sitä.²⁰

Jeesus on Kristus, ja Hän on tämän suuren työn kulmakivi – Hän johtaa sitä, ja Hän tulee edelleen johtamaan sitä.²¹

Me todistamme, että Isä Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ovat ilmestyneet omana aikanamme profeetta Joseph Smithille perustaakseen jälleen kirkkonsa, jota ei enää koskaan hajoteta, että taivaalliset sanansaattajat ovat palauttaneet Hänen pappautensa ja siihen liittyvän pyhän valtuuden.²²

Minulle on ollut niin suuri ilo, etten kykene sitä ilmaisemaan, kohottaa ääneni ja todistaa niille, joiden kanssa olen ollut tekemisissä, että tiedän Jumalan elävän, että tiedän Jeesuksen olevan Kristus, maailman Vapahtaja, ihmiskunnan Lunastaja, että tiedän Joseph Smithin olleen ja olevan elävän todellisen Jumalan pro-

feetta, että minulla on sydämessäni kestävä todistus siitä, että Brigham Young oli elävän Jumalan valittu väline, että John Taylor ja Wilford Woodruff ja Lorenzo Snow olivat ja että tällä hetkellä Joseph F. Smith on elävän Jumalan edustaja ja Jumalan puhetorvi täällä maan päällä. [Presidentti Grant esitti tämän todistuksen 4. lokakuuta 1918, noin seitsemän viikkoa ennen kuin hänestä tuli kirkon presidentti Joseph F. Smithin jälkeen.]²³

Me vetoamme maailman ihmisiin, että he tulisivat Kristuksen luo, jonka kautta lunastus tulee kaikille niille, jotka ottavat päälleen Hänen nimensä ja pitävät Hänen antamansa käskyt. Me todistamme, että Hänen evankeliuminsa on palautettu, että Hänen kirkkonsa on perustettu, ja se jatkaa leviämistään, kunnes rauha vallitsee ihmisten kesken ja Hänen valtakuntansa tulee ja Hänen tahtonsa tapahtuu maan päällä niin kuin taivaassa. Oi Herra, kii-rehdi sen ihanan päivän tuloa.²⁴

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi maailma tarvitsee tänä päivänä enemmän kuin mitään muuta uskoa taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen? Millaiset maailmalliset vaikutukset voivat vähentää ihmisten uskoa Jeesukseen Kristukseen Jumalan Poikana? Miten me voimme lisätä uskoamme Vapahtajaan?
- Miten todistuksesi Vapahtajasta on vaikuttanut omaan jokapäiväiseen elämääsi? Kuinka tieto siitä, että Vapahtaja voitti kaikki vastoinkäymiset, tuo sinulle toivoa, kun kohtaat haasteita?
- Miksi Jeesus Kristus tuli maailmaan? Kuinka me voimme paremmin auttaa Herraa Hänen tarkoitustensa toteuttamisessa?
- Kuinka kirkon eteneminen todistaa edelleen Jeesuksen Kristuksen tehtävästä? Kuinka tieto siitä, että Kristus itse johdattaa kirkkoa, lisää sitoutumistasi olla mukana rakentamassa Jumalan valtakuntaa?
- Kuinka ymmärryksemme Vapahtajan palvelutehtävästä vaikuttaa kanssakäymisemme niiden kanssa, jotka eivät ole meidän uskoamme?

Viitteet

1. Julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 1, s. 183.
2. *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 146.
3. *Gospel Standards*, s. 6–7.
4. *Gospel Standards*, s. 22.
5. ”The Living Prophet”, *Improvement Era*, marraskuu 1926, s. 4, 8, kappalejakoa muutettu.
6. ”Analysis of the Articles of Faith”, *Millennial Star*, 5. tammikuuta 1922, s. 2.
7. *Gospel Standards*, s. 23–24.
8. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 6, s. 37–38.
9. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 6, s. 39.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1921, s. 203.
11. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 3–4, lukijana presidentti Heber J. Grant.
12. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 5, s. 246.
13. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 5, s. 346.
14. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 6, lukijana presidentti Heber J. Grant.
15. ”Letter from President Heber J. Grant”, *Millennial Star*, 26. helmikuuta 1903, s. 131.
16. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 6, s. 32–35.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1916, s. 37.
18. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 6, s. 140.
19. *Gospel Standards*, s. 164.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1924, s. 7.
21. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1909, s. 30.
22. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 6, s. 34.
23. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1918, s. 24–25.
24. Julkaisussa *Messages of the First Presidency*, osa 5, s. 247–248.

Taideteokset

Kansi: Yksityiskohta Charles J. Foxin
maalauksesta *Heber J. Grant*.

Sivu 12: Greg K. Olsenin maalaus
Joseph Smithin ensimmäinen näky.
© 1988 Greg K. Olsen.

Sivu 22: Yksityiskohta Heinrich
Hofmannin maalauksesta *Kristus
ja rikas nuorukainen*. Kuva
© C. Harrison Conroy.

Sivu 35: Robert T. Barrettin
maalaus *Heber J. Grant heittämäs-
sä baseball-palloa*.

Sivu 106: Greg K. Olsenin
maalaus *Kristus berättää
Jairoksen tyttären*.

Sivu 114: Valokuva käytetty Utah
State Historical Societyn luvalla.
Kaikki oikeudet pidätetään.

Sivu 136: Glen S. Hopkinsonin
maalaus *Parley Street päättyy*.
© 1990 Glen S. Hopkinson.

Sivu 154: Clark Kelley Pricen maalaus
Tublaajapoika.

Sivu 230: Del Parsonin maalaus
Hän on noussut kuolleista.
© 1996 Del Parson.

Hakemisto

A

Aaronin pappuus, palauttaminen, 17,
71, 107–108

Albertan temppele Cardstonissa

Kanadassa, president Grant vihki,
IX, XXII

Alkoholi, juomisen seuraukset, 197,
200–203. *Ks. myös* Viisauden sana.

Anteeksianto

edellyttää sitä, ettei etsi vikoja muista,
161–162

olennainen osa evankeliumia,
153–155

rakkauden osoitus, 159–160

tuo iloa ja rauhaa, 156–159

Avioliitto, iankaikkinen

liitot vahvistavat perhettä, 56

temppeleissä solmitun avioliiton
tärkeys, 55–56

B

Bennett, Frances Grant (tytär), XVI,
XVIII, XIX, 209

C

Cannon, George Q., VIII, XX, 13

Cannon, Lucy Grant (tytär), XVI–XVII,
XIX, 45, 145–146, 153

E

Elia

Elian henki, 57

palautti sinetöimisavaimet, 53, 57

Ensimmäinen näky. *Ks. myös* Smith,
Joseph.

aloitti viimeisen taloudenhoitokauden,
17

suurenmoinen ja koruton, 16

Esimerkki

huono esimerkki voi tuottaa häpeää
yksittäisille ihmisille ja kirkolle,
100

hyvä esimerkki loistaa kuin valo,
101–102

kirkon jäsenten esimerkki vaikuttaa
kirkon maineeseen, 98–99

lapset ottavat oppia esimerkistä, 132,
186, 215–216

lähetystyö esimerkin avulla, 102–103

Evankeliumin julistaminen. *Ks.*

Lähetystyö.

Evankeliumin palautus

hedelmät todistavat Joseph Smithin
tehtävästä, 18–20

Joseph Smithin rooli evankeliumin
palautuksessa, 14–18

Evankeliumi

antaa lohtua rakkaiden kuollessa,
46–48

elämän ja pelastuksen suunnitelma,
19, 24, 32, 47, 53, 88–89, 91, 221,
225, 226, 231

evankeliumin ymmärtäminen saa
meidät tekemään uhrauksia, 23–24

sanoma anteeksiannosta, 153–156

G

Grant, Daniel Wells (poika), 45

Grant, Emily Wells (vaimo), 45

Grant, Fred (velipuoli), 11, 13–14

- Grant, Heber J.
aloittaa kirkon huoltotyöohjelman, XXV–XXVI
antaa pappeuden siunauksia muiden terveeksi tekemiseksi, 105, 108–109
anteliaisuus, XV–XVI, 145–147, 149–150
apostolina, XXI
auttaa eksynyttä velipuoltaan, 11, 13–14
aviomiehenä, XIX–XX
avustaa Suolajärven temppelin rakentamista, 53
esimerkki, 96
hankkii todistuksen Joseph Smithistä, 3, 11
hankkii vaimonsa kanssa sukututkimustietoja, 58–63
henki säästy viisauden sanan noudattamisen ansiosta, 198–199
hyötyy isänsä maineesta, 215–216
ilmaisee kiitollisuutensa niille, jotka opettivat häntä hänen nuoruudessaan, 207
isänä, XVI–XVII, XIX–XX, 145–146, 209
kanssakäyminen muiden kirkon presidenttien kanssa, XI–XII, 74–82
kehittyy baseballissa, 34–35
kirkon presidenttinä, XXII–XXVII
käy kerran viikossa temppelissä perheensä kanssa, 55
lupaa taistella alkoholin ja tupakan vaikutuksia vastaan maailmassa, 197
lähetysohjohtajana, XXII, 87
muiden palveleminen, XIV–XV, XIX, 145–147, 149–150
on mukana Brigham Youngin perheen perherukouksissa, 181
opettelee kauniin käsialan, 117
opettelee laulamaan, 36, 173, 174, 176
oppii olemaan anteeksiantavainen, 156–159
oppii tekemään työtä nuorena, XIV, 34–35, 115, 116–118, 120
ottaa kantaa yhteiskunnallisiin asioihin, 165
poikana, XII–XIV, XX, 115
pyrkimykset päästä eroon veloista, XV, 125, 127–128
rakkaus Herraan, 229, 231
rakkaus temppeli- ja sukututkimustyöhön, 55
rakkaus äitiin, XII–XIII, XV, XIX, 65, 115, 207
sinnikkyys, XIII, 34–36, 115, 116–118, 120, 173, 174
solmii avioliiton temppelissä, 55–56, 207
suru rakkaiden kuolemasta, 45–46
syy kertoa omakohtaisista kokemuksista, 115, 116
todistus kehittyy lapsuudessa, 65
toiminta liike-elämässä, XIV–XV, 115–118, 119–120
usko rukouksen voimaan, 181
vaarnanjohtajana, XX
vihkii temppeleitä, IX, XXIII
Grant, Heber Stringham (poika), 45–46
Grant, Jedediah Morgan (isä), XXIII, 45, 137, 138–139, 215–216
Grant, Lucy Stringham (vaimo), 45–46
Grant, Rachel Ridgeway Ivins (äiti), XI–XII, XIV, XIX, 11, 45, 65, 115, 207

H

Hengelliset lahjat. *Ks.* Hengen lahjat.
Hengen lahjat, 93–94, 105, 108–109, 190

Henki, Pyhä. *Ks.* Pyhä Henki.
 Henkilökohtainen ilmoitus. *Ks.*
 Ilmoitus.
 Hinckley, Gordon B., XI, 88
 Huoltotyöohjelma, XXV–XXVI, 120–122
 Huumeet, 197. *Ks. myös* Viisauden
 sana.

I

Iankaikkinen avioliitto. *Ks.* Avioliitto,
 iankaikkinen.
 Iankaikkinen elämä
 Jeesuksen Kristuksen kautta, 233–236
 käskyjen pitäminen johtaa iankaikki-
 seen elämään, 29–31
 pysyminen iankaikkiseen elämään
 johtavalla polulla, 29–31, 38–40
 Ilmoitus. *Ks. myös* Todistus.
 auttaa meitä tietämään, mikä on
 Herran tahto meitä kohtaan,
 193–194
 ilmoituksen saamisen edellytykset,
 190–193
 opastaa meitä velvollisuuksissamme,
 190
 tulee usein hiljaisena, vienona
 äänenä, 190
 Ilo
 evankeliumin opettamisesta, 1, 8–9
 evankeliumin oppimisesta, 1, 183
 Jeesuksen Kristuksen sovitus tuo
 iloa, 236–237
 kymmenysten maksamisesta, 132
 käskyjen pitämisestä, 194
 lastemme opettamisesta, 211
 lähetystyöstä, 88–90
 muille anteeksi antaessa, 156–159
 myöhempien aikojen pyhien pionee-
 reista, 139–140
 palvellessa, 40–41, 150–151
 rukouksesta, 186

taivaallisen Isän riemu Hänen toivot-
 taessaan vanhurskaat tervetulleiksi
 kotiin, 49
 todistaessa, 11, 67, 238
 Vapahtajan tuntemisesta, 231
 viisauden sanan noudattamisesta,
 201

Isä Jumala

ilmestyi Joseph Smithille, 16–17,
 226, 231–233
 palaaminen Hänen luokseen, 29–32
 palautuksen Aikaansaaja, 19
 vastaa rukouksiin, 49–50, 183, 185
 Isät, 211. *Ks. myös* Lapset; Perhe;
 Vanhemmat.
 Itsensä kehittäminen, pyrkimys, 155,
 161–162

J

Japani
 Japanin ensimmäisen lähetyksentän
 avaaminen, XXI, 87
 kirkon edistyminen Japanissa, 87–88
 Jeesuksen Kristuksen sovitus. *Ks. myös*
 Jeesus Kristus.
 lunastaa kaikki kuolemalta, 233–236
 tarjoaa iankaikkisen elämän uskollis-
 sille, 233–236
 tuo rauhaa ja iloa, 236–237
 Jeesus Kristus. *Ks. myös* Jeesuksen
 Kristuksen sovitus.
 ilmestyi Joseph Smithille, 16–17,
 226, 231–233
 johtaa kirkkoa nykyään, 237–238
 kertomus on aina uusi, 231
 kirjaimellisesti Jumalan Poika, 14,
 231–233, 233, 234
 maailmassa erilaisia näkemyksiä
 Jeesuksesta Kristuksesta, 232–233
 maanpäällinen palvelutehtävä,
 233–236

myöhempien aikojen pyhien todistuksia, 229
 opetukset, 233–235
 perusti kirkon, 234
 ristiinnaulitseminen, 234, 235
 syntymä, 234
 uskon tarve Jeesukseen Kristukseen, 229
 ylösnousemus, 234–236
 Joseph Smith. *Ks.* Smith, Joseph.

K

Kahvi, 197, 202, 203–205. *Ks. myös* Viisauden sana.
 Kaste, lasten valmistaminen kasteelle, 210–211
 Kestäminen loppuun asti. *Ks.* Sinnikkyys.
 Kirkon johtajat. *Ks. myös* Profeetat.
 auttavat vanhempia, 213–215
 seuraamisesta koituvat siunaukset, 74–76, 82–84
 Kirkon kokoukset
 laulaminen, 174, 176
 rukoileminen, 8
 Kirkon laulut. *Ks. myös* Laulaminen.
 rukouksia Herralle, 174–175
 tulisi käyttää kotona ja kirkossa, 174, 175, 176
 tuovat rauhallisen vaikutuksen elämäämme, 175–178
 Kirkon presidentit, X–XI, 74–84. *Ks. myös* Profeetat.
 Korotus. *Ks.* Iankaikkinen elämä.
 Koti. *Ks.* Lapset; Isät; Äidit; Vanhemmat; Opettaminen.
 Kuolema
 ei olemassaolon päätös, 46–51
 Jumalan tahdon hyväksyminen rakkaiden kuollessa, 48–50
 lohdun saaminen rakkaiden kuollessa, 45–51
 osa Isän suunnitelmaa, 48–51
 väliaikainen ero perheestä, 47
 ylösnousemus, 47–48, 233–236
 Kuolevaisuus, koulu, joka valmistaa meitä asumaan Jumalan luona, 29
 Kuolleiden lunastaminen, yksi palautuksen tärkeimpiä syitä, 62. *Ks. myös* Sukututkimustyö; Temppeilyö.
 Kuuliaisuus
 antaa meille mahdollisuuden kumpuunanteen Jumalan kanssa, 27
 auttaa meitä voittamaan vastoinkäymisiä, 27
 ennemminkin etuoikeus kuin uhraus, 27
 Heber J. Grantin tärkeimpiä sanomia, 24
 osoittaa rakkauttamme Jumalaan, 24–25
 suojelee meitä vastustajalta, 27–29, 40–41
 vahvistaa todistusta, 26, 69–70
 valmistaa meitä asumaan Jumalan luona, 29–31
 välttämätön pelastukselle, 29–31, 39
 Kymmenykset. *Ks. myös* Paastouhrit; Raha-asiat.
 rehellinen maksaminen johtaa taloudelliseen turvallisuuteen, 129–132
 rehellinen maksaminen tuo rauhaa ja iloa, 131–132
 Käskyt, valmistavat meitä pääsemään Jumalan luo, 29–32. *Ks. myös* Kuuliaisuus.

L

Lahjoitukset. *Ks.* Paastouhrit; Kymmenykset.

Lapset. *Ks. myös* Vanhemmat;
Opettaminen.

aviomiehille ja vaimoille annettu
käsky hankkia, 211

kirkon opettajien velvollisuudet lapsia
kohtaan, 213–215

ottavat oppia muiden esimerkistä,
132, 186, 215–216

vanhempien velvollisuus opettaa,
132, 207, 213, 215–216

Laulaminen. *Ks. myös* Kirkon laulut.
kotona, 175–176

on aivan verraton osa jumalanpalvelusta,
174

voi olla rukous Herralle, 174–175

väärää oppia opettavien laulujen
välttäminen, 175

Liitto

temppeliavioliitto vahvistaa perhettä,
56

temppelissä solmittujen liittojen
muistaminen, 83–84

Lohtu

evankeliumin periaatteet voivat tuoda
lohtua, 4, 46–47

Mormonin kirjasta, 65

saaminen rakkaan kuollessa, 45–51

sovitus tuo lohtua, 236–237

vastauksena rukoukseen, 185

viisauden sanan noudattamisesta,
201

Luopumus

henkilökohtainen, luopumuksen
välttäminen, 27–29, 182–185

yleismaailmallinen, 14–15

Lähetysaarnajat. *Ks. myös*
Lähetystyö.

kirkon laulujen laulaminen, 176–178

uskon säilyttäminen kotiin palattua,
192–193

vahvistavat todistustaan opettaessaan,
70

Lähetystyö. *Ks. myös* Lähetysaarnajat.
esimerkin tärkeys, 102–103

osoittaa rakkautta Herraa ja lähimmäisiämme
kohtaan, 88–90

tuo meille aitoa iloa, 90–91

täytyy tehdä Hengen voimalla, 92–94

vaatii uhrauksia, 88–90

velvollisuutemme ja etuoikeutemme,
88–90

M

Maeser, Karl G., 40–41, 93–94

Masennuksen voittaminen, 38, 40

Melkisedekin pappuus, palauttaminen,
17–18, 71, 105, 107–108

Menestys

resepti, 37, 117–118

todellisen menestyksen määritelmä,
29–30, 128, 131

Mormonin kirja

Heber J. Grant saa todistuksen
Mormonin kirjasta, 65

Joseph Smith toi esiin, 18–19

suurin lähetysaarnaja, mitä meillä
on, 19

Musiikki. *Ks.* Kirkon laulut;
Laulaminen.

Myöhempien Aikojen Pyhien

Jeesuksen Kristuksen Kirkko

eteneminen, 219, 225

jumalallinen kohtalo, 221, 222,
226–227

maine lepää jäsenten harteilla, 98–99

mikään ei voi estää etenemistä,
224–225

osallistuminen kirkon työhön,
225–227

profetioita kirkosta, 223–225
tehtävä, 222–224

N

Nefi, esimerkki, XXIII, 38
 Nöyryys
 auttaa meitä saamaan siunauksia
 Jumalalta, 26
 auttaa opettajia saamaan innoitusta, 6
 johtaa suurempaan uskoon, 28
 kymmenysten ja lahjoitusten maksaminen auttaa meitä saamaan nöyryyttä, 133–134
 rukous auttaa meitä tulemaan nöyriksi, 183–184
 vanhemmille tarpeen lapsia opetettaessa, 215

O

Omakohtaiset kokemukset, syy kertoa niistä, 115, 116
 Omavaraisuus, 120–122
 Onni. *Ks.* Ilo.
 Opettajat. *Ks. myös* Opettaminen.
 auttavat vanhempia, 213–215
 rukoilevat Herran innoitusta, 8–9
 vaikutus nuoreen Heber J. Grantiin, 1, 3, 11, 207
 Opettaminen. *Ks. myös* Opettajat.
 esimerkin avulla, 96, 102–103, 132, 186, 215–216
 evankeliumin peruseräaatteiden, 4–5
 Hengen avulla, 1, 3, 5–6, 8–9, 92–94, 214, 215
 vanhempien velvollisuus, 210–213, 215–216

P

Paastouhrit, 127, 130, 133–134. *Ks. myös* Raha-asiat; Kymmenykset.
 Palautus, evankeliumin. *Ks.*
 Evankeliumin palautus.

Palveleminen

 avain onnelliseen elämään, 150–151
 kohottaa ja kannustaa muita, 149–150
 osoittaa rakkauttamme Herraa ja lähimmäisiämme kohtaan, 149
 sinnikkyys palvelemissa, 40–42
 Pappuus
 palautus, 17–18, 71, 105, 106–107
 parantava voima, 105, 107–108
 toimitukset, 106
 vanhurskas käyttö, 109–112
 Parannus, 40
 Pelastus, työ omaksi pelastukseksi, 39, 213. *Ks. myös* lankaikkinen elämä.
 ”Pelvotta käykää”
 laulun sisältämät opetukset, 137–144
 presidentti Grantin lempilaulu, 137
 Perhe. *Ks.* Lapset; Isät; Äidit; Vanhemmat; Opettaminen.
 Perherukous, 186
 Pioneerit. *Ks.* ”Pelvotta käykää”.
 Profeetat
 Herran kutsumia, 76–78
 ilmoituksen opastamia kirkon hyödyksi, 74–84
 seuraamisen siunaukset, 74–76, 82–84
 Pyhä Henki. *Ks. myös* Ilmoitus; Todistus.
 innoitusta tulee, kun teemme velvollisuutemme, 26, 82, 190–191
 Pyhän Hengen todistus johtaa todistukseen evankeliumista, 68–69
 vetäytyy tottelemattomuuden takia, 28, 191–193
 vetäytyy, kun emme rukoile, 186
 Pyhän Hengen lahja
 lasten valmistaminen saamaan, 210–211

Pyhän Hengen saaminen jatkuvaksi kumppaniksi, 190–191

R

Raha-asiat. *Ks. myös* Velka; Paastouhrit; Kymmenykset. anteliaisuus, 133–134
menestys raha-asioissa lisääntyy viisauden sanaa noudattamalla, 202
velan vaarat, 127, 128–129

Rakkaus

ilmenee, kun annamme anteeksi muille, 154–155, 159–162
johtaa meidät julistamaan evankeliumia, 88–90
johtaa palvelemaan kuten Kristus, 148
kaikilla tulee olla, 148
käskyjen pitäminen auttaa meitä saamaan, 26
pappeudenhaltijoilla on oltava, 111–112
saa meidät pitämään käskyt, 24–25

Rauha

elämällä varojemme mukaan, 128
Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta, 236–237
kirkko auttaa tuomaan, 222
rakkaiden kuollessa, 45–51
saamalla tietoa Vapahtajasta, 231
viisauden sanaa noudattamalla, 202

Rehellisyys

esimerkin antaminen, 100, 102–103, 148, 221
Heber J. Grantin maine, XIV–XV, XXVII
kymmenysten ja uhrilahjojen maksamisessa, XX–XXI, XXIII, 27, 28, 83–84, 127, 129–133

rukouksessa, 183–186
välttämätön piirre valtiiovallan johtajissa, 169

Rukous

auttaa meitä noudattamaan viisauden sanaa, 199
estää meitä tulemasta ylpeiksi, 183–186
johtaa ilmoitukseen, 69, 184–185
Jumalan tahdon tunnustaminen ja etsiminen, 49–50
kaikessa mitä teemme, 182–183
kirkon kokouksissa auttaa meitä opettamaan ja oppimaan Hengen avulla, 8–9
perherukous, 186
taivaallinen Isä vastaa rukouksiin, 49–50, 183–186
vaalii kiittolisuuden henkeä, 185–186
välttämätön hengellisen voiman saamiselle, 183–186

S

Saatana, ei voi johtaa meitä harhaan, jos teemme velvollisuutemme, 27–29, 40

Sinnikkyys

auttaa meitä saavuttamaan arvokkaita tavoitteita, 34–37
pitää meidät iankaikkiseen elämään johtavalla polulla, 38–40
välttämätöntä pyrkiessämme auttaamaan muita, 40–42

Siveys, alkoholin käyttö ja tupakointi voivat johtaa siveyden menetykseen, 197, 202–203

Smith, Joseph F., X, XXII, 81, 82, 83, 122–123, 125

Smith, Joseph

ensimmäinen näky, 16–17, 226, 231–233

evankeliumi palautettu Joseph Smithin kautta, 14–20

Jumalan kutsuma, 76

profetoi, että pyhät karkotettaisiin Kalliovuorille, 222–224

sai vankilassa ilmoituksen pappeudesta, 109–111

todisti Jeesuksesta Kristuksesta, 234–235

todistus Joseph Smithistä välttämätön todistukselle evankeliumista, 14–16

Snow, Lorenzo, X, 79–80, 79–81, 81–82, 82–83, 122–123

Sota, XXIII, 165, 170–171

Sukututkimus. *Ks.* Sukututkimustyö; Temppeilyö.

Sukututkimustyö. *Ks. myös* Kuolleiden lunastaminen; Temppeilyö.

esivanhempiamme koskevien aikakirjojen arvo, 57–58

Herran avun saaminen, 58–63

laajalle levinnyt halu saada tietää esivanhemmistamme, 57–58

Suuri lamakausi, XXIV, 165

T

Taivaallinen Isä. *Ks.* Isä Jumala.

Taylor, John, X, XXII–XXIII, 76–77, 78, 79, 82–83, 122, 156–159, 176–177

Tee, 197, 202. *Ks. myös* Viisauden sana.

Temppeilyö. *Ks. myös* Sukututkimustyö; Kuolleiden lunastaminen.

ajan järjestäminen temppeilyöhön, 55–56

kuolleiden lunastamiseksi, 53, 57, 58, 62, 226–227

temppeleiden rakentaminen, XXIII–XXIV, 19, 53, 219

temppelevioliiton tärkeys, 55–56, 207

Todistus. *Ks. myös* Pyhä Henki; Ilmoitus.

antaa meille rohkeutta ja voimaa, 71–72

Heber J. Grantin todistuksen kehityminen, 65

saadaan ja vahvistuu uskollisuuden kautta, 26, 69, 210

tulee Pyhän Hengen voiman kautta, 67–68

vahvistuu todistamalla, 69–71

vastaus rukoukseen, 19, 68

Tupakka, 197, 202–205. *Ks. myös* Viisauden sana.

Työ

auttaa meitä olemaan omavaraisia, 120–122

auttaa niitä, jotka ovat joutuneet harhaan, 40–42

elinikäinen velvollisuus, 122–123

menestykselle välttämätöntä, 37–39, 117–118, 120–122

mieluisaa Herralle, 119

osa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, 118–119

työn puute tuhoaa terveyden, 122

työn tärkeyden opettaminen nuorille, 115

U

Uhraus

maailmallisten menojen uhraus temppeilyön tekemiseksi, 53, 55–57

tuo palkintoja ajassa ja iankaikkisuudessa, 56

Usko

ilman tekoja on kuollut, 25, 39, 103, 118, 130

- Isään Jumalaan ja Jeesukseen
Kristukseen, uskon suuri tarve, 229
- Jumalan lahja, 82–83, 215
- lapsia opetettava uskomaan, 132,
209, 211, 225–226
- lisääntyä, kun teemme velvollisuu-
temme, 28, 226
- myöhempien aikojen pyhien pioneeri-
rien, 137–144
- tukee meitä, kun rakkaamme kuole-
vat, 46–50
- uskon osoittaminen elämäntavallam-
me, 102–103
- V, W**
-
- Valtiovalta
- hyvien johtajien valitseminen, 169
- maan hallituksen tukeminen,
166–169
- pitäisi perustua moraalisisille periaat-
teille, 170–171
- Vanhemmat. Ks. *myös* Lapset; Perhe;
Isät; Äidit.
- apunaan kirkon johtajat ja opettajat,
213–214
- näytettävä hyvää esimerkkiä,
215–216
- vastuussa lastensa opettamisesta,
210–213
- Velka
- Heber J. Grantin ponnistelut päästä
irti velasta, XV, 125, 127
- masentavat vaikutukset, 128
- orjuutta, 128
- Velvollisuus
- ainoa turvallinen polku, 32
- huolehtia perheemme perustarpeista,
133
- julistaa evankeliumia, 88–90
- Jumala antaa meille voimaa täyttää
velvollisuutemme, 38–39
- laiminlyöminen saa Hengen vetäyty-
mään luotamme, 28
- lunastaa kuolleet sukulaistemme, 58
- näyttää vanhurskasta esimerkkiä,
101–102
- opettaa evankeliumia Hengen avulla,
5–6
- opettaa lapsiamme, 210–216
- opettaa yksinkertaisia evankeliumin
periaatteita, 4–5
- ottaa selville Herran tahto ja noudat-
taa sitä, 26, 193–194
- rukoilla, 183–184
- suorittaminen auttaa meitä olemaan
anteeksiantavaisia, 159
- tukea lakia, 166–169
- tämänhetkiset velvollisuudet valmis-
tavat meitä huomisen tekoihin, 120
- Viisauden sana
- avun rukoileminen viisauden sanan
noudattamiseen, 204
- elämän ja terveyden laki, 199–202
- Heber J. Grantin henki säästy, kos-
ka hän noudatti viisauden sanaa,
198–199
- Heber J. Grantin lupaus taistella al-
koholia ja tupakkaa vastaan, 197
- jokainen myöhempien aikojen pyhä
voi noudattaa, 203–205
- kirje Herralta, 202–203
- kuuliaisuus viisauden sanaa kohtaan
tuo ajallisia ja hengellisiä siunauk-
sia, 202
- määritelmä, 197
- noudattamatta jättäminen heikentää
meitä fyysisesti ja hengellisesti,
202–203
- Widtsøe, John A., puhui Heber J.
Grantista, 96, 147–148, 231
- Woodruff, Wilford, XI, 74–76, 78, 80,
81, 82, 122–123, 223

Y

Yhdysvaltain perustuslaki, Jumalan
aikaansaannosta, 165

Ylösousemus, 47–48, 233–236

Young, Brigham, XI, 69–70, 77, 79–80,
81, 82, 120–121, 141, 178, 181

Ä

Äidit, 212. *Ks. myös* Lapset; Perhe;
Vanhemmat.

Äänestäminen, 169

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

FINNISH

35970 130